

Khi thiên thần mất đi đôi cánh

Contents

Khi thiên thần mất đi đôi cánh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	62
20. Chương 20	67
21. Chương 21	72
22. Chương 22	75
23. Chương 23	78
24. Chương 24	83
25. Chương 25	88
26. Chương 26	92
27. Chương 27	98
28. Chương 28	102
29. Chương 29	106
30. Chương 30	110
31. Chương 31	115
32. Chương 32	120
33. Chương 33	123
34. Chương 34	126
35. Chương 35	130
36. Chương 36	135
37. Chương 37 : Ngoại Truyện	140

Khi thiên thần mất đi đôi cánh

Giới thiệu

Thân gửi fic tới một người đặc biệt- người khiến mình có cảm hứng để bắt đầu fic, gửi tới ba mẹ và n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thien-than-mat-di-doi-can>

1. Chương 1

Gia sư và chàng biên kịch

- Cháu gái! Cháu gái ơi! - Tiếng gọi khe khẽ khiến nó bình tĩnh, cụ già nhìn nó mỉm cười:

- Có thể đổi ghế cho bà ra ngoài này được không cháu?

- Dạ được ạ!

Trời vẫn còn tối nhưng Tường Vi đã tỉnh ngủ hẳn. Tàu chậm chậm lăn bánh, những con đường quen thuộc dần khuất dạng. Vậy là sau những tháng ngày dài nỗ lực, nó đã có một tấm vé vào cánh cổng trường đại học mơ ước dù điểm thi vào chỉ vừa đủ dùng nhưng đối với nó như thế đã là quá ổn...

Bước ra khỏi nhà ga nhộn nhịp, nó buột miệng thốt ra một tiếng:

- Woa!

Cũng phải, với một đứa nhà quê suốt 18 năm trời chưa một lần rời xa cái xã nghèo như nó thì Hà Nội quả là mới mẻ, tất cả mọi thứ đều lạ lẫm.

- Đi xe không cháu?

Người đàn ông trung niên tiến xe lại gần, vui vẻ, thì ra người ở đây cũng thân thiện chứ đâu tới nỗi khó gần nhỉ?

- Dạ không ạ! Hi. Cháu đi xe bus.

- Thế mà không nói sớm - Nụ cười trên môi tắt cái rụp, chú ta quay xe đi không thèm ngo lại lần nào.

- Ô...

Nó đứng chết trân, herher, “con xin rút lại lời khen vừa rồi” Vi lẩm nhẩm rồi lục bản đồ trong túi lọ mọ đi ra trạm xe bus.

- Vi! Vi!

Quay người về phía phát sóng tiếng kêu, miệng nó từ trạng thái hai đường thẳng nằm đè lên nhau chuyển thành chữ O tròn vành vạnh.

- Tranggg!

Hai đứa chạy tới ôm lấy nhau, cảm động y như phim Hàn Quốc.

- Đã bảo cậu đứng đây đợi mà xách vali đi đâu vậy?
 - Cậu bảo khi nào? Her. Rõ ràng nói tớ đứng trước cổng trường cậu ra đón còn gì?
 - Thế bà nội chưa nhận được tin nhắn ah?
- Lôi ra cái điện thoại với màn hình tối om om, vậy là hiểu rồi.
- Hết pin.
 - Nản cậu quá đấy! Thôi mình về với tổ ấm thân yêu nào!
 - Ghê thế! Hi.

*

Sau khi thu xếp hành lý và chào hỏi bà con “giếng làng”, nó quyết định đi ngủ sớm cho lại sức. Vừa mới chợp mắt lại:

“Này người yêu ơi, hãy nói con đường anh sẽ qua. Và em sẽ chờ và em sẽ đợi...”

Trang bắt đầu cất lên cái giọng hát the thé không thể đỡ nổi của mình.

- Hix. Tha cho tớ đi ngủ đi mà.
- Her. Cứ ngủ đi nhưng đừng cầm tớ hát, người ta phải luyện tập để chuẩn bị thi Sao mai điểm hẹn.

Uych...

Nó ngã lăn quay từ trên giường xuống khi nghe thấy câu đó. Đành vậy, ai mà biết phải sống chung với lũ như thế này cơ chứ? Lôi cái quyển nhật ký mới mua ra, nó vẽ nhăng nhít rồi viết vài dòng:

Họ và tên: Thái Nguyễn Tường Vi

Tuổi: 18

Nghề nghiệp: Sinh viên

Nơi công tác: ĐH Kinh tế quốc dân.

Sở thích: Đọc sách, nghe nhạc (đặc biệt là pop ballad), thích bày ra mọi thứ nhưng chúa ghét dọn hậu quả, cụ tí là: thích nấu ăn nhưng ghét rửa bát, thích giặt đồ nhưng ghét phơi đồ, thích cắm hoa nhưng ghét dọn tàn tích, etc... , cũng như bao cô thiếu nữ thông thường có một sở thích có lẽ sẽ không bao giờ mai một: thích ngắm trai đẹp... nhưng... chỉ ngắm thôi!

Năng khiếu: Chắc có nhưng tới giờ vẫn chưa phát hiện ra.

Đôi dòng về bản thân: tự nhận thấy bản thân là chuỗi những mâu thuẫn đắp nhau chan chất mà chẳng tìm ra một logic toán học nào để gắn kết.

Là mem năm nhất, mới chân ướt chân ráo ra HN, ngoại hình, gia cảnh hay học lực đều ở mức trung bình=>18 tuổi đầu chưa có mảnh tình vắt vai (có lẽ thế!^^). Haiz... z.

Tùng này chắc là đủ cho trang đầu rồi nhỉ? hơ. Cơ bản dân khối A nên

dốt văn bẩm sinh thế nhưng vẫn tí tởn thích viết nhật ký. Híhí.

- Vi ơi! cậu tắt đèn cho tớ ngủ cái.- Trang nói với xuống từ trên giường, vừa nãy còn mới làm phiên nó xong, giờ đã quay qua ném đá rồi.
- Uh. Tớ tắt ngay đây. Hi. Mà cậu không hát nữa à?
- Hát suốt này giờ còn gì? Phải giữ giọng mà.

Mở toang cửa sổ, nó hít một hơi rõ dài rồi thở ra, không quên cầm theo mảnh Sticker toe toét của Trang. Bắt đầu một ngày vất vả. Nhờ tìm việc làm thêm hộ cứ tưởng bạn tốt đưa nó tới tận nơi, ai dè quảng lên bàn một cái địa chỉ dài ngoằng ngoằng rồi bắt nó tự tìm. Tốt thế không biết? Đón chuyến xe bus đầu tiên, nó chui tuột xuống hàng ghế cuối cùng nghiên cứu bản đồ.

- Ô, ở chỗ nào nhỉ? Rõ ràng đây là sân vận động cơ mà? Sao lại chẳng thấy? Hơ. Không phải mình đi nhầm đây chứ? - Nó hoang mang thật sự khi thấy mình như lạc trong mê cung toàn người là người.

“Tinh... Tinh... Tinh...”

“Alo!”

“Cậu làm gì mà chưa tới hả? Sốt ruột quá!”

Để xa cái di động gần nửa mét nó vẫn nghe thấy cái giọng bực tức của Trang.

“Hic, Tổ tìm không ra, hình như là lạc rồi!”

“Thế bà nội đang ở đâu để con tới đón cái?”

“Tổ không biết.”

“Làm ơn nhìn tên đường giúp con đi.”

“Ah, hi, đường Hải Lạc. ”

*

15 phút sau...

- Trời! Lớn quá!- Dù biết hành động mở to mắt hết cỡ như thế này của nó rất không ổn nhưng Vi không thể kiềm chế sự ngạc nhiên của mình, đây là nhà ở sao???

Quay sang nhìn, nhỏ Trang đã chạy biến từ lúc nào.

- Từ từ đợi tổ với.

Khuôn viên biệt thự đã đẹp hết chỗ nói trong nhà còn rộng rãi hơn, nó sẽ là gia sư như thế có nghĩa là được tới đây thường xuyên. Thích quá đi thôi!

- Cháu chào bác!

- Ái... - Khẽ bật lên một tiếng kêu nhỏ vì bị con bạn thúc một cái, nó nhanh chóng cúi người chào người đối diện:

- Cháu chào bác ạ!

Người phụ nữ ấy nhìn nó từ trên xuống dưới với một vẻ không hài lòng cho lắm, cũng phải, đã bảo nhan sắc của nó mức trung bình rồi mà lại.

- Dạ, bạn ấy là người mà cháu muốn giới thiệu đây ạ! - Cô bạn lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng này giờ.

- Cháu chắc chứ?

- Hi. Cháu không thể dạy được em ấy nhưng cháu nghĩ Tường Vi bạn cháu thì có thể đây ạ.

- Hai đứa ngồi đi.

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai... Tải về máy miễn phí

2. Chương 2

Rút ra một tờ từ đồng giấy trên bàn, bác ấy chia về phía nó:

- Cháu hãy đọc thật kĩ và quyết định nhé?!

Điền vài thông tin cần thiết vào phần trên, đôi mắt nó dừng lại rất lâu ở khoản tiền lương, mỗi buổi 1 triệu? Sao mà hơi quá vậy? Thế là không ngần ngại nó cầm bút kí cái xoẹt mà chẳng thèm để ý cái điều kiện nằm lọt thỏm ở cuối góc:” nếu không chịu được một tuần sẽ phải đền bù hợp đồng gấp đôi”.

- Chúc cháu sớm hòa hợp với cô chủ.

- Dạ. Lúc nào cháu có thể bắt đầu ạ?

Đẩy gọng kính lên cao hơn một chút, bác nói:

- Từ ngày mai.

Bóng người quần gia vừa khuất sau cánh cửa nó đã nhảy cẫng lên sung sướng, với từng ấy tiền nó sẽ chẳng phải lo lắng về tiền học phí nữa.

- Cậu tìm đâu ra hợp đồng hơi dữ vậy?

Trang khẽ cười rồi nhéo má cảnh cáo nó:

- Không dễ dàng đâu, con bé...

- Yên tâm tớ sẽ trị được hết, chẳng lẽ lại không thể đào tạo một con nhóc mới học lớp 10?

- Tớ còn chưa nói hết mà, Thùy Chi nó,...

- Thôi mình về nào, tớ sẽ xuống bếp nấu gì đó ngon ngon chiêu đãi cậu.

Không nỡ phá tâm trạng vui vẻ của nó, Trang nhẹ lắc đầu, thôi ý định cảnh cáo về những thảm họa khủng khiếp phía sau đang chờ đợi nó.

*

Trên bậc cầu thang Thùy Chi nhoẻn cười.

- Có chuyện gì mà em vui thế? - Minh Anh bước xuống.

- Anh thấy cái chị lúc nãy chứ? Gia sư mới của em đấy!

- ...

- Sắp có trò mới để chơi rồi.

Ngước mắt lên nhìn trợ lí của mình thật lâu, không cần phải nói Anh cũng hiểu ý nó:

- Anh sẽ viết kịch bản.

- Hì, em chưa bao giờ nghi ngờ về khả năng và đầu óc hài hước của anh.

- Em muốn đuổi người đó sau bao nhiêu ngày?

- 5. Hì.

- Ủh, anh biết rồi.

Ngày thứ nhất.

Vừa nghe thấy tiếng chuông hết tiết là nó ba chân bốn cẳng chạy cho kịp giờ, để lại một tin nhắn trần trối nhờ Trang nấu bữa tối hộ. Kiểu gì nhỏ bạn cũng hét toáng lên rồi phạt nó rửa bát cho coi. . Thế cũng phải chịu chứ biết làm sao được, lát nữa phải nói quần gia dời giờ chậm hơn chút xíu nữa.

- Phù... May quá vừa kịp.

Reng!

- Ai đấy?

- Dạ, cháu ạ!

- Cháu đợi một lát.

- Vâng ạ!

Cạch.

- Nhanh lên! Cô chủ đang đợi cháu trên tầng ba đấy!

Đẩy cửa bước vào, mùi hương nhẹ nhẹ thoảng qua, đập vào mắt nó là căn phòng chỉ độc một màu tím, tất tần tât tất cả mọi thứ. Con bé này lạ quá đấy!

- Hi, em chào chị! Em là Thùy Chi!

Nụ cười thoáng qua trên môi cô bé hốt nhiên khiến nó cảm thấy dễ chịu, đáng yêu thế này mà sao thái độ của Trang lại tiêu cực thế nhỉ?

- Uh, rất vui được gặp em. Tên chị là Tường Vi. Giờ chị em mình bắt đầu học nha? Đầu tiên Chi làm một bài kiểm tra nho nhỏ trước đã nhé?

- Hi, dạ.

Đang rut bài kiểm tra ra thì tiếng động khiến nó chú ý:

Ọc... Ọc...

- Sao thế em? - Vi nhìn cô bé đang ôm bụng.

- Em đói bụng. Lúc này vừa đi học về nên chưa kịp ăn gì cả.

- Chị gọi bác quản gia bảo bác ấy nấu gì cho em nha?

Nhìn đồng hồ con bé buồn bã :

- Giờ này bác ấy và người giúp việc ở nhà em đi lên chùa mất rồi, tận tới 8 giờ mới về cơ. Hic. Em không biết nấu ăn.

- ...

- Em mà đói là chẳng thể nào tập trung được.

Ọc... Ọc...

- Thế em đợi một lát chị xuống nấu gì đó cho em ăn nha!

- Hi, vâng ạ. À chị ơi, em ăn nhiều lắm đấy ạ.

Nó vừa ra khỏi phòng, Thùy Chi đã mở cánh cửa ngay phòng bên, nơi lũ chó của cô bé đang nằm dài khẽ vuốt ve:

- Các em ngoan của chị tới giờ ăn rồi!

Thức ăn trong bếp đều đủ cả nhưng có lẽ nó nên nấu spaghetti cho nhanh. Thật may hôm qua Trang vừa mới bày cách nấu cực ngon cho nó.

-Được chưa chị?

- Hi, xong rồi đây.

- Em mang lên ăn trước nhé?

Trong lúc con bé mang đồ ăn lên nó tranh thủ dọn dẹp lại bếp. Xong xuôi định lên phòng thì...

- Chị ơi! Em ăn hết rồi.

- Gì cơ? - Nó ngạc nhiên nhìn phần ăn hai người trong đĩa trống trơn.

- ...

- Em ăn hết rồi ư?

- Dạ, nhưng em vẫn thấy đói. Chị làm tiếp nha? Hi. Chị Vi nấu ngon cực, ngon hơn đầu bếp nhà em đó!

- Ừh, được rồi.

Việc gì mà cứ lặp đi lặp lại nhiều lần cũng sẽ gây nhàm chán, nấu ăn không là ngoại lệ, cứ y như phục vụ trong nhà hàng vậy. Con bé ăn gì mà nhiều khủng khiếp vậy trời? Suốt gần hai tiếng chỉ ăn, ăn, ăn và ăn.

- ... - Đẩy cửa một mở nó đặt khay đồ ăn lên bàn.

- Hết giờ rồi, cảm ơn chị vì bữa tối nhé!

Tới lúc này thì nụ cười tươi rói của con bé lại là tiếng chuông cảnh tỉnh nó. Trời ạ! Sao mà ngốc thế hả Vi? Không đứng đi làm ôsin trong khi con bé trốn được một buổi học. Vỡ lẽ thì đã muộn! Tức tới mức không nói được lời nào. “Thùy Chi! Em được lắm!”

- Cậu về rồi ah?

Trang quay người lại khi thấy nó đang mở cửa.

- Ừh.

- Ăn tối đi, tớ mới hâm lại lúc nãy cho nóng đấy.

Đĩa spaghetti trên bàn làm nó thấy buồn nôn ghê gớm . Ọe... Ọe...

- Cậu sao thế hả Vi?

- Hic. Lại spaghetti.

- Hôm qua cậu vừa khen ngon mà.

Chăm chú nghe nó kể, Trang phá lên cười.

- Cậu cười cái gì vậy hả? Hừ

- Cậu chẳng bảo sẽ xử lý được còn gì? Thế mà để con bé nó lừa lên lừa xuống, vui vẻ thế?

- Cứ đợi đấy, ngày mai tớ sẽ cho nó biết tay.

Ngày thứ hai

Đang ngồi bó gối gật gù phác thảo kế hoạch bắt con bé Chi học nhiều gấp đôi thì bất chợt điện thoại rung làm nó giật cả mình:

Sms: Quản gia “Cô chủ muốn cháu tới dạy ngay bây giờ, chiều cô chủ mắc việc nên không thể học được.” Hai mắt nó dính chặt vào màn hình điện thoại . 12 giờ trưa? Ra khỏi phòng lúc trời nóng như đổ lửa thế này sao? Đúng là cực hình! Thở dài một cách thảm thương, nó bịt kín từ đầu tới chân rồi lục cọc bước ra ngoài trong khi con bạn thân được ngủ ngon lành. HicHic.

Cốc... Cốc...

Gõ cửa cho có lệ, nó bước vào phòng con bé mà hai mắt cứ díp cả lại, buồn ngủ quá!

- Chị đến muộn 15 phút.

- Ừh.

- Sẽ bị trừ lương nếu còn tái phạm đấy!

- Ừh. Sao cũng được, bây giờ thì em lôi sách vở ra học được rồi đấy!

Thấy con bé cứ ngồi im chẳng thèm động đậy nó hơi bực, khinh thường lời nói của nó tới thế sao?

- Em không định học đấy ah? Hôm nay đừng mơ trốn học nhá?! - Nó cố tình nhấn mạnh cái về sau một cách quá đáng.

- Tất nhiên là em muốn học rồi.

- Vậy có gì mà chưa lấy sách vở ra?

Ngẩng mặt lên nhìn nó, hai mắt con bé chợt long lanh , phải nói là “trông rất nai” chỉ xuống cái chân một cách bề trên.

- Chân em bị đau.

Hướng sự chú ý xuống cái chân được băng bó cẩn thận, nó nheo nheo mắt rồi lẩm bẩm: gì nữa đây?

- ...

- Sách vở của em để ở đâu để chị lấy cho? Vừa nói nó vừa ngoảnh quanh phòng một hồi rồi cục nó vẫn chưa xác định được góc học tập của con bé nằm ở đâu?!

- Ở dưới thư viện, phòng ngủ chỉ dùng để ngủ, cái tên đã nói lên công dụng của nó rồi còn gì?!

- Thôi được rồi, đợi chị một lát.

- Tầng hai nhá chị!

Chán nản leo xuống tầng hai, cái biển treo ngay ngắn đề hai chữ “Thư viện” đập vào mắt. Trong lúc nó đưa tay ra vặn nắm cửa bước vào, Thùy Chi cười thích thú nhấn công tắc giải phóng cho những con bọ bị nhốt lâu ngày.

Cạch!

- Phòng này nhìn cũ kĩ thế nào? Sách ở đâu nhỉ?

Vi bỗng thấy nhột nhột ở tay, nhìn sang một con nhện đen sì đang mặt đối mặt với nó.

- Á... á... á... Mẹ ơi!

Sầm...

Hoảng quá nó lùi lại phía sau làm cánh cửa đóng kín. Kinh hãi nhìn lũ nhện và gián chạy loăng quăng trên sàn, nó hét toáng lên đầy sợ hãi, vội vã mở nắm cửa nhưng... có ai đó đã khóa lại mất rồi. Trời đất! Biết làm gì với lũ bọ này đây?

Sau khi “chạy marathon” và ” nhảy hiphop” một hồi, nó mệt lử, cứ đà này nó sẽ ngồng vì liệt thay vì sợ mất thể là Tường Vi đành ngậm ngùi chiến thắng nỗi sợ hãi và trở thành “hiệp sĩ diệt bọ” bất đắc dĩ với bình xịt mới tìm được trên tay.

- Có ai không? Mở cửa cho cháu với bác ơi! - Nó gọi lớn.

Mãi một lúc sau bác quản gia mới ngạc nhiên mở khóa:

- Cháu làm gì trong đó vậy?

Ho sặc sụa rồi nó hỏi một cách kinh hãi:

- Thư viện nhà này sao mà khủng khiếp vậy bác?

- Cháu vào lộn phòng rồi, thư viện ở bên này cơ mà. - Chỉ tay sang phòng bên cạnh, quản gia mỉm cười.

- Nhưng trên đây có ghi... - Nó định nói về cái biển thư viện, lạ thay, cái biển không cánh mà bay hay diễn giải theo một cách khác đó là: “sao nó lại có thể có chân chạy sang phòng bên cạnh được? ”

Chắc chắn... Chắc chắn là... Nuốt cục tức xuống nó bình tĩnh:

- À, bác ơi! Cho cháu hỏi...

...

Phen này em chết chắc rồi Thùy Chi!

Vừa thấy nó bước vào phòng, con bé đang nằm bồng ngồi phất dậy, hỏi về quan tâm:

- Sao chị đi lâu thế?

- Uh, chị vào lộn phòng.

- Vào nhầm phòng í à? Thế mà em cứ tưởng chị đi tham quan hết nhà em cơ.

Nó tức ói máu nhưng vẫn cố thản nhiên

- Chị không tham quan được hết nhà em nhưng cũng chiêm ngưỡng được một số thứ hay ho như là: chuột, gián, nhện,...

- Có cả những thứ ấy nữa à? Em tưởng bác giúp việc quét dọn hằng ngày chứ? Chắc chị sợ lắm nhỉ?

Cái điệu bộ từng tưng của con bé làm máu nóng trong nó cứ trào lên không ngớt, khẽ lẩm bẩm: em đúng là “cáo già đeo nơ”.

- Cũng bình thường, ở nhà, chị cũng hay bắt mấy loại ấy mà. Ê! Em không biết chứ chuột với gián nướng lên ngon cực. . Giờ thì em xuống học đi.

Con bé nuốt ực một cách kinh hãi rồi nhảy tót từ trên giường xuống. Khoan! Chân nó không hề bị đau?!

- Chỉ còn 4 phút nữa là hết giờ, chị định dạy gì cho em đây?

- À, đợi chị một lát...

- Em nói trước là em chẳng biết gì đâu đấy. Còn 3 phút.

Giả vờ hoảng hốt, nó nhảy dựng lên.

- Thôi chết!

- ...

- Chị để quên một thứ trong cái phòng tạp nham đó rồi.

- ...

- Mà thôi, nhà em nhiều album ảnh thế mất một tấm chắc cũng chẳng sao đâu nhỉ? - Nó nói mà hai mắt cứ dán chặt theo dõi từng chuyển động trên khuôn mặt con bé.

- Còn 1 phút. Mất thì không sao? Mà thôi, em bỏ qua cho chị lần này, thu dọn mà về đi.

- Uh, chị chỉ thấy tiêng tiếc cả gia đình chụp đẹp thế mà bị chuột gặm thì cũng hơi uổng. Nhưng em nói vậy thì chị cảm ơn nhá!

- Khoan...

Con bé nín lấy tay nó, hai mắt mở to ra, trong cái nhìn ấy có chút hoảng loạn...

- Chị đang nói tới tấm ảnh gia đình em đúng không? Chị để nó ở đâu? Ai cho phép chị lục lung tung như thế? - Con bé giận dữ hét lên.

- Đừng có hét lên với chị. Chị định mang ra rồi nhưng có cái đĩa chết giẫm nào đẩy khóa cửa làm chị quên mất đấy chứ? Mà em có cấm chị xem album nhà em đâu?

- Chị để nó ở đâu rồi?

- Ở đâu ấy nhỉ? Hình như là trong lúc đuổi chuột chị kẹp vào một quyển sách hóa nào đấy có đủ mấy cái tính chất này này... - Nó từ tốn đưa tờ giấy ra cho Chi. Không chần chừ, con bé giật ngay lấy rồi lao xuống

- Ê! Có nhiều quyển trắng hoặc không ghi chép đầy đủ lắm em nhá, nhớ tìm cho kĩ nghen!

Vi hét với theo cười khúc khích một hồi rồi mới thu dọn đồ. Nó lẩm bẩm: cứ nhìn đi nhìn lại thì ắt sẽ phải nhớ thôi, chị sẽ bắt em học cho bằng được.”

15 phút trước...

“- Cháu muốn hỏi gì?

- Dạ, cháu muốn hỏi thư viện nhà mình có thứ gì em Chi yêu quý nhất không ạ?

- ...

- Hì, cháu chỉ muốn tìm hiểu thêm về em í thôi ạ.
- Cô chủ quý nhất là tấm hình chụp chung cả nhà cô ấy, bố mẹ cô chủ đã li hôn từ khi cô bé mới 5 tuổi.
- Ra là thế!
- Cháu còn muốn hỏi gì nữa không?
- Dạ, không ạ. Hì, cháu cảm ơn bác!”

*

Điều chỉnh cho giường chân của mình nhanh hơn, Chi nóng lòng muốn tìm thấy bức ảnh - thứ quý giá nhất đối với nó. Căn phòng trống này sao hôm nay bỗng dưng lại lăm sác thế không biết? Nó bắt đầu điên tiết khi tìm mãi mà chẳng thấy quyển nào có đủ mấy tính chất mà gia sư đưa. Chị ta có phải người không? Tức quá!

- A! Đây rồi...

Vội vã lật trang giữa ra nó vui mừng vì cuối cùng cũng tìm thấy. Nhưng...

- Đáng ghét! - Chi tím mặt hét toáng lên.

” Hô hô... Chúc mừng vì em đã tìm ra, nhưng chị tốt bụng lắm không nỡ để kỉ vật em yêu quý rơi vào tay bọn gặm nhấm đâu vì vậy chị sẽ cầm hộ, chúc em học thuộc vui vẻ nhé! - Chị Vi”

Chị ta có bỏ tấm ảnh gia đình nó vào đâu, đây là con Milu nó từng nuôi mà. Gru... Chị cứ đợi đấy!

Hôm nay là ngày vui nhất kể từ khi nó ra Hà Nội, “quân tử trả thù 10 năm chưa muộn” nhưng nó còn hơn cả quân tử, herher , cần gì tới 10 năm? Chắc giờ con bé Chi đang oán giận nó ngút trời.

- Thơ thần nghĩ gì mà cười một mình như bị ngậy thế kia? - Trang hươ tay.

- Hì. Tớ mới giúp con bé Chi học thuộc một số thứ.

- Nó chịu học thuộc á?

- Tất nhiên. Hìhì. Trước tiên cho nó thuộc vẹt cái đã sau đó sẽ giảng giải cho nó sau. Sẽ rất hay ho đây. Tớ mất công soạn hẳn cả một giáo trình cơ mà.

- Giải nhảy?

- Chuyện, tớ mà lị . Ah, cậu chuẩn bị đi đâu mà ăn mặc đẹp thế?

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

3. Chương 3

Bắt đầu để tâm tới thế sự, cô bạn của nó lúc này trông rất xinh với chiếc áo quây kiểu cách và váy ngắn đen.

- Hì, bà nội cũng mau thay đồ đi, xem ca nhạc với tớ.

- Hả?

- Hai vé xem four A biểu diễn.

Tự đi đi tay lên trán mình một thôi một hồi, nó neho neho mắt hỏi:

- Four A là nhóm nhạc nào thế?

- Úi, bà nội có phải cháu chất của đại gia đình kinh tế quốc dân không mà không biết hả?

- ...

Chạy lẹ vào phòng thay đồ để tránh ánh mắt lạ lùng của con bạn thân rồi nói với ra:

- Hi, đi xem là biết chứ gì?

*

Đi cạnh một cô bạn quá nổi bật khiến nó càng mờ nhạt và bị chỉ trích nhiều hơn, uth, nó vừa không xinh nếu không muốn nói thẳng ra là quá bình thường, lại còn ăn mặc quê mùa nữa cơ mà, rùi có tên nào dám phải cột điện mới khen nó rạng ngời thôi. Haiz... z

- Lại đây, sắp bắt đầu rồi!

Nó không biết nhóm nhạc này nổi tiếng tới mức nào nhưng nhìn khán đài chật kín khán giả chứng tỏ họ rất được hâm mộ.

- One... two... three...

Bùm...

- Yeah!

Đám đông reo ầm lên, ba chàng trai lần lượt bước ra. Giờ nó cứ cố nhún lên, ánh mắt như bị thôi miên vào sân khấu. Nói hơi tội lỗi chứ trai đẹp ai chẳng thích ngắm và tất nhiên nó cũng đâu phải ngoại lệ.

- Hì, thấy sao hả bà nội? - Cô bạn quàng vai nó cười tươi.

- Handsome!

Minh Anh! Minh Anh! Minh Anh!

Tên người đó được mọi người phấn khích gọi lớn, thì ra là chàng trai đứng ở giữa khi này. Nó nhận thấy một sự khác biệt nơi anh: không màu mè, sành điệu như những người khác trái lại rất giản dị với quần jean và áo sơ mi. Nụ cười thánh thiện trên môi khiến nó liên tưởng tới một thiên thần.

“Anh viết cho em mùa hè yêu thương và anh hát cho em khe khẽ dịu dàng... ”.

Bài hát vang lên, một bài hát không bao giờ nó muốn nghe lại. Nước mắt chợt trào ra, nó thấy lạnh, cái lạnh như muốn bọp nghẹt hơi thở của nó, những kỉ niệm đang ủa về, mạnh mẽ và ào ạt. rồi lại nhòa đi, biết làm gì để ngăn cản nó? để ngăn cái thứ xúc cảm quái quỷ đang dần xâm chiếm, ăn mòn, hủy hoại tất cả. Giọng hát này, giai điệu này quen thuộc quá! Nó thấy nhói, nhói lắm, ngỡ như mảnh vỡ trái tim đang dần nát vụn, tàn nhẫn. Một lần nữa nó lại sống trong giây phút tưởng chừng như mãi mãi thuộc về quá khứ ấy.

- Vi, cậu sao thế?

- Không có gì, con gì vừa mới bay vào mắt tớ ấy mà. - Lấy tay lau vội nước mắt, nó mỉm cười một cách gượng gạo.

- Thật không? Mắt cậu đỏ hết cả lên thế này cơ mà.

Trang lo lắng nhìn nó, Vi còn chưa biết nói sao thì...

Bộp...

Một quả bóng nhỏ lọt thỏm vào hai bàn tay đang đan chéo nhau của nó.

(Note: Mỗi khi lúng túng là cứ đan chéo hai bàn tay lại với nhau.)

Đang chăm chú nhìn quả bóng từ trên trời rơi xuống, nó không để ý rằng tất cả mọi người có mặt ở đó bỗng đứng im lặng, nhường đường cho nam ca sĩ vừa hát lúc này:

- Xin chào! Bạn lên cùng mình chứ?

- O... - Nó ư ớ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bây giờ chẳng lẽ nó lại quay sang hỏi con bạn thân? Không! Vô duyên quá! Tim nó đập thình thịch vì chưa bao giờ đứng cạnh con trai ở cự li gần thế này.

- Nếu bạn thấy ngại thì có thể mở quả bóng ở ngay đây cũng được. - Giọng anh đều đều có phần nhẹ nhàng hơn.

Mở quả bóng ra, lôi tờ giấy được nhét sâu trong đáy lên, nó từ tốn đưa cho anh.

- Minh Anh đọc đi chứ, phải không các bạn?!

Tiếng MC thúc giục từ phía sau kèm theo đó là sự đồng thanh ủng hộ của các fan. Ui, nó vẫn chưa hiểu mô tê gì hết? >”

Đón tờ giấy từ tay nó, anh mở ra, lần này không cười chút nào:

- Xem ra mình đã tới đúng chỗ rồi.

Rồi giở tờ giấy có ghi tên anh lên cao. Minh Anh nắm lấy tay nó, chỉ một cử chỉ mà các thần tượng vẫn hay làm với các fan thôi thế mà nó cũng đỏ mặt. Mãi tới lúc ra sau sân khấu, MC thấy bộ mặt ngu ngơ đến là tội nghiệp của nó mới hiểu ra và giải thích:

- Hôm nay là ngày kỉ niệm 3 năm nhóm thành lập, em biết chứ?

- O... (lại ơ?)

À, vâng ạ... - Nó lắp bắp gật đầu thật ra là có biết gì đâu.

- Có một trò chơi mà các thành viên sẽ cặp đôi cùng fan. Do đó để chọn người thích hợp cho công bằng nên các thành viên mới quyết định ném bóng để chọn, trong 3 quả bóng ném ra sẽ có tên của 3 thành viên trong nhóm. Em hiểu rồi chứ?

- Thì ra là vậy.Em hiểu rồi

- Giờ thì chuẩn bị đi, sắp bắt đầu rồi đấy!

Tường Vi được dẫn vào phòng trang điểm, nơi hai người nữ cũng “may mắn” như nó đã yên vị trong đó từ lâu. Bọn họ nhìn nó như một vật thể lạ từ hành tinh khác tới, nếu không phải thế thì đã chẳng đồng thời ngạc nhiên cũng như cười khẩy một cái rồi quay lại với chuyên gia trang điểm. Không dám nhìn lên, nó cúi gầm mặt xuống thương thay cho người phụ trách mình, với cái thứ nhan sắc không thể tệ hơn của nó chắc chị ấy sẽ phải khổ sở lắm đây. Haizzz.

- Sao em không ngẩng mặt lên? - Chị ấy mở hộp dụng cụ rồi hỏi nó.

- Dạ?

- Yên tâm đi, chị sẽ khiến em trở nên thật xinh đẹp.

- ...

- Để cho hợp với Minh Anh chứ?

Chị ấy cười rồi ra hiệu cho nó ngồi yên.

*

- Chà, bây giờ chắc 3 cô gái của chúng ta đã chuẩn bị xong rồi. Tôi thấy hồi hộp quá, chắc ba chàng trai của chúng ta cũng như thế, phải không nhỉ? Vậy thì còn chờ gì nữa, hãy đón chào sự xuất hiện trở lại của ba cô gái.

Bốp... Bốp... Bốp...

Tầm rèm được kéo, ánh sáng đột ngột làm nó hơi chói mắt. Vi cầm chiếc mặt nạ, cẩn thận bước từng bước, nói thật nó sợ ngã vì cái giày cao gót 10 cm và bộ đồ dạ hội bó sát. Nó nghe thấy tiếng xì xào ở phía dưới, bọn họ đang nhao lên “Ồ đâu ra lắm người vậy? Tận 15 người lận.”

- Nếu chỉ để ba cô gái thì việc lựa chọn sẽ rất dễ dàng vậy nên chúng ta cần khó một chút. - MC cười tươi giảng giải.
 - Ngay bây giờ chúng ta hãy dành một tràng pháo tay để đón chào các thành viên của nhóm four. A Bốp... Bốp... Bốp...
 - Cùng phỏng vấn một chút, đầu tiên là anh chàng trẻ tuổi nhất nhóm, Minh Anh.
- MC tiến lại gần và bắt đầu đặt câu hỏi...
- Ôi, bạn cao quá - MC vờ đưa tay ra đo chiều cao - Đứng gần Minh Anh tôi thấy tủi thân ghê!
 - Anh có thể ăn nhiều trứng và uống nhiều sữa, sẽ cải thiện được đáng kể về vấn đề này.

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai... Tải về máy miễn phí

4. Chương 4

Cả khán phòng cười ồ lên thích thú vì sự lém lỉnh và hài hước của anh, nếu là bình thường thì nó cũng sẽ cười một cách thoải mái nhưng bây giờ nó mà cười theo cái kiểu thường ngày thì nguy cơ ngã lăn quay lên đến 99,9... 9% nên đành phải khép nép và cổ ngậm miệng.

- Anh sẽ chọn cách đó nếu có chiều cao khiêm tốn giống tôi chứ?
- Ồ, điều đó là tất nhiên vì tôi cao lên nhờ thể mà.
- Có lời này của anh tôi sẽ thử nhưng bây giờ chắc là phải để anh tìm cô gái may mắn lúc này đã.

Chuông đồng hồ được bấm, nó thấy hai người kia đang tiến lại gần và bắt đầu chọn lựa, còn anh chàng đó, người mà nó vô tình bắt phải tên vẫn đứng im, anh chẳng làm gì cả, đưa mắt một hồi rồi dừng lại ở cô gái ngay bên cạnh nó. Anh ấy không nhận ra Vi sao?

Cũng phải, người yêu gặp mặt nhau thường xuyên chưa chắc đã tìm thấy hướng hồ mới thấy nhau một lần. Vi thở dài nào nê.

- Không biết có đúng không? - Người có mái tóc đỏ rực, khuyên tai chẳng chịt tiến lại, đứng trước mặt nó khề lằm bằm. Phán văn một hồi rồi đứng đó luôn.

Cầm chiếc mặt nạ suốt này giờ, nó thấy môi tay ghê gớm, nhân tiện đổi tay Vi ra hiệu cho người đó bằng cách dịch chuyển vừa đủ chiếc mặt nạ cho người đó thấy anh đã chọn nhầm người. Nhưng anh ta nào có chú ý, chỉ cúi xuống sửa chiếc vòng trên tay. “điều tới thế là cùng” - Vi nghĩ thầm.

Dù biết đây chỉ là một trò chơi và người nó cầm trúng tên đã nhắm người bên cạnh, thế nhưng khi Minh Anh bước tới, nó chợt thấy hồi hộp và rộn rạo một cảm xúc khó tả. Nó nhắm tịt mắt lại khi anh chỉ còn cách mình hai người.

- Hết giờ!
 - Xem ra cô gái thứ 12 của chúng ta rất được nhiều người ưa thích. Bằng chứng là cả Minh Anh và Thiên Anh đều chọn cô ấy.
- Cô gái thứ 12? Nó không nghe lộn đấy chứ? Vi mở mắt, her, đúng là anh ấy cũng chọn nó.
- Thế thì chẳng còn lí do gì mà tôi không hỏi người bạn này. MC đưa mic cho nó:
 - Bạn có thể cho tôi và tất cả những người có mặt ở đây biết bạn là ai không?
 - ... Mình là... người cầm quả bóng có tên... Minh Anh - Nó áp úng rồi thả chiếc mặt nạ cầm này giờ xuống.

Woa...

Vì trông thấy bàn tay Minh Anh lại đưa ra một lần nữa và lần này nó chắc là mình đủ hiểu chuyện để đặt tay mình vào tay anh.

- Sao bạn lại có thể chọn chính xác như vậy nhỉ? - MC chuyển tầm ngắm sang Anh.

- Vì... bạn ấy có một điểm rất đặc biệt khiến người ta không thể không nhận ra.

- Điều gì vậy? - Câu nói úp mở của Minh Anh kích thích trí tò mò của tất cả mọi người.

- Có lẽ tôi nên giữ bí mật thì hay hơn.

Trong lúc mọi người nín thở chờ anh tiết lộ điều đặc biệt về nó thì đột nhiên anh chàng tóc đỏ rục bật lên một câu.

- Bạn trước và sau sao mà khác quá! - Rồi vờ xoa đầu làm mọi người phì cười. Đến nó cũng chẳng biết điểm đặc biệt gì của mình khiến Minh Anh không thể không nhận ra? Nó thì có gì đặc biệt? Her...

Ở phía dưới hàng ghế khán giả, Trang đột nhiên nhoẻn cười. “Anh làm tốt lắm!”

Ôm một con gấu bông to sụ vào phòng (quà tặng đã tham gia. Nản!) nó loay hoay tính toán xem nên đặt ở đâu để chiếm ít diện tích thôi! (thực tế đến thế là cùng)

- Lúc này còn thấy mắt choe choét nước giờ đã tươi tỉnh thấy ớn. Thời tiết chắc xách dép cho cậu quá! - Trang đóng cửa rồi quay lại nhìn nó.

Ngồi phịch xuống giường, nó ngẩn ngơ một hồi, mọi chuyện cứ như là mơ vậy. Chỉ trong ba tiếng ngắn ngủi mà nó đi hết từ nấc thang cảm xúc này sang nấc thang cảm xúc khác,...

- Nhưng này, cậu lạ lắm...

- Lạ gì cơ? - Nó ngạc nhiên.

- Thì giả dụ như người khác chắc đã hét ầm lên sung sướng hoặc thể hiện sự phấn khích rồi đằng này cậu lại ngơ ngác, ú ớ,... blahblah... Y như nai ấy. HíHí. Ghen tị với bà nội ghê gớm, được anh đẹp zai cho cái vật phẩm quá mức này.

- Uh, lúc ấy cũng không hiểu sao lại như thế nữa.

- Oáp. Thôi, tớ đi ngủ đây, cậu cũng đi ngủ đi, lấy sức mai còn dạy Thùy Chi chứ?

- Cậu cứ đi ngủ trước đi tớ còn phải làm cái này đây.

Lời quyến nhật kí trong hốc tử ra, nó viết, phải viết ra cho bằng hết cái mớ cảm xúc lộn xộn này, phải tổng khứ nó đi nhanh không Vì chết mất, chết vì hối tiếc...

Ngày thứ 3, ngày thứ tư.

Vì đã chuẩn bị tinh thần từ trước nên hai ngày tiếp theo trôi qua khá là êm đẹp (đó là nếu không kể tới bầy giun trong vở bài tập, xô nước trước cửa làm nó ướt sũng và ti ti thứ bà lằng khác,...) tới mức sau khi lau khô tóc nó thật thà:

- Đây sao mà em quá chiêu quá vậy? Từ hôm ấy tới giờ có lẽ viết được cả kịch bản dài về việc hành hạ chị đấy nhỉ?

Con bé đang sấy tóc cũng nhìn nó một hồi rồi nãy nê:

- Chi cũng ghê gớm còn gì? Sao lúc nào cũng có thể tương ứng như thế? Lại còn trả đũa nữa chứ? Sức chịu đựng “phi sở phạm”.

- Tại cái hợp đồng của em chứ bộ. Nếu bỏ phải đền gấp đôi, chị lấy đâu ra tiền? Hic, nghèo mà.

Giả bộ tội nghiệp một hồi rồi nó ngược mặt lên:

- Vậy giờ em chịu học rồi đúng không?

- Chị dạy mà không hiểu là em đuối việc đó, cứ cười đi!

- Yên tâm!

Nó cười thoải mái, thế là giải quyết được một vấn đề lớn. Đeo túi lên vai, nó vẫy chào con bé rồi bước ra.

*

Nhặt thứ mà gia sư vô ý để quên, Thùy Chi để ngay ngắn lên bàn rồi thả người xuống ghế, chờ đợi...

Cạch...

- Anh...

Nó nhảy xuống, chạy lại khoác tay Minh Anh khi anh vừa mới đẩy cửa bước vào phòng.

- Em không muốn chơi nữa ah? - Anh cười nhẹ đồng thời thoát khỏi tay nó.

Anh lúc nào cũng như vậy, vừa dễ gần vừa xa cách, quen người trợ lý của mình đã ba năm mà nó không hiểu nổi anh đang nghĩ gì.

- Hi. Anh xem camera trên ấy thì biết cả còn gì nữa. Tính ss ấy rất vui..

- ...

- Với lại em thấy phần kịch bản ngày cuối ác quá.

- Như thế tức là phần việc của anh đã xong rồi phải không? Thời hạn hợp đồng của anh với anh trai em cũng đã kết thúc.

- Em thấy buồn nhưng sự thật là thế. Haiz. Muốn cưỡng chế anh kí hợp đồng tiếp quá!

Xoa đầu nó anh cười:

- Anh sẽ thường xuyên tới chơi với em Tối giờ anh đi học rồi. Pypy em!

Cánh cửa khép lại, nó đứng im như phỗng, chẳng thể nào giữ được anh ấy - một cơn gió thích tự do. Không phải nó không thích học chỉ là nó cô đơn, nó kiếm chuyện để nhờ tới sự giúp đỡ của anh, để được thấy anh hàng ngày. Ngốc tới thế là cùng. Chi vỗ má tự nhủ: "Mày ích kỉ lắm!"

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

5. Chương 5

Sắp đặt

Khi những tia nắng đầu tiên vừa lọt vào phòng là lúc nó mắt nhắm mắt mở dậy để chuẩn bị bữa sáng. Vừa rán trứng nó vừa ngó qua cái thời khóa biểu. Haizzz. Hôm nay toàn là môn khô khan. Sau khi dạy con bé Chi phải bay nhanh lên thư viện mượn sách rồi bay tới chỗ học thêm tiếng Anh. Chẹp. Học kém là khổ thế đấy!

- Bà nội ơi! Trứng cháy bây giờ!

- Ồ, tớ biết rồi mà.-Nó tắt bếp rồi đổ trứng ra đĩa.

- Tớ đi làm ở club nên tối về muộn lắm đấy, đừng chờ mà ngủ đi nhá?

- Đi làm thêm... Cậu...?

- Ủ, chứ bộ cậu nghĩ tớ giàu chắc? Không đi làm thì lấy đâu ra money?

- Tớ có ý kiến gì đâu, chỉ là ngạc nhiên thôi. Hi

- ...

- ...

- Chút nữa tới trường cậu đi vào nhanh không người ta soi mới đây biết chưa? Tốt bụng mới dạn đây này, người cầm tay anh ấy hôm qua không phải cậu tớ cũng bầm dập cho te tua rồi.

Nó đánh ực một cách khó khăn:

- Cậu dọa tớ đấy hả?

- Bộ nhìn tớ giống đang nói đùa lắm à?

- Uh, cảm ơn đã cảnh báo.

Trang nói chẳng sai chút nào, giờ nó mới thấy biết ơn cô bạn của mình ghê, nhờ thế nó mới lẩn nhanh được.

- Sao chị tới muộn quá vậy?

- Xin lỗi em chị bị tắc đường.

- Uh, lí do hay nhỏ?

- Chị xin lỗi rồi còn gì. Hi. Giờ học nhé! Các hợp chất vô cơ. Vấn đề một là oxit.

- Chị ghi lên bảng đi, nhắc thầy ớn à! Lại còn đọc nhanh nữa chứ...

- Uh, ưh, em mới là đồ bà chằn đấy, khó tính.

Nó rất ngạc nhiên vì khả năng tiếp thu bài của Thùy Chi, phải nói là con bé cực thông minh, giảng một lần là hiểu ngay.

- Hôm nay học thế thôi chị nhá?

- Còn 30 phút nữa mới hết giờ mà.

- Em nhân nhượng học quá giáo án cho buổi hôm nay thì chị cũng phải nhường em chứ? - Đổi tông nhanh chóng, con bé mở to hai mắt. Hic, đáng sợ!

- Em nhớ học lại bài, phải thuộc hết tính chất đấy. Chị về, được chưa?

Toan thu dọn đồ nó thấy con bé giữ tay mình lại, hỏi một cách chăm chú:

- Chị Vi kể đi.

- Kể gì cơ? - Nó ngạc nhiên không hiểu con bé nói gì.

- Về người đầu tiên chị yêu ấy.

- Hi, chị chưa có người yêu mà.- Cười trừ, nó bỏ quyển giáo án vào túi.

- Thật không?

- Thật.

- Thế sao trong này lại...

Chi gơ quyển nhật kí mà nó luôn mang theo bên mình ra một cách thần nhiên.

- Em... sao em lại cầm nhật kí của chị?

- Hôm ấy đồ của chị bị ướt, chị phơi khô xong quên lấy nó về mà.

(Vi có hai quyển nhật kí, một là mới mua để ở phòng trọ, một là quyển nhật kí rất có ý nghĩa với nó vì gắn liền với một số chuyện.)

Lấy lại quyển Nhật kí, nó cất cẩn thận vào trong túi rồi ngẩng mặt lên hỏi con bé với một chất giọng không thể buồn hơn (không buồn sao được bí mật riêng tư của nó đi tong rồi còn đâu?!)

- Em đọc hết rồi còn muốn chị kể gì nữa? Chuyện cũng lâu rồi.

- Chị thừa nhận nhé!

- ...

- Em đã đọc nhật kí của chị đâu? Em không có sở thích xâm phạm sự riêng tư của người khác.

- Thế từ nãy giờ...

- Tất nhiên là em gài hàng chị rồi... Hi2.

- Em... Em...

Tuy thấy tức vì bị con bé lừa nhưng nó thấy thoải mái hơn hẳn.

- Dù sao nó cũng là quá khứ rồi, giờ kể cho em cũng được.

Chị lại gần cửa sổ, mở bung cả hai cánh, nó hít một hơi rồi bắt đầu:

- Đó không thể xem là người yêu của chị vì có lẽ tình cảm chỉ có từ phía chị mà thôi và mối quan hệ kì lạ ấy cũng chỉ vốn vẹn có 24 ngày...

- ...

- Khi ấy chị mới bước chân vào cánh cổng trường cấp 3, tức là bằng với tuổi em bây giờ, chị đã gặp người đó...

Nó không muốn khơi lại những gì thuộc về dĩ vãng vì điều ấy luôn khiến nó thấy buồn, đau. Rõ rệt nhất, mình chứng nó chưa thể quên là khi nghe lại bài hát ấy vào đêm hôm đó, nó vẫn khóc như cái phút giây Vi dừng cảm nói hai đứa kết thúc. Nực cười quá, nó đã tự ảo tưởng, đã là gì của nhau đâu mà kết thúc? Vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, nó quyết định hủy chuyến đi tới thư viện và ở lại ăn tối với bé Chi. Từ sau lúc nghe nó kể chuyện tới giờ con bé không nói lời nào, có lẽ Chi không muốn chạm vào vết thương chưa lành sẹo của nó.

- Chuyện chị kể nghe cứ như phim Hàn ấy. Hi. Chị Vi của em cừ thật.

- Em đang nói móc chị đấy à? - Nó vờ dỗi rồi mỉm cười.

- Đâu có, em nói thật mà. Chị Vi có muốn biết vì sao em thay nhiều gia sư không?

- Vì họ không hoàn thành vai diễn trong cái vở kịch bản tài tình mà em viết. Tội nghiệp!

- Hi2. Chị nghĩ một cô nhóc có tâm hồn thánh thiện như thiện sứ thế này độc ác thật hả?

Sặc, suýt chút nữa thì nó phun ra hết ngụm canh đang uống dở. Đầu óc con bé có bị làm sao không nhỉ? “thánh thiện như thiên sứ”? Cha mẹ ơi!

- Em tự sướng quá rồi đấy! Thiên sứ?ẶcẶc! Nếu không phải em thì còn ai bày ra cái trò hành hạ người khác này nữa chứ?

Chị cười tươi:

- Thế mà có đấy!

- ...

- Hi. Tất cả mọi việc đều nằm trong kịch bản mà trợ lí em viết, nhờ anh ấy mà không có gia sư nào có thể ở lại nếu em không muốn.

Ngẩng mặt lên trong khi con bé đang hết sức thản nhiên thì nó ở trạng thái đơ hoàn toàn. Trên đời còn có loại người đó nữa sao? Kể đã gián tiếp khiến nó khổ sở. Gru! Cái tên rởm đời nào vậy trời?

- Chị là ngoại lệ đúng không? . Chị đã thắng cái vở kịch lộn của hần.

Nó cười gượng khi nghĩ tới chuyện vượt qua mình được cái tên đáng ghét chưa biết mặt.

- Giờ tới chị tự sướng đây, tại em thấy chơi với chị vui và phần kịch bản ngày cuối cùng ác quá nên em mới quyết định dừng lại. Trợ lí của em là NO.1 mà.

- Làm gì mà em tự hào về cái tên biến thái đó quá vậy? Chị mà biết là ai chị sẽ cho hắn một trận, em nói đi, hắn là ai?

- Ai biến thái cơ? Em không nói với chị. Lỡ chị làm gì anh ấy thì lấy ai chơi với em?

- Em chơi với chị là được rồi. Nói đi nào...

- Thôi, bật mí cho chị vậy, anh ấy học cùng trường với chị và là một boy rất chi là handsome.

Thấy kệ hắn có handsome hay không nó vẫn phải đi học đã. Lúc về con bé Chi nhét cho nó một đĩa nhạc kèm theo nụ cười toe toét:

- Hay lắm đây, chị nhớ nghe nhá?

- Uh, chị cảm ơn. Pb em.

Rời khỏi nhà con bé, mặc dù đã gắng hết sức nhưng vì lí do tể nhị chân ngắn nên nó bị lỡ chuyến, phải đợi (thật ra chân ngắn nhưng người không ngắn tẹo nào 1m 65 cơ mà.^^.) Ngồi gật gù ở bến đợi suýt chút nữa là nó lại lỡ chuyến tiếp vì cái tội ngủ gật. Vừa lên xe, Vi cố tìm ình một chỗ ngồi hàng đầu cạnh cửa sổ nhưng thăm tháy mấy chỗ ấy đầy người mất rồi thế là đành phải lủi thủi chui xuống cuối xe (đến là tội nghiệp!).

Ipod chạy bài Đổi thay của Noo.

... Nhớ tiếng mưa rơi ngày xưa lúc đôi ta còn nhau khi tình yêu bắt đầu...

Bài hát buồn đến nao lòng, bên ngoài trời cũng đang mưa, những giọt mưa nhỏ và nhẹ lất phất rơi in thành từng giọt nơi cửa kính. Đang chìm đắm trong mớ cảm xúc hỗn độn đột nhiên ai đó tựa đầu vào vai khiến nó giật bản mình.

Bên cạnh nó có người sao? Lúc này lên xe làm gì thấy ai ở chỗ này nhỉ? Sao lại tựa đầu vào vai người ta rồi ngủ ngon lành như thế? Ngược đời ghê gớm, trong phim chẳng phải cô gái sẽ vô tình tựa đầu vào vai chàng trai à? Sao tới lượt nó lại thế này nhỉ? Dù hơi uất ức nhưng nó cũng ngồi yên, để cho cái khuôn mặt bị kính choán hết nửa ngủ ngon lành. Nếu cậu ấy không đeo kính hẳn sẽ rất đẹp trai vì làm gì có ai xấu xí mà lại có làn da trắng tinh và mềm hơn cả con gái chứ? Mũi và miệng đều toát lên một vẻ hoàn hảo không chê vào đâu được. Tả người ta rồi nghĩ tới mình sao mà tủi thân. Haizzz.

Chẳng kịp vắn vơ lâu, xe dừng tới bến nó cần xuống, Vi nhẹ nhàng rời đi không quên kèm theo một nụ cười trong sáng chào kẻ tạm được gọi là mang ơn nó.

Lúc Vi vừa bước xuống, Minh Anh tháo kính nở một nụ cười khó hiểu? Cậu cũng rời đi ngay sau đó bởi có một cái hẹn đang chờ...

6. Chương 6

- Anh luôn tới đúng giờ nhỉ? Hi-Trang ngồi trên chiếc xích đu, chân khẽ đong đưa.

- Còn em luôn là người tới sớm, đợi anh lâu chưa?

- Hi. Vừa mới thôi ah. Anh cũng lại đây ngồi với em đi, xa cách dễ sợ.

Khi Minh Anh ngồi xuống, Trang ngược mắt lên nhìn anh trai, bây giờ anh mới để ý kĩ đôi mắt long lanh của em gái mình có vương chút nước, nó đã khóc ư? ...

- Lúc chiều mẹ gọi điện cho em...

- ...

- Mẹ bảo anh với em sang đây sống cùng mẹ...

- Và dượng... - Bỏ nốt hai từ còn thiếu, anh đan hai tay lại với nhau suy nghĩ về một điều gì đó xa xăm.

- Anh có đi không?

- Em định sao?

- Em không biết nữa, trong điện thoại mẹ đã khóc anh ạ, mẹ bảo là mẹ nhớ hai đứa mình, em thấy thương mẹ nhưng em không muốn phá hỏng cuộc sống mới của mẹ...

- Vậy thì hãy ở lại, anh cũng đang cần em giúp.

- Anh... định... - Sau một hồi im lặng Trang cũng gật đầu, nó cần hoàn thành một số chuyện cùng anh.

“Vào đêm hôm ấy gió và mưa cuốn đi nàng trăng và anh đã đến dưới màn mưa khê hôn nhẹ nhàng...”

“Alo!”

“Ừh, hi, tớ về ngay đây, cậu đợi một lát nhé!”

Trang đứng dậy bỏ điện thoại vào túi cười:

- Em về đây. Nhỏ bạn cùng phòng đã ra chỉ rồi, không về nó nhốt em ở ngoài luôn.

- Em chuẩn bị về sống ở nhà ba mẹ đi, nó bỏ trống lâu qua rồi, với lại...

- Em sẽ làm thế... khoảng thời gian này chỉ là thử nghiệm mới thôi anh. Hi. Nhà ba mẹ có cô giúp việc lo rồi. Em muốn thử tự lập.

- ...

- Anh hiểu nhĩ?

- Ừh, em đang thay đổi...

- Theo hướng tích cực đúng không anh?

- Ừh.- Minh Anh mỉm cười.

- Hi. Đến anh trai em còn ngạc nhiên vậy chắc Anh ấy sẽ bất ngờ gấp đôi - Mắt Trang chợt long lanh khi nghĩ tới ai đó.

- Ừm, cũng sắp về rồi.

- Vâng, sắp về rồi...

Ngồi vào bàn học, nó bắt đầu nhắm đếm những thương tổn bản thân phải hứng chịu từ những ngày đầu làm gia sư cho Thuỳ Chi, bị con bé bóc lột từ trong ra ngoài. Căn bản bé Chi chưa đủ lớn, vẫn đang ở tuổi vị thành niên, suy nghĩ chẳng chín chắn, ham vui, hành động của con bé cũng không phải là có dã tâm gì ác độc nên nó sẽ không để bụng và cho qua, đáng lẽ mọi thứ sẽ là như thế nếu không trời ra cái kẻ nào đẩy điên rồ đứng sau mấy cái trò này - tên biên kịch đáng nguyên rủa. Dù sao bây giờ cũng không có tâm trạng nhét mấy bài trong giáo trình vào đầu, Vi lời quyến nhật kí trong học tủ ra, khoái trá tưởng tượng tên trời đánh và bắt đầu vẽ. Hắn ta biến thái như vậy thì chắc mặt mũi cũng chẳng ra làm sao, này thì ta vẽ... Sau khoảng 15 phút phác thảo, nó ngắm thành quả của mình và cười ha hả.

” Tên kia ta mà gặp người ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại, dám đầu độc em nhỏ để hại ta, ta chỉ muốn vắn cổ người khi nghĩ tới những thương tổn người gián tiếp gây ra cho ta. May mà ta có phúc lớn, thần kinh vững vàng nên mới không bị người hại chết, người cứ đợi nhé!”

- Cậu đang làm gì thế? Gọi tớ về để đóng cửa mà chưa lên giường đi ngủ à?-Trang với tay bật điều hoà, ngoảnh lại nhìn nó- Này, trông cậu bây giờ giống bị tẩu hoả nhập ma kinh, gì mà giờ bút, giờ thước như sắp ra trận thế hở?

- À, hi, tớ đang làm cái này, đi ngủ giờ đây.

Đưa tay lên lấy tài liệu cuối cùng cho bài luận, Minh Anh nhìn đồng hồ, 6 giờ chiều rồi.

- Xong chưa?- Thiên Anh ghé đầu sang giá anh đang đứng.

- Xong rồi, lại định rủ tớ đi đâu à?

- Đi đâu được, cái thằng trời đánh ở bên kia bảo tội mình lát nữa mang món nó cần đi gửi chuyển phát nhanh mà tớ thì... cậu biết rồi đấy. Thằng cha kia đi du học rồi mà vẫn không buông tha.

- Mua cái mới đi.

Bỏ earphone vào tai, Minh Anh nhoẻn cười đi ra.

- Ô, này, cô bé kia...?

- Sao thế? - Nhìn theo hướng khiến Thiên Anh dơ ra, Minh Anh không giấu một vẻ xúc cảm tích cực đang len lỏi khi trông thấy cô bé đặc biệt mà mình "lỡ" tung quả bóng trúng.

- À, đúng rồi, bé này là bé mà tớ đã nhận nhầm đây mà, nhìn kĩ lại thì nét rất ổn chỉ hơi không biết ăn mặc thôi, cũng ham học phết nhỉ, tới mức kia cơ mà. - Thiên Anh bật cười.

- Này có nghe tớ nói gì không đấy?

- Thiên Anh, cậu đi trước đi!

Chưa kịp để cậu bạn lên tiếng, anh tiếp:

- À, cho tớ mượn bé cún cậu đang giam ngoài xe nhé?- Anh quay sang đề nghị, trong mắt hiện rõ sự thú vị khó lí giải.

- Okay, không vấn đề, nhớ cho nó ăn, bảo bố của bà chị họ tớ, nó có mệnh hệ gì là tớ cũng đi theo nó luôn. Mà cậu không định đi với tớ đấy à? Tớ không biết chọn mua thứ quái quỷ ấy đâu.

- Tớ có chút việc, cậu gọi cho Trang ấy, con bé sành mấy cái này lắm.

Minh Anh tiến ra phía chiếc bàn mà sách vở đã ngổn hơn phân nửa diện tích. Thư viện vắng, anh mạnh dạn ngồi xuống ghế đối diện, cô bé vẫn nằm yên, thiếp ngủ ngon lành trên bàn không hay có sự hiện diện của người lạ.

Khuôn mặt anh hơi nghiêng ngả nhìn cô gái đã để lại cho anh đôi chút ấn tượng khác biệt- cô gia sư "kiên cường" của Thuỳ Chi.

*

- Này em! - Cô thủ thư khẽ lay cánh tay nó

- Ô, dạ - Theo một phản xạ rất chi là tự nhiên nó giật nảy mình tỉnh giấc, thôi chết, nó ngủ quên bồng đi mất.

- Tới giờ đóng cửa rồi em! - Vẫn bằng chất giọng nhẹ nhàng cô nhắc nó.

- Em xin lỗi, hi, cô đợi em một lát.

Vội vã thu dọn đóng tài liệu tùm lum bày la liệt trên bàn nó cho cả vào túi rồi nhanh nhẹn phi ra ngoài, không quên nở một nụ cười tươi chào cô.

Ọc... Ọc...

Bụng nó bắt đầu biểu tình, phải thôi đã gần 8 giờ tối mà nó đã bỏ vào miệng cái gì đâu. May mà hôm nay không dạy Chi không thì chẳng tưởng tượng nổi con bé sẽ nổi đóa lên thế nào? Khi chỉ còn cách cổng trường vài bước chân, nó thấy một con chó nhỏ, phải nói là rất dễ thương chắn đường mình, hình như run lên từng chập do lạnh nên bộ lông trắng muốt khẽ chuyển động, Vì ôm con vật bé nhỏ vào lòng cười tươi:

- Em lạnh hả? Không biết chủ em đâu mà để em đi lạc thế này nhỉ? - Nó đứng dậy nhìn quanh, ánh mắt dừng lại ở một người đang tiến tới.

Đây là một sự tình cờ ư? Vì bất ngờ nghi hoặc một chút về thị giác, đó chẳng phải anh Minh Anh sao? Người đã tung quả bóng hôm ấy.

Chỉ khi anh đứng đối diện, cách nó vài bước chân thì Vi mới chắc chắn là mình đúng.

- Chào em!

- Chào... anh! - Nó giật nảy mình lấp bắp sao bỗng dừng nó lại lúng túng thế này không biết, vì ngại người ta hay tại mùi hương của hoa sữa đang ngào ngạt mũi khiến nó nói không nên lời.

- Ừm,...

Đôi mắt anh hướng xuống con chó đang khê cựa quậy trong tay nó, Vi không vô ý tới mức chẳng nhận ra điều ấy, thậm trọng trao con chó cho anh, nó mỉm cười:

- Con chó của anh ạ? Nó rất đáng yêu!

- Cảm ơn vì lời khen của em, Pi chào đi nào?!

Anh thì thăm, chân trước của con vật như duỗi ra, lắc lắc làm nó phì cười.

- Tạm biệt! Hẹn gặp em sau! - Minh Anh mỉm cười, đôi bông tai sáng lấp lánh

- Chào anh!

Cuộc gặp gỡ diễn ra chóng vánh nhưng Vi vẫn không tin được là mình có thể nói chuyện bình thường với anh - Một ngôi sao khó với. Nó quên mất mặc cảm trong thoáng chốc vì ánh mắt thân thiện anh ấy dành cho nó. Vi đâu biết được rằng nụ cười thiên thần tắt cái rụp khi anh vừa quay đi. Bởi đơn giản, đằng sau cái vẻ thư sinh ấy không phải là một thiên thần, thiên thần chỉ là chiếc mặt nạ, một vai diễn anh cần hoàn thành mỗi ngày,...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

7. Chương 7

Thiên thần mang đôi cánh đen

Thả người xuống ghế, Anh ngả người ra sau một mồi, hàng mi dài cong bất động, trong căn phòng bóng hình anh hiện lên một cách đơn độc, đồ dài trong không gian tối đen.

- Thưa cậu chủ! - Quản gia hỏi khẽ thoáng chút lưỡng lự khi biết mình đang làm phiền anh nghỉ ngơi.

- Chú cứ tiếp tục đi, cháu không sao...

- Việc thu mua cổ phiếu của chúng ta đang gặp trục trặc...

- ...

- Bởi cổ phiếu đã được chủ tịch chọn mặt gửi vàng thế nên rất khó khăn.

- Chú thử trả giá cao hơn chưa?

- Ừm, đã thử thương lượng nhưng không được.

Bàn tay nắn nắn trên trán một lúc rồi thả xuống, ánh mắt anh chợt sắc lẹm, vô cảm:

- Nếu thế thì phải đào sâu thôi.

- Ý cậu là điều tra bọn họ? - Quản gia đẩy gọng kính lên.

- Ta phải nắm đằng chuôi. Nếu vẫn không hợp tác, công khai những tài liệu chứng minh làm ăn phi pháp khiến giá cổ phiếu đồng loạt giảm tới lúc ấy thì mua lại.

- Tất cả?

- Tất cả.

Gió rì rào lay động, mưa bắt đầu rơi nặng hạt dần, âm thanh khô khốc và tàn nhẫn cứ thế đâm thẳng xuyên thấu xuống nền đất. đâu mới là con người thật của Minh Anh? Điều gì đã mang anh tới những chiếc mặt nạ giả dối, những vở kịch?

sms: Thùy Chi “...” - Một dây chằm dài mãi, nếu bình thường hẳn anh đã làm tốt vai trò của một hero, lo lắng hỏi thăm hay tới nhà Chi nhưng giờ Minh Anh muốn tháo những chiếc mặt nạ ra một lát, chúng làm cậu thấy ngột ngạt...

Lân la đường sá chán cuối cùng nó quyết định mua gà rán nhưng giờ ở phòng trọ chẳng có ai, ăn một mình thì buồn thế là khỏi cần chờ, nó đổi hướng tới nhà Chi. Trời mưa đúng là bất tiện, đang lấm bầm cần nhần do bị mưa té ướt hết gấu quần suýt chút nữa thì nó lặn đùng ra ngất vì hết hồn khi thấy ai đó đang ngồi ngoài mưa, ngay trước cửa nhà con bé học sinh. Lại gần nó mới hoảng hốt nhìn Chi nhắm nghiền mắt.

- Chi! Chi! Em sao vậy? - Vi lay mạnh con bé nhưng không có chút cử động nào dù là nhỏ nhất.

Nó vội vã nhấn chuông, tay đỡ lấy Chi...

Đắp chăn lê kín cổ cho Chi, Vi ngồi thụp xuống nền quan sát. Con bé mới chỉ 16, mắt nhoe nhoẹt mascara, người nồng nặc mùi rượu, thuốc lá, tất cả những thứ ấy chưa bao giờ phù hợp với lứa tuổi như em. Nó thật sự ngạc nhiên khi bác quản gia bảo đây là chuyện thường xuyên. Em đang làm gì? Tự tàn phá mình sao? Chợt bàn tay em nắm chặt, trán nhần lại như đang chịu nỗi đau nào đó ghê gớm lắm, mồ hôi lấm tấm, nước mắt Chi trào ra, em hét lên:

- Đừng mà!

Nó ôm lấy Chi, xoa lưng con bé như một cách dỗ dành, thì thầm:

- Không sao đâu em chỉ là mơ thôi, có chị ở đây rồi.

Khi cô học sinh nhỏ vừa thiếp đi được một lúc, chiếc điện thoại đặt trên bàn rung lên từng hồi - Điện thoại của Chi. Sau một thoáng lưỡng lự nó quyết định nghe máy, cuộc gọi từ anh trai con bé:

“Alo!” - Vi ấn nút, điềm tĩnh.

“Em về nhà chưa Chi? Đừng đi bar nữa, nghe lời anh về nhà đi!” - Giọng nói êm ái vang lên, quen quá, sao lại có thể giống tới thế? Nó lắc đầu tự thức tỉnh mình.

“Xin lỗi, tôi không phải Chi, em ấy đã về nhà và hiện đang ngủ. Có gì mai anh hãy gọi điện nhé!”

“Vậy cô là ai?”

“Tôi là gia sư của Chi.”

“Làm phiền cô bảo quản gia chăm sóc em tôi cho tốt, mai tôi sẽ gọi lại. Chào cô!”

“Chào anh!”

Chưa bao giờ Vi thấy Chi nhắc tới anh trai trong những câu chuyện của mình nhưng nó không mù mờ tới mức không nhận ra sự hiện diện của người này. (Vi đã từng xem ảnh chụp hồi nhỏ của gia đình Chi mà!). Thắc mắc được một lúc, nó thấy hai mắt mình bắt đầu díp lại rồi thiếp đi lúc nào không hay...

Ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ dội thẳng vào mặt làm nó bừng tỉnh, nhìn chiếc chăn trên người mình mà ngạc nhiên, tối qua rõ ràng nó ngồi dưới nền nhà mà nhỉ?

- Chị dậy rồi hả? Hi. - Chi bước ra từ phòng tắm nở một nụ cười yếu ớt, sắc mặt con bé đã bớt xanh đi.

- Uh, em còn mệt nữa không?

- Chỉ hơi nhức đầu một chút xíu nữa thôi.

Thật ra nó định hỏi tại sao con bé lại trở về nhà trong cái tình trạng say mềm ấy nhưng không biết phải hỏi như thế nào, đang như gà mắc tóc thì Chi chợt tiến lại chiếc ghế đặt trên giường, ngồi vào đấy, giọng em chưa chất:

- Hôm qua là sinh nhật em.

Vi đang trí quá đã ghi ngày này vào trong lịch rồi lại quên, sinh nhật một mình chắc con bé buồn lắm:

- Chị xin lỗi vì quên mất.

- Hì, không sao đâu, bố mẹ em họ cũng đâu có nhớ, chị không phải bận tâm làm gì, em quen rồi.

“... Chiều nay trên phố chợt có cơn mưa bay...”

Tiếng chuông điện thoại phá bình những tâm sự chấp chới trong lòng nó về câu nói của Chi, con bé nhắc máy:

- Anh ạ!

- Hì, em không sao.

- Em về sớm rồi mà, thật đấy!

- Dạ vâng, thế nha anh! Pb.

Khỏi cần hỏi Vi cũng biết là anh trai con bé, nghĩ lại tối qua cũng thấy bức mình, ai đời nói chuyện với con gái mà giọng lại lạnh tanh, kiêu ngạo vô bờ bến như thế chứ?

- Hôm qua, lúc anh em gọi, chị đã nói chuyện với anh em ạ?

- O... Sao em biết...

- Hôm qua có cuộc gọi tới hơn một phút, trong máy vẫn còn lưu đây này.

- Uh, anh em gọi hỏi xem em đã về chưa và nhờ chị bảo quản gia chăm sóc em - Nhả từng chữ đều đều như đọc kịch bản, nó không buồn ngẩng mặt lên.

- Anh ấy lúc nào cũng lo lắng thái quá như thế.

- Em nên vui mừng khi có một người anh trai luôn quan tâm tới em như vậy. Nhưng sao chị chưa bao giờ chị thấy em kể về anh em.

- Vì anh ấy là niềm tự hào của em, là chỗ dựa vững chắc khi em muốn ngã, một người có ảnh hưởng tới em như vậy em mà nói, em sợ... em sợ chị sẽ thương hại em và cho là em yếu đuối.

- Vậy sao giờ em lại nói hả ngốc?

- Vì giờ em tin chị.

Nó thấy vui khi nghe Chi nói thế.

- Xem chịn đang tùm tùm cười kìa, người đâu mà dễ vui lạ.

- Thử đặt vào vị trí của chị coi, em có vui không, có phải ai cũng như người nào đó máu mủ ruột rà với em.

- .Chị đang đá đều anh em hả?

- Em cười gì vậy? Bộ không phải chắc?

Thùy Chi càng cười lớn, nó không biết phát ngôn của mình đang phạm một sai lầm hay ho. - Như chị chưa chắc nhiều người thích nhưng tự tin, kiêu ngạo như anh em thì vô số đấy?

- ...

- Anh ấy là niềm mơ ước của biết bao người. Hi, không phải em Pr cho anh trai nhưng với em, anh em luôn hoàn hảo. Chị sẽ thấy rõ điều em nói khi tiếp xúc với anh ấy. Hi, em sẽ giới thiệu hai người với nhau - Con bé nở một nụ cười xảo quyệt.

Đang định phản biện thì ai đó gõ cửa. Chi đứng dậy, lặng đi chừng hai giây rồi nói:

- Vào đi!

Cánh cửa bật mở, bạn có tin được người đó là ai không?

Nó lơ ngơ tới mức suýt làm rơi ly sữa trên tay. Minh Anh! Tiềm thức nó dội ngược cái tên ấy vào đầu, chưa hết ngạc nhiên nó lại được một phen mở to mắt khi Chi rất tự nhiên, chạy về phía đó và ôm chầm lấy anh. Nó chẳng biết, chẳng thể cắt nghĩa mở cảm xúc bên trong mình. Minh Anh và con bé quen nhau sao? Giữa họ là mối quan hệ gì?

- Em nhớ anh quá! Sao anh không giữ lời hứa, không tới thăm em? - Chi trách móc.

Anh nhẹ nhàng đẩy con bé ra, mỉm cười:

- Tối qua em không sao chứ? Xin lỗi anh để quên máy ở nhà nên... - Minh Anh nói dối không chớp mắt nhỉ? .^^.

Bỏ lửng câu nói, cuối cùng ánh mắt anh cũng nhận ra sự hiện diện của một vật thể đang đứng như trời trồng là nó. Quay đầu lại, hình như thấy có lỗi với nó, con bé khoa chân múa tay giới thiệu:

- Hi, giới thiệu với chị đây là anh Minh Anh.

- Uh, chị biết.

- Ủa, hai người quen nhau hả? - Giờ tới lượt con bé ngạc nhiên.

- Rất vui được gặp lại em. - Anh thân thiện chào nó.

- O, thế chị biết anh ấy là trợ lý của em từ khi nào vậy? Chẳng trách lại ghê gớm như thế? Hi. Hai người quen nhau mà chẳng thấy ai nói gì với em hết sất. Giận thật đó!

Để mặc Chi tua tiếp đoạn băng, Vi sững sờ, “trợ lý”, hai từ ấy nhắc tới gì? Nhắc tới kẻ đã viết kịch bản khiến nó đắm đuối trong những ngày đầu dạy học. Nhắc tới kẻ mà trong nhận thức của nó là một thứ người xấu xa và nhẫn tâm mới có thể viết nên những thứ hành hạ con người ta như thế? Kẻ mà nó muốn ột trận nên thân.

Vậy mà giờ đây, khi con người ấy đang ở trước mặt nó thì nó chẳng làm gì cả, nó bất động nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của người đối diện, một đôi mắt như mê cung giam hãm ý niệm của bất kì ai dám nhìn vào. Tại sao người đó lại là Minh Anh nhỉ? Người mà nó rất có cảm tình ngay từ lần gặp đầu tiên. Chính lúc ấy, nơi khóe miệng anh có một sự dịch chuyển, khiến nó không khỏi giật mình, nên gọi nó là nụ cười hay là... Rốt cục anh là ai vậy hả Minh Anh? Sự nhạy cảm của một đứa con gái đã đưa nó tới những dấu hỏi to đùng về người đang đứng trước mặt,...

- Chị Vi! Em đang hỏi chị mà. - Chi chột hét lớn làm nó lúng túng

- Hi, chị xin lỗi, giờ chị phải đi đây, hẹn gặp em sau - Rồi quay sang Minh Anh - Chào anh!

Nó chẳng thể nhìn thấy gì qua đôi mắt của anh ấy bởi vốn dĩ cái cửa sổ tâm hồn ấy chưa bao giờ mở ra với ai,...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

8. Chương 8

Bước từng bước thật chậm về nhà, có lẽ nó cần ngủ, mọi thứ cứ rối hết cả lên, chắc nó phải kể hết với Trang, có khi cô bạn sẽ giúp nó ngộ ra được vài điều.

- Cậu về rồi à? - Hình như cô bạn cũng vừa mới đi đâu về đang mở cửa.

Nó định tiến lại nhưng bước chân của ai đó rầm rập khiến nó phải quay đầu lại, ánh mắt Trang hoảng hốt Ừ... Ừ...

Vi thấy khó thở, nó bị lôi tuột lên xe, cổ vùng vẫy nhưng không thể thoát ra khỏi cánh tay rắn chắc đang giữ chặt lấy mình? Những người này là ai? Sao lại bắt nó? Cứ tưởng bằng đảng xã hội đen chỉ có trên ti vi thôi chứ? T.T

- Con bé xinh xắn này là em thằng Minh Anh sao?

- Mày nhìn thằng anh nó mà không đoán ra hả?

- Uh. Tiếc thật.

Em Minh Anh? Gì nữa? Sao lại liên quan tới anh ấy, còn nó, nó có phải em anh ấy đâu? Bọn này nhằm to mắt rồi. Khổ nỗi nó lại không thể mở miệng. Điền mắt!

- Đi nhanh đi!

Bị thúc từ phía sau, nó được dẫn vào một căn nhà kho tối om om không chút ánh sáng. Mấy tên đó cúi người lấp bắp chào kẻ đang chiếm chệ ngồi trên ghế:

- Bọn em đã mang nó tới rồi ạ!

Ánh mắt tên cầm đầu lướt xẹt qua nó, hần bỗng nổi giận, cơ mặt căng hết cỡ.

Bốp...

- Đồ ngu! Không phải con bé này, tao bảo chúng mày đi bắt em thằng Minh Anh cơ mà.

- Dạ, bọn em đã tới đúng địa chỉ và bắt đúng con bé có mái tóc dài đen mà đại ca? Nó không phải Trang sao?

Trang ư? Thông tin được sắp xếp lại một cách ổn định, nó ngỡ ngàng: Trang - cô bạn thân cùng phòng với nó là em anh Minh Anh? Vậy mà cô bạn của nó cứ diễn như thể chẳng hề quen biết. Nó cứ như một con rối lơ ngơ bị giật dây, hết anh giờ lại tới em. Vi hoang mang, có lẽ nó cần một lời giải thích!

- Mày bắt con bé này về làm gì hả cái thằng đàn này? May mà tao chưa gọi điện cho thằng nhãi không nó cười thối mũi anh mày ra.

- Vậy giờ con nhỏ tính sao đây đại ca?

Hắn nở một nụ cười khả ố nhìn nó:

- Tụi bây thích làm gì thì làm nhưng nhớ phải cho nó vĩnh viễn không mở miệng nghe chưa! - Làm hiệu đưa tay lên ngang cổ, hắn lại cười.

- Mấy đứa còn lại theo tao, phải bắt cho bằng được con bé Trang.

Tiếng chân người xa dần, nó sợ hãi, hoang mang, mồ hôi đang túa ra, tay run bần bật dù bị trói. Cô bạn của nó có biết nó đang phải làm hình nhân thế mạng hay không?

Những bộ mặt gớm ghiếc đang xích lại thật gần nó, chúng định làm gì nó đây??? Hi vọng trong nó đang tắt dần...

Nhìn thấy Vi bị lôi đi, Trang hoảng loạn, nó đã lơ mơ đoán ra mục tiêu của bọn chúng là nó chứ không phải cô bạn thân cùng phòng. Chạy thật nhanh, nó cần tìm anh ngay lập tức, cô bạn của nó sẽ nguy mất.

- Cô... cô chủ? - Quần gia ngạc nhiên khi thấy nó thở không ra hơi đứng sững trước cửa.

- Anh cháu... cháu muốn gặp anh cháu ngay lập tức.

- Em làm gì mà ồn ào thế?

Minh Anh tiến xuống, lông mày anh hơi nhíu lại.

- Nhanh lên anh, bạn em chết mất.

- Em từ từ thôi...

Trang bắt đầu kể từ từ mọi chuyện, trong lúc nó kể ánh mắt anh nó tĩnh lặng, anh ấy đang nghĩ gì vậy?

- Bọn chúng là những người thuộc công ti mà ta đã khiến phải phá sản đúng không anh? Chúng sẽ làm hại Vi mất.

- Xin lỗi cậu chủ, tôi đã không lường trước chuyện này, suýt nữa làm nguy hại tới cô Trang - Quần gia hơi giật mình vì biết đây là lỗi do ông không chu tất.

- ...

- Để tôi tới gọi người tới cứu cô ấy! - Sau khi thấy cậu chủ im lặng không nói gì, quần gia nghĩ đó là việc mình nên làm.

- Cho cháu đi với! - Trang lên tiếng.

- Ô... có lẽ cô chủ nên ở nhà.

- Cháu xin chú đấy. Nhanh lên!

Đúng lúc quần gia định xuôi theo ý nó thì...

- Không ai được đi hết! - Tiếng Minh Anh lần ắt tất cả.

Trông anh trai nó giờ đây nom thật đáng sợ, suýt chút nữa nó thốt ra hai từ " máu lạnh"

- Anh... Nhưng bạn em...

Ánh mắt cương quyết của Minh Anh khiến nó im bất bởi nó hiểu nếu cãi lời thì... Vi phải tính sao đây?

- Em chuyển về nhà ở đi, mọi chuyện đã bắt đầu vượt tầm kiểm soát rồi.

Nó thoáng buồn, Trang hiểu anh trai mình đã bắt đầu, bắt đầu vào cái kế hoạch mang tên trả thù...

Bàn tay dơ bẩn của những tên quái vật ngày một gần nó. Vì sợ hãi tột độ khi chúng bắt đầu chạm tới người mình nhưng với bản tính gan lì nó cắn môi ngăn bản thân không hét lên, nài nỉ hay cầu xin chúng, nó ném cho chúng những cái nhìn khinh miệt.

Giờ nó đã thật sự tuyệt vọng, cái nỗi thất vọng ghê gớm đang bủa vây và hành hạ Vi, nó cười, cười cay đắng, "bạn" - nghe thì có vẻ lớn lao nhưng lại chẳng là gì cả.

- Cô em không sợ sao? Chà, không ngờ một em còn trẻ thế này mà lại sắp phải chầu trời. Nhờ bọn anh mà em sẽ không thấy mình uống phí đâu!

Hắn tháo khăn bịt miệng nó rồi cười sảng sặc, dí sát cái mặt bẩn thỉu lại gần nó:

- Cút đi, đồ rác rưởi! - Nó kinh hãi hét lên, nước mắt bắt đầu trào ra, như thế này kiểu gì cũng chết thà nó tự kết liễu còn hơn là để bị làm nhục.

Bốp...

Toan cắn lưỡi thì tên đó tát nó một cú như trời giáng.

- Khốn kiếp!

Bàn tay hắn giật phăng từng cúc áo trên người Vi, bạn có thể hiểu được sự đau đớn khi bắt lực nhìn kẻ khác đang hành hạ mình không? Đó chính xác là những gì nó đang cảm thấy.

- Cháy... Cháy... Đại ca ơi... Cháy... !

Những tên còn lại lúc này còn cười ha hả thích thú giờ mặt mày tái mét nhìn ngọn lửa đang bùng cháy phía ngoài, ngọn lửa đang cháy dữ dội. Bọn chúng lao ra phía cửa.

- Có ai khóa cửa mất rồi, tính sao đây đại ca?

- Phá cửa đi, bọn mày óc bả đậu à?

Khói xộc vào ngày càng nhiều, nó ho sặc sụa, ông trời cũng thương nó cơ đấy, để bọn chúng - lũ đốn mạt cùng chết với nó. Vì bắt đầu thấy khó thở, nó choáng váng và mệt mỏi, đầu óc quay cuồng,...

Đôi mắt nó nặng trĩu, Vi từ từ mở mắt, một không gian trắng toát, lạnh lẽo, nó đang tự hỏi mình chết chưa? Và nếu chưa chết thì đây là đâu?

- Cậu tỉnh rồi à? - Trang mừng rỡ nắm lấy bàn tay nó.

Rút tay ra khỏi cái nắm tay rất chặt của cô bạn, nó biết nói gì bây giờ? Nhìn cái thân hình được băng trắng khắp nơi nó không khỏi rùng mình.

- Cậu vẫn giận tớ sao?

Đôi môi nó mím chặt, những mảng kí ức về việc suýt nữa bị làm nhục, về việc người nó coi là bạn thân lừa dối nó, tất cả khiến nó run lên vì thất vọng, nước mắt lại lăn dài, nó tự nhủ tại nó chưa đủ tốt hay tại nó xấu xa mà phải chịu tất cả những chuyện này?

- Tớ không có cái quyền đó đúng không? - Vi cất tiếng một cách khó nhọc.

- Không phải như những gì cậu nghĩ đâu, thật ra...

- Tớ không muốn nghe...

Căn phòng lại trở về trạng thái tĩnh lặng, yên ắng đến đáng sợ. Trang đã suýt nữa ngất xỉu khi thấy những người bị bỏng nặng được mang ra ngoài nhà kho, không phải vì sợ mà là vì cô không ngờ anh mình lại tàn nhẫn tới vậy, cứ tưởng anh ấy thiêu cháy luôn cả Vi, nếu thật như thế thì chắc Trang phải sống trong hối hận tới cuối đời mất. Thật may mắn! May mắn vì Vi không sao.

- Xin lỗi, tớ thật sự xin lỗi, hãy hiểu cho tớ, có những điều cậu không nên biết vì nó sẽ khiến cậu hoang mang hơn. Hãy tin là tớ chưa bao giờ xem cậu là một thứ đồ chơi, tớ trân trọng tình bạn của chúng ta. Thật đấy!

Nó không vị tha tới mức tha thứ tất cả nhưng sự chân thành của cô bạn cho nó biết Trang có lí do của riêng mình. Ít nhất cô bạn cũng đã không bỏ rơi nó.

Vì chỉ bị bỏng nhẹ nên 2 tuần sau là nó đã có thể xuất viện, trong thời gian nó nằm ở đây, cô bạn thân đã luôn ở bên cạnh chăm sóc nó, dù vẫn còn giận nhưng nó đã bắt đầu chấp nhận Trang.

- Cậu lên xe đi!

Nhìn chiếc Lexus đứng sững trước cổng bệnh viện, nó hơi ngạc nhiên, lưỡng lự một hồi rồi cũng bước lên. Cô bạn của nó nhà chẳng nghèo chút nào thế mà trước đây toàn kể khổ với nó là không có tiền? Chỉ khi thấy chiếc xe không chạy theo hướng về phòng trọ, nó mới quay qua nhìn Trang với ánh mắt khó hiểu:

- Cậu chịu khó đợi một lát, sắp tới nơi rồi.

Chiếc xe dừng lại ở một căn nhà, à không hay là biệt thự nhỉ? Một biệt thự được bao quanh bởi hoa thủy tiên. Trang vui vẻ dắt nó bước vào trong.

- Anh! Em mang bạn ấy tới rồi.

Minh Anh đứng dậy, mỉm cười với nó, sao giờ đây cái nụ cười ấy lại làm cho nó lạnh sống lưng, sờn gai ốc tới thế?

- Ô kìa, cậu ngồi đi chứ! Hi, từ nay cứ xem đây là nhà của cậu, cậu sẽ sống cùng tớ ở đây.

- Tớ muốn về phòng trọ - Vi đứng dậy hướng tới cánh cửa.

- Nhưng,... - Trong lúc Trang đang ú ớ thì Minh Anh mở lời.

- Để anh đưa em tới đó nhé!

- Không... - Thật ra nó định nói là không cần đâu nhưng chẳng kịp vì rất tự nhiên anh ấy cầm tay nó kéo đi.

Không khí trong xe nặng nề, căng lên như dây đàn cũ ngỡ chỉ cần một âm thanh rất nhỏ thôi cũng đủ phá vỡ tất cả, Vì chọn cách im lặng vì thật ra nó cũng chẳng biết nên nói cái gì.

...

Hoang tàn, đổ nát, vỡ vụn... Những từ chính xác nhất mà sự bàng hoàng trong nó chất lọc ra được về khung cảnh trước mặt.

- Chuyện chuyện gì thế này?

- Như em thấy đấy.

Câu nói lạnh lùng tới mức vô cảm của Minh Anh khiến nó giật mình quay người lại.

- Tất cả là do anh làm ư? - Dù thật sự không muốn nhưng trong đầu nó chỉ có duy nhất một câu hỏi đó và nó cần phải hỏi. Nó cầu nguyện, nó mong chờ anh nói không nhưng...

- Ban đầu nó chỉ như thế này và bây giờ nó lại trở về nguyên trạng ban đầu...

- Vì sao anh lại làm thế? - Hai mắt nó cứ nhìn chòng chọc lấy anh Minh Anh

- Đừng nhìn tôi với ánh mắt ấy. Một vật sẽ không được cho là sạch sẽ nếu cứ mãi dính lấy quá khứ. Em hãy tới ở với Trang.

Ồ, thì ra cái mục đích của anh ta là như thế này đây nhưng việc gì nó lại phải nghe lời anh ấy? Minh Anh lấy quyền gì mà bắt ép nó chứ? Chỗ này không ở được thì không có nghĩa nó không còn chỗ để ở.

- Em sẽ thuê ở chỗ khác. Anh không có quyền hạn bắt em phải làm theo ý anh.

- Thế thì tôi sẽ không tốn thêm thời gian cho cái việc giảng giải này nữa. Giờ thì hãy nghe đây: em phải tới ở đó, nếu em không muốn những chỗ em thuê tiếp theo sẽ giống như thế này.

Minh Anh đang đe dọa nó ư? Nó mà phải khuất phục sao? Vì kéo vali toan bước đi, đã bảo là nó rất lì rồi mà lại.

- Em chỉ cần bước tiếp một bước thôi, em sẽ phải trả cái tính mạng tôi đã giúp em lấy từ tay Tử thần.

Nó bất động, đáng lẽ anh ta mới là người phải nợ nó nhưng trở trêu thay giờ thì ngược lại.

- Anh muốn gì? - Chưa lúc nào nó thấy sợ con người đứng đối diện mình như thế? Một người còn đáng sợ hơn cả quỷ dữ.

- Tới ở cùng Trang, học cách ném chìa khóa đi xa, xem như không có chuyện gì xảy ra như khi hai đứa mới gặp nhau. Không quá khó chứ? - Anh cười nửa như thách thức, nửa như chế giễu nó.

- Không khó, mọi chuyện mà trở về được như trước kia thì tốt biết mấy. - “Như cái lúc em đang còn nhìn thấy anh là một Thiên thần” nó chưa xốt nghĩ thâm rồi bước lên xe.

Vì có lẽ không thể ngờ được rằng từ phút giây này trở đi cuộc đời nó sẽ thay đổi hoàn toàn, một tương lai xám xịt và nghiệt ngã,...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

9. Chương 9

Những xúc cảm lạ

Sắp xếp đồ đạc xong xuôi, nó tiến ra phía cửa sổ, những cánh đồng hoa trải dài mãi đập vào mắt Vi. Làn hơi lạnh khiến nó phải kéo áo lên cao, những suy nghĩ về Minh Anh, về Trang, về Thùy Chi bắt đầu len lỏi vào tâm trí nó như một điều hiển nhiên.

- Cậu sắp xếp xong cả chưa?

Nó giật mình quay lại.

- Uh, xong rồi.

- Mong là cậu sẽ sớm thích nghi.

- Cậu muốn hỏi tớ điều gì à? - Trang chợt mở lời khi thấy nó có vẻ thắc mắc.

- Cậu sẽ trả lời câu hỏi của tớ chứ?

- Uh, nếu điều ấy ở phạm vi có thể nói.

- Tại sao anh cậu lại bắt tớ tới ở đây?

- Ừm... Vì anh tớ muốn kiểm soát cậu.- Trang ngập ngừng.

- Vì sao?

- Cậu đã biết quá nhiều. Thật ra chẳng mấy ai biết tớ là em gái anh ấy, cũng chẳng ai biết anh tớ là người như thế nào ngoài cái vẻ hào nhoáng và thân thiện do anh tớ cố tình tạo ra. Lúc đầu chính vì thế mà anh ấy để cậu ở cùng phòng trọ với tớ.

- ...

- Nhưng anh tớ đã cứu cậu, đã để cậu thấy... thấy một phần con người anh.

- ...

- Nói thật nếu theo bản tính của anh ấy thì có lẽ anh ấy đã để cậu chết cháy trong căn nhà kho đó, bởi anh ấy luôn thích sự sạch sẽ vì thế mới cho người phóng hỏa nhưng thật may anh ấy vẫn còn chút tình người và cứu cậu. Còn bọn người đó rồi sẽ được giao nộp cho công an với tội danh bắt cóc thôi. Cậu đừng lo lắng gì nữa nhé!

- Phóng... phóng hỏa? - Nó sửng sốt

- Là do anh cậu ư?

- Uh.

Hai bàn tay hơi run, cứ như đang có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, một khía cạnh của con người anh mà nó lơ mơ đoán là như thế ư?

- Tại sao anh cậu lại như thế? Tớ không tin nổi.

- Uh, anh ấy như trở thành một con người khác kể từ cái ngày ấy cách đây mười năm, cái ngày mà bố tớ đột ngột qua đời. - Trang nắm tay nó cười buồn.

- Có chuyện gì sao? Không lẽ mất mát người thân lại có thể khiến người ta thay đổi đến mức ấy?

- Cậu nên biết tới đây thôi, hãy hiểu cho anh tớ, anh ấy đã phải chịu một cú shock lớn và tớ cũng vậy.

Không muốn làm khó cô bạn, có lẽ ai cũng cần giữ một điều bí mật, tới nó còn phải mang một thứ khủng khiếp như vậy nữa là... Vì lặng lẽ nhìn xuống vết sẹo trên cánh tay trái, vết sẹo ám ảnh suốt cuộc đời nó có từ 10 năm trước...

Ở đây nó được chăm sóc chu đáo quá đậm ra không thoải mái, tự dưng trở thành cô chủ bất đắc dĩ. Trang chẳng cho nó động tay vào việc gì với lí do “cậu đang bị thương”, lí do này mà nói cách đây hai tuần thì còn

hợp lí chứ giờ vết bỏng đã lành hết cả rồi mà vẫn còn đưa ra. Nó bắt đầu thấy bức bối, nghĩ tới Thùy Chi lại rùng mình, hix, gia sư gì mà lại vô trách nhiệm như nó? Bỏ bê học sinh gần một tháng trời mà không thêm liên lạc. Con bé mà bỏ qua cho nó mới là lạ đó. Vừa chia sẻ với Trang xong giải pháp đâu chẳng thấy chỉ thấy cô bạn cười toe toét.

- Này, cậu có thôi cười không hả? Tớ thấy chẳng có gì đáng cười cả.

- .Cậu sợ Thùy Chi dữ vậy ah?

- Ai bảo tớ sợ nó chứ? Tại tớ là người có lỗi mà, chỉ tại anh cậu thu điện thoại của tớ làm tớ chẳng liên lạc được với nó.

- Vậy thì để anh giúp em nhé?

Giọng nói từ phía sau khiến nó giật nảy mình, anh ấy tới từ khi nào vậy? Giờ mỗi lần thấy sự thân thiện của Minh Anh là trong nó lại trỗi lên sự cảnh giác và lo sợ.

- Uh, đúng đấy, Chi sẽ không làm gì cậu nếu có sự xuất hiện của anh mình đâu - Cô bạn hòa theo.

Nó nói không thì ích gì vì nếu muốn, Minh Anh kiểu gì chẳng khiến nó nghe theo lời anh ấy. Vì chỉ không biết anh ấy muốn gì khi tự dưng đòi giúp nó thôi.

- Đành làm phiền anh!

Đeo túi xách lên vai, nó chậm rãi bước theo anh ra gara.

- Em lên đi! - Anh mở cửa cho nó, “cũng có lúc anh ấy tự lái sao?” -

Nó tự hỏi rồi vào trong xe, đang loay hoay cài dây an toàn thì...

- BẢNG KẾT QUẢ CỦA EM NÀY! - Đưa tờ giấy cho nó anh lao xe đi.

Hic. Cầm tờ giấy trên tay mà mặt nó từ trạng thái hồng hào chuyển sang đỏ chín. Xấu hổ quá đi mất. Ya!. Nó chỉ muốn mặt đất nở làm đôi cho nó chui xuống, hết nhìn tờ giấy rồi lại nhìn anh.

- Em lạ nhỉ? Sao cứ thích nhìn người khác bằng ánh mắt chòng chọc đó vậy. Về cái thành tích đó của em cũng đáng tự hào còn gì, người ta nổi bật bằng cách xếp đầu từ trên xuống còn em thì ngược lại.

Minh Anh nói mà không buồn nhìn nó, hix, nó còn có thể phát ngôn được gì đây? Tức mà không nói được gì đành bậm môi lại.

- Không biết có gia sư như em thì Thùy Chi nâng cao thành tích kiểu gì không biết.

Lúc này thì máu nóng đã trào lên tận não rồi, nó quay ngoắt, đốp chất lại:

- Vừa vừa thôi chứ, thấy em không nói gì là anh ình cái quyền mặt sát em như vậy đó hả? Anh ngon thì đi mà làm gia sư cho Thùy Chi.

Keetttttttttt...

Chiếc xe phanh bất ngờ làm nó bổ chúi về phía trước, đập đầu vào cửa xe.(Ai bảo không cài dây an toàn cho tử tế cơ! Đến là bó tay với Vi.). Nó hết hồn, thôi chết rồi... , nhắm tịt mắt lại chờ đợi một sự giận dữ...

- Em không định xuống xe hả?

- O...

- Tới nhà Chi rồi!

Thở cái phù, nó bước ra không quên lườm Minh Anh một cái đứt mắt (-> gan lớn gớm) rồi đi vào trong.

Mọi chuyện đâu có giản đơn được như cái vẻ bề ngoài, Minh Anh cười.

Sầm...

Cánh cửa xe được đóng lại...

Vi đứng trước cửa phòng con bé học sinh, hít một hơi thật sâu rồi gõ:

- Ai?

- Chị đây!

Cạch! Đường như ngay lập tức cánh cửa được bật mở khiến nó không khỏi giật mình.

- Hi. Chào em!

- Chị vào lộn nhà hả? Em có biết chị là ai đâu? - Con bé mặt lạnh tanh.

- Thôi mà, cho chị xin lỗi, em nhớ đuổi chị đi như thế sao? - Nó - miệng thì nài nỉ trong thì rửa thắm anh Minh Anh đang làm cái quái gì mà chưa tới giải vây cho nó?

- Thế thì nói đi, chị biến đi đâu gần một tháng qua hả? Điện thoại cũng không thèm nghe. Có muốn em bắt chị nghỉ việc rồi bồi thường cho nhớ đời không? - Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng con bé nói mà như hét khiến nó không khỏi ớn lạnh. Kinh khủng quá!

- Em bình tĩnh. Thật ra chị có muốn như thế đâu tại chị bị... - Chưa kịp nói xong lí do thì Minh Anh lù lù xuất hiện.

- Tại Vi bị anh bắt ở nhà.

Cả nó, cả Chi đều mở to mắt ngạc nhiên:

- Anh nói gì vậy? - Đây là tạp âm vì cả hai cùng hỏi.

Nó ngạc nhiên vì anh ấy đang nói chuyện mà chính Minh Anh bắt nó phải giữ kín, còn con bé thì há hốc không hiểu quan hệ giữa nó và Minh Anh là gì?!

Anh ấy kéo nó lại sát về phía mình rồi tự hào:

- Ủm, trước sau gì em cũng biết, thôi vậy, để anh giới thiệu với em: chị ấy là bạn gái anh.

Câu nói được thốt ra một cách tự nhiên nhất có thể, nó định phản biện nhưng cái nhìn như muốn cắt người khác ra làm đôi của Minh Anh khiến nó im bặt. Vì thấy khuôn mặt con bé trở nên tái mét, Chi cười:

- Vậy sao? Giờ em mới biết đây chị Vi. Hai người giỏi lắm! Hai người giỏi lắm!

Con bé lặp đi lặp lại, trong đôi mắt trong veo là cả một sự hỗn loạn, cứ như là có một cái gì đó đang sụp đổ. Bàn tay Minh Anh lạnh buốt nắm lấy tay nó, càng lúc càng lạnh, cái con người này sao mà lại tàn nhẫn tới thế?

Minh Anh kéo nó đi, hay dùng từ cho đúng là lôi xệch nó ra ngoài, cảm giác bị lợi dụng để làm tổn thương người khác khiến nó chưa lúc nào thấy giận dữ như lúc này.

- Buông ra! - Nó hét lên khiến Minh Anh cũng phải giật mình.

- ... - Đôi mắt anh cũng giận dữ không kém, nhìn thẳng nó.

- Anh đúng là đồ độc ác, sao anh lại có thể lôi tôi vào để làm cái chuyện độc ác đó cùng anh cơ chứ? - Nước mắt nó đột nhiên trào ra.

- ... - Anh vẫn im lặng.

- Anh có biết con bé thích anh tới mức nào không? Sao anh lại bóp nát mọi thứ một cách nhẫn tâm tới thế? Đã không thích nó thì đừng có quan tâm một cách giả dối như vậy chứ? Tôi không ác như anh, tôi không muốn làm đau người khác.

- Độc ác ư? - Minh Anh bật cười, nụ cười của ai nếu không phải quỷ dữ? - Em hãy suy nghĩ kĩ trước khi phát ngôn ra cái từ đó về tôi. Em tưởng mình cao thượng ah? Đừng nực cười như thế!

- ...

- Tàn nhẫn không phải độc ác, đối với Chi lại càng không, em xử sự quá giới hạn như thế là đủ rồi. Không hiểu chuyện thì hãy im lặng đi!

Cơn tức giận đã lên tới cùng cực rồi, nó thấy mình bị xúc phạm.

Bốp...

- Anh mới là người phải im lặng!

Bầu không khí lại trở về với sự tĩnh lặng, nó và anh nhìn nhau không ai nói nổi lời nào bởi cả hai đều đang gập dứ và cố gắng kìm nén nhưng có lẽ nó thua Minh Anh, nó không thể chịu được sự ngọt ngào này thêm một phút giây nào nữa. Vì quay lưng bước đi.

- Em muốn đi đâu?

- Không cần anh quan tâm.

Nó định bước tiếp nhưng...

- Cả hai đứa mày đều không được đi! - Một giọng nói ồm ồm vang lên, có chết nó cũng không thể quên được cái bộ mặt gớm ghiếc ấy, hần vẫn chưa chết sao? Nỗi sợ hãi trong nó lại trỗi dậy, hai bàn tay run run...

- Mày là ai?

- Quên nhanh thế hả Minh Anh? Chính mày đã hại đại ca tao và suýt chút nữa thì khiến tao phải vào tù, thật may mắn là tao thoát và đợi được tới cái ngày này, cái ngày mà bọn tao sẽ xử lí mày - Hần đưa mắt nhìn nó - và cả con bé láo xược này nữa.

- Bọn mày nghĩ là có thể à? - Anh cười khẩy kéo nó lại gần rồi nói nhỏ: - Em phải bám sát lấy tôi, đợi một lát nữa có cơ hội thì chạy thật nhanh, không được phép ngoái đầu lại, nhớ đấy.

Giờ nó mới thực sự thấy mình là một kẻ thừa thãi ngang đường, đánh nhau với bọn chúng chưa xong Minh Anh còn phải lo cho nó. Vì bị xoay đi xoay lại như chonch chóng cho tới khi anh ấy hét lên với nó:

- Chạy! Nhanh lên!

Cắm đầu cắm cổ, guồng chân của nó lao đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

- Bắt lấy con bé đó!

Tiếng bước chân dồn dập phía sau khiến nó bấn loạn và lại cố chạy nhanh hơn. Ít nhất nó cũng nghĩ được vài người như thế chắc anh ấy sẽ dễ đối phó. Sau khi luồn lách qua mấy con hẻm (nhờ chăm lượn phỏ với Trang nên thuộc đường) cuối cùng nó cũng cắt đuôi được bọn chúng. Ngồi thụp xuống, nó thở hổn hển. Liệu Minh Anh có sao không? Vì bắt đầu cảm thấy lo lắng, nó đứng ngồi không yên rồi chẳng biết lí trí đã mách bảo điều gì mà nó lại quay lại dù bản thân rất sợ hãi.

Nuốt cái ực, mười mấy người giờ chỉ còn một tên duy nhất. Khi Minh Anh hạ nốt tên đó, nó từ từ tiến lại.

- Đã bảo đi đi mà quay lại làm gì? - Anh nhìn nó khó hiểu.

- Tại... - Không!

Vi hét lên rồi chạy về phía Minh Anh, điều gì đã khiến nó lao người tới đó? Điều gì đã khiến nó đỡ mũi dao cho Minh Anh? Nó không biết, chỉ biết rằng trong khoảnh khắc ấy, như một phản xạ,...

- Vi...

Bé thốc nó lên, Minh Anh lòng nóng như lửa đốt, nhẩn ga. Sao con bé lại cứu mình? Sao lại có thứ người ngốc như thế?

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai... Tải về máy miễn phí

10. Chương 10

Vị khách bất ngờ

Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi Vi, nó lại ở bệnh viện, kể từ ngày ra Hà Nội tới giờ nó có duyên với cái nơi này ghê gớm. Nhìn xuống cạnh tay nó, Minh Anh đang ngủ, hàng mi dài cong vút, cặp mắt nhắm nghiền. Nó im lặng ngẩng nhìn rồi chợt tim đập nhanh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng,... cứ ngỡ lớn tới nỗi ai cũng có thể nghe thấy, đưa tay lên ôm ngực, nó cầu nguyện cho thứ âm thanh kì cục này nhỏ lại.

- Em đang làm gì vậy? - Minh Anh nhìn đắm đắm vào cái hành động ôm ngực khó hiểu của nó.

-... - Mặt Vi ửng lên, nó chẳng biết nói dối thế nào cho hợp lí, chẳng lẽ lại nói tuột ra tất cả những gì nó đang nghĩ -> Hix như thế thì xấu hổ chết mất.

- Hay em bị đau? - Thấy anh đột nhiên dịu dàng nó có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn lại im lặng.

- ...

- Em có phải bị cầm đầu mà tôi hỏi này giờ không chịu trả lời câu nào vậy?

- Đường như bức xúc không chịu được nữa Minh Anh nhăn mặt

- Gì mà anh hét bệnh nhân dữ vậy? Em đang bị thương mà.

- Thế vết thương đó là do tôi chắc?

- Không phải đỡ cho anh thì em đâu có như thế này! - Nó ầm ức vặc lại, anh ấy đang lăm nhăm cái gì thế nhỉ?

- Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ tôi chưa thấy ai ngốc một cách tàn bạo vô nhân đạo như em. Bảo là chạy đi, khi thoát rồi thì phải gọi người tới cứu tôi, chứ em lờ mờ tới đó làm gì không biết?

Nếu có thể thì nó cũng muốn cóc đầu mình một phát, sao khi ấy lại không nghĩ ra cái điều tối đơn giản ấy nhỉ?

- Hi, Vi. Cậu thấy thế nào rồi?

Trang xách theo vô số túi đồ vào rồi đặt hết tất cả lên bàn, mỉm cười nhìn nó xong liền quay qua lườm anh trai mình một cái đầy ẩn ý.

- Anh đi gọi bác sĩ...

Khi chỉ còn hai đứa trong phòng cô bạn thân cứ nhìn nó tùm tùm cười:

- Tớ bị thương cậu vui vậy sao?

- Không mà...

- Có gì cậu cứ cười hoài thế hả?

- Vi này.

- Gì?

- Vì sao cậu lại cứu anh tớ vậy?

- Không biết nữa...

Vừa gọt táo Trang vừa tiếp tục câu hỏi đầy ẩn ý của mình:

- Chưa bao giờ tớ thấy anh tớ lo lắng cho ai như với cậu?

- Thì tớ đỡ hộ anh ấy nên tất nhiên anh ấy phải lo lắng cho tớ rồi - Nó trả lời tỉnh bơ (Đầu óc cấu tạo đơn giản tới thế là cùng. Bó tay)

- Không phải thế...

Trang không muốn nói thẳng ra nó đã ngạc nhiên như thế nào khi thấy anh trai mình trút giận lên cái tên dám lớn gan đâm Vi, hẳn sống nhưng không bằng chết.

- Ý cậu là gì thế?

- Thôi, không có gì...

Lúc Minh Anh vừa vào phòng, Trang nói cần ra ngoài. Chỉ còn nó, anh và bát cháo, dù gì cũng không thể để bệnh nhân tự ăn được thế nên anh Minh Anh dứt cho nó. Chẳng biết hậu đậu thế nào nó khua tay làm rơi thìa cháo trên tay Minh Anh.

Anh chẳng nói gì, chỉ lặng lặng xắn ống áo lên, lau vết cháo dính lên tay.

Một vệt bỏng dài kéo từ bắp tay xuống cánh tay, nó phải đưa tay lên ôm lấy miệng. Minh Anh nhanh chóng kéo ống áo xuống, nhìn nó với ý " đừng nhìn nữa ".

Trong một thoáng, nó đã tự hỏi: Lúc anh cứu nó có cảm thấy như những gì khi nó đỡ mũi dao cho anh không? Nó không thể lí giải cảm xúc của mình là gì? Và nó cũng không tài nào hiểu nổi con người anh...

"Anh đã để cuộc đời anh trần trụi dưới mắt em

Anh không giấu em một điều gì

Chính vì thế mà em không biết gì tất cả về anh" - Tago

Đừng vội băn khoăn vì sao Minh Anh lại có thể làm nhiều việc như thế khi mà tưởng như anh vô cảm và lãnh đạm với mọi thứ. Có những thứ được nhắc đến lần đầu tiên với nhiều ý nghĩa quan trọng. Lần đầu tiên gặp nó, anh ấn tượng với sự ngây thơ đến không ngờ, lần đầu tiên có người dám nhìn thẳng vào mắt anh với ánh nhìn trong veo tới thế,... Nhiều điều không thể lí giải bằng lời.

Cái khoảnh khắc nhìn thấy Vi ngất xỉu trong căn nhà kho đang bốc cháy, Minh Anh cứ ngỡ như tim mình như đang nứt ra, vì vội vã tới chỗ ấy mà không để ý đến thanh gỗ đang bốc cháy ngùn ngụt rơi xuống, cho tới khi chứng kiến sự phẫn nộ của nó và cả cái cách nó đỡ mũi dao cho anh dù đang rất giận dữ. Càng lúc hình ảnh của nó càng tràn ngập trong đầu anh. Dù muốn phủ nhận nhưng dường như không thể, bởi lần đầu tiên anh cảm nhận rõ một thứ xúc cảm lạ đang len lỏi vào trong con người mình...

Ngồi thờ thẩn một mình trong phòng nó đếm phút, đếm giây sao anh Minh Anh bảo ra ngoài một lát là lại lâu như thế? Tranh thủ bị ốm nó hành hạ anh đủ điều cho bỏ ghét, giờ nó nói một đó anh dám nói hai (mà chỉ dám nói ba nói bốn). Vì cũng bất ngờ vì sự ngoan ngoãn đáng ngạc nhiên đó...

- Chào chị Vi! - Giọng nói này... nó giật mình ngẩng mặt lên nhìn.

- Chi...

Con bé ôm một bó hoa to vào phòng rồi nhoẻn cười:

- Xin lỗi, vì giờ em mới tới thăm chị.

- Không sao, em tới là chị mừng lắm rồi. Hi. Cứ tưởng là em giận chị cơ,

- À...

Như nhớ ra điều gì con bé chạy tuốt ra ngoài rồi lúi vào một người.

- Xin giới thiệu với chị, đây là anh trai em - Bảo Anh

Đồng thời nghe cái tên ấy và nhìn khuôn mặt ấy khi người đó bỏ kính xuống, nó rụng rời không tin nổi vào mắt mình.

- Chào em, Tường Vi! Lâu quá rồi không gặp!

Toàn bộ các giác quan và cảm xúc trong người nó như bị đông cứng hoàn toàn, quá khứ - một lần nữa nó lại phải đối diện với những gì thuộc về dĩ vãng. Anh vẫn thế, một vẻ đẹp kiêu ngạo và tràn đầy tự tin...

3 năm trước

“Muốn nghe giọng em quá! Hi. Đang làm gì thế em?”

“Em muốn ngủ mà không ngủ được tí nào cả...”

“Anh ru em ngủ nhé?”

“Nhưng mà sáng mai anh phải thi thử mà, có sao không?”

“Ừm, đợi em ngủ rồi, anh sẽ học tiếp mà.”

“Hi, vâng...”

“Anh viết cho em mùa hè yêu thương và anh hát cho em khe khẽ dịu dàng...”

“Em ngủ rồi à Vi? Hi. Ngủ ngon nhé em.”

Vi gấp điện thoại trên môi nở một nụ cười...

- Bảo Anh, con bé đó với cậu là thật hả? Đùa gì mà dai thế?

- Nó với cậu thật là hai mảnh đối lập, bọn con gái thích cậu mà biết chắc chúng cười chảy nước mắt mất...

Định hù anh bất ngờ, thế mà cô bé đã phải nghe những lời đó, bàn tay cô bé chợt run lên, nước mắt trào ra. Cô bé khóc vì tủi thân, nhưng quan trọng hơn, anh ấy đã đứng yên, im lặng, anh ấy đã không lên tiếng bảo vệ cô bé. Từ những ngày đầu Vi đã sớm nhận ra sự khác biệt nhưng chưa khi nào cô bé cảm thấy thất vọng như bây giờ. Phải rồi, anh là hoàng tử còn cô đâu phải là lọ lem... Vi chưa xót quệt hàng nước mắt đang lăn dài mãi...

- Lúc sáng sao em không đợi anh?

- Tại em thấy mệt...

- Uh, ngủ sớm đi em nhé! Pb

- Anh này...

- Gì thế Vi?

- Mình kết thúc mối quan hệ này tại đây nha anh? Em không muốn bước tiếp nữa, em thấy mệt mỏi quá rồi.

1 phút... 2 phút...

- Anh chỉ muốn hỏi em một câu thôi, em chắc như vậy chứ?

- Vâng.

- Vậy thì tạm biệt em, Tường Vi.

Sợi dây mong manh của anh và Vi đã đứt mất rồi. Cô bé cười...

Giữa lúc hai con người nó đang ngập tràn trong kí ức thì Chi lặng lẽ rút ra ngoài, ngay từ khi nghe Vi kể chuyện cộng thêm những gì nó biết về người khiến anh Bảo Anh khổ sở chẳng khó khăn gì để đoán ra nhân vật chính trong cuốn nhật kí của chị Vi là anh nó.

Khoảng thời gian ấy vì muốn trốn tránh tất cả mà anh nó quyết định về sống với bác suốt ba năm cấp 3. Đáng lẽ nó sẽ đợi tới lúc anh về để hai người được gặp lại nhau một cách thật tình cờ nhưng giờ thì không thể đợi nữa rồi, anh Minh Anh là của nó, không ai có quyền cướp anh ấy từ tay nó...

Chi nghĩ mình thật công bằng, nó không cướp gì từ tay chị gia sư, nó không làm gì tổn hại tới chị ấy, nó chỉ trả mọi thứ về với nguyên trạng, nó để chị ấy có cơ hội đối diện với tình cảm của mình một lần nữa, có một niềm tin chắc chắn trong nó mách bảo rằng: “Tường Vi vẫn còn tình cảm với anh trai nó.”. Chi thậm chí mong mọi thứ tốt đẹp để nó được làm người tốt bởi khi mọi chuyện không theo hướng mà nó muốn thì...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai... Tải về máy miễn phí

11. Chương 11

Cổ họng như bị nghẹn cứng lại, nó im lặng nhìn Bảo Anh đang tiến lại gần mình, Vi không biết bản thân nên khóc hay nên cười nữa, đứng trước anh mà nó không thể thốt nổi lên lời, đột ngột quá, anh đã về thật rồi...

- Thì ra em chính là cô gia sư đã trị được cô em ngổ ngáo của anh - Anh mỉm cười, đôi mắt như viên pha lê đen bùng sáng, nó thấy tim mình như muốn vỡ ra...

- Giờ em cũng mới biết anh là anh trai con bé, người mà con bé luôn nhắc đến với cả một sự tự hào... - Cuối cùng nó cũng lên tiếng được rồi - Anh khỏe chứ?

Cuộc nói chuyện diễn ra dưới cái vỏ là hai người đã từng quen nhau lâu ngày gặp lại có vẻ như rất bình thường nhưng ai mà biết được rằng cả hai đang bị nội tâm giằng co dữ dội, cứ ngỡ chỉ cần một chút xúc tác thôi sẽ bùng lên...

Minh Anh nấn ná đứng ngoài cửa phòng này giờ, tới lúc này thì hết kiên nhẫn bước vào trong xem ai mà lại nói chuyện với nó lâu đến thế?

- Minh Anh... - Cả hai sững người nhìn nhau còn nó thì há hốc, họ quen nhau ah?

- Cậu về từ khi nào vậy?

- Hi. Chính xác là cách đây 2 giờ 45 phút...

Rồi căn phòng ba người đón nhận thêm hai người nữa.

- Cuối cùng anh cũng về! - Trang cười hiền nhìn Bảo Anh.

Nó - Vẫn chưa hết bất ngờ, tất cả đều liên quan tới nhau sao?

Buổi gặp mặt ngẫu nhiên này khiến cho không chỉ mình nó mà cả Minh Anh, Bảo Anh, Trang và Chi cùng ngạc nhiên, bởi lẽ, họ giờ đã tìm được sợi dây ràng buộc tất cả lại với nhau, và ở một khía cạnh nào đó bí mật về năm con người này đang dần được hé lộ...

Chương 6: Chạm thôi, em muốn gần bên anh

- Em có thể xuất viện được chưa? - Nó nhìn Minh Anh với ánh mắt thăm dò.

Kể từ lần gặp gỡ bất ngờ ấy, Minh Anh có vẻ xa cách với nó, thời gian anh tới thăm nó mỗi ngày cũng rất ít (ai mà ngờ được Minh Anh nhà mình đang hết sức khó chịu khi thấy Bảo Anh ngày nào cũng tới thăm Vi). Mà sao nó lại quan tâm tới cảm xúc của anh ấy nhỉ? Ra viện hay không là quyền của nó cơ mà? (đến là nản với Vi, đúng là ai cũng hiểu chỉ một người là chẳng hiểu gì. Haizzz. T.T)

- Hôm nay thì xuất viện được rồi!

Nó sung sướng khi nghe anh nói thế, suýt chút nữa là hét ầm lên, vui vẻ thu xếp đồ. Hix. Có mỗi một vết dao đâm thôi mà phải nằm viện những 3 tuần, cứ đà này nếu không cố gắng chắc nó phải đúp một năm đại học quá!

- Xong chưa?

- Hi, rồi.

Suốt quãng đường về Minh Anh không nói với nó một lời nào, Vi không muốn chen chân vào suy nghĩ của anh dù rất thắc mắc và có nhiều điều muốn hỏi. Nó chắc không biết điều khiến nó ghi điểm nhiều nhất trong mắt anh đó chính là biết im lặng đúng lúc.

Chợt chiếc xe dừng lại, nó quay sang anh với ánh mắt khó hiểu:

- Em muốn hỏi gì tôi sao? Cứ nhìn bằng ánh mắt kì lạ đó. - Anh nhìn nó, giá mà nó có thể đọc được suy nghĩ của anh qua đôi mắt đen lầy ấy.

- Em là gì với anh? - Vừa thốt ra câu hỏi ngay lập tức nó đưa tay lên ôm lấy miệng, trời ơi, sao nó lại có thể hỏi một câu vô duyên đến thế? (đúng là nghĩ gì nói vậy.^^.)

Hai bàn tay của nó cứ hết đan vào nhau rồi lại tách ra, Vi không ngẩng mặt lên mà xem anh Minh Anh đang cười ...

1 phút... 2 phút... vẫn im lặng, mặt nó ngày càng đỏ, tai nóng bừng, dù là lúc đầu nó thấy hối hận vì lỡ buột miệng nhưng có lẽ đây thật sự là điều nó muốn biết, xem như nó tự ình một cơ hội, một cơ hội để nghe anh nghĩ gì về nó và xác định được rõ ràng mối quan hệ giữa anh và nó chứ thật ra nó cũng không hiểu nổi... Tim nó đập nhanh như thể chưa bao giờ được đập...

- Phía dưới ấy có gì mà em cứ nhìn mãi thế? - Lời nói không được rõ ràng cho lắm (là vì chàng đang thấy buồn cười đấy ạ :D)

Vi đột nhiên nhìn thẳng vào mắt anh khiến Minh Anh phải nói là bối rối không biết để đâu cho hết một lúc. Giờ thì không chỉ nó mà tim anh cũng đập nhanh không kém:

- Em...

“Tinh... Tinh... Tinh...”

“Alo!”

Làm bầm nguyên rửa cái điện thoại, nó đợi cho cuộc hội thoại kết thúc, mong cho anh nói hết cái câu còn đang dang dở.

“Xin lỗi, anh có việc gấp, em có thể tự về được không? Mà thôi, để anh gọi Trang đưa em về.”

Chiếc xe lao đi, nó thở dài một cách náo nức, chỉ kịp thấy bàn tay anh vẫy qua cửa kính rồi mất dạng. Điều nó cần nghe vẫn chưa nghe xong...

Bầu trời kìn kịt mây đen, từng tia chớp lóe sáng báo hiệu một cơn mưa lớn, vết sẹo nơi tay trái nó lại nhức dữ dội...

Rào... Rào... Rào...

Mưa trút xuống ào ạt, bắn cả vào ô cửa sổ, những thanh âm của mưa chưa bao giờ khiến người ta vui và nó cũng không phải là ngoại lệ. Đã hơn 11 giờ, nó băn khoăn không biết anh đã về chưa? (về ở đây là về nơi anh ở chứ Minh Anh không sống chung nhà với nó và Trang. Tất nhiên)

Nó nhìn ra ngoài lần cuối trước khi đóng cửa sổ để đi ngủ, chợt bóng hình của ai đó đập vào mắt nó, từ phía xa nhưng nó nhận ra. Minh Anh anh ấy đang làm gì ngoài mưa đó vậy? Cầm ô, không chần chừ, nó mở cửa.

- Anh...

Vi gần như phát hoảng khi thấy toàn thân anh ướt nhẹp, đưa ô che cho anh, nó muốn giúp anh vào nhà nhưng anh ngăn lại, gạt tay nó, chiếc ô bay ngược, tay nó có máu, nó cố không hét toang lên bởi máu chảy từ tay anh sang tay nó (mà máu là thứ nó sợ nhất trên đời), dù mưa rất lớn nhưng nó cảm nhận anh đang khóc, giọt nước mắt nóng. Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy? Nó đưa tay lau dù biết làm thế cũng chẳng ích gì vì dù nó có lau như thế nào thì khuôn mặt anh vẫn ướt nhưng nó không thể chịu nổi khi nhìn thấy anh khóc, cứ như hai người làm một, trái tim nó vỡ vụn, nó cũng khóc bởi nó thấy đau, rất đau. Cứ thế nó khóc nức lên...

- Em xin anh, hãy vào nhà đi!

“Mình mà cũng có lúc yếu đuối như thế này sao?”. Minh Anh tự nhủ rồi như một phản xạ anh ôm lấy Vi. Anh thấy mệt mỏi quá rồi, chỉ muốn khịu hẳn chân xuống vì cái sức ép đang đè nặng, những ánh mắt dè

bầu của cả dòng họ về một đứa con rơi, về một kẻ ăn hại cứ bủa vây lấy anh, cứ như những nhát dao găm đâm vào rút ra rồi lại tiếp tục đâm...

- Có chuyện gì vậy anh? Nói cho em biết... Đừng làm em sợ...

Tay nó run lên trên bờ vai anh, nó nhìn anh như muốn tìm được một chút ánh sáng nào trong đó. Anh không nói gì, một nụ hôn nhẹ phớt trên môi nó, chữ k mặn chát nhưng hạnh phúc...

Và mưa vẫn cứ rơi, mưa như xát muối vết thương cả hai con người, họ vẫn đứng đấy, ôm lấy nhau như sợ chỉ cần buông lỏng một chút thôi sẽ mất nhau mãi mãi...

Anh đã ngủ rồi, nó không còn nhìn thấy sự đau đớn trên khuôn mặt anh nữa bởi giờ đây trông anh hết như một thiên thần đang tỏa sáng, một thứ ánh sáng êm dịu làm sáng lòng nó, nắm chặt bàn tay đã được băng lại của anh nó chẳng muốn thả ra một chút nào. Anh ngất trên vai nó và nó vẫn không biết lí do gì khiến như thế, nhưng, phút giây ấy, cái phút giây nhìn thấy giọt nước mắt của anh trái tim nó đã chắc chắn, chắc chắn tình cảm của nó dành cho anh, tới mức nó đã nghĩ nếu anh không thích nó thì mình nó thích anh là đủ rồi. Nó chỉ muốn được ở mãi bên anh như thế này thôi, dù cho anh có là quỷ dữ hay thiên thần nó cũng sẽ chấp nhận hết,...

*

Cơn ác mộng lại hiện ra một cách không rõ ràng.

“- Không phải con ruột thì không được phép chấp nhận trong dòng họ này.

- Con trai! Chạy nhanh đi!

- Bố!”

Minh Anh choàng tỉnh, những giọt mồ hôi lăn xuống, cái chết của bố một lần nữa lại gõ cửa tiềm thức của anh. Nhìn sang bên cạnh, Tường Vi vẫn đang ngủ, rút tay ra khỏi tay nó, anh nhẹ nhàng bế nó lên giường, đắp chăn rồi im lặng ngắm cái khuôn mặt trẻ con bung ra sữa của nó. Vuốt những lọn tóc lòa xòa trên mặt nó, lần đầu tiên Minh Anh không phải kìm nén tình cảm của mình...

Ai mà biết được, cái chuỗi hành động ấy được một người thứ ba chứng kiến tất cả - Bảo Anh dựa hẵn lưng vào tường, cái thứ cảm xúc chết tiệt đang dâng lên trong người anh là gì vậy? Anh có quyền gì để ghen khi chỉ vì sự tự tôn của mình mà anh đã đánh mất nó, phá vỡ cả tình cảm trong sáng mà nó dành cho anh? Lòng tham ư? Không phải thế, bởi chưa lúc nào Bảo Anh thôi nhớ tới Vi, chưa lúc nào tình cảm anh dành cho nó nguội lạnh? Nhưng giờ có còn kịp nữa không?

- Anh không gặp anh em ạ?

Trang ngạc nhiên vì thấy Bảo Anh vừa mới lên lúc này, giờ đã xuống rồi.

- Không, anh có việc, có lẽ để khi khác...

- Anh... Anh sẽ không đi nữa chứ?

Câu hỏi của Trang khiến bản thân Bảo Anh giật mình, anh vẫn còn tình cảm với Vi vậy mà trước khi đi du học vẫn bảo Trang đợi (lặng nhắng thế không biết?).

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

12. Chương 12

- Vi ơi Vi, xuống ăn sáng!

Không biết vô ý hay cố tình mà Trang hét toáng lên trước cửa phòng, biết kiểu gì cũng bị anh trai xử đẹp, cô bé không quên khuyến mãi cho Minh Anh một nụ cười toe toét rồi phóng như bay xuống tầng.

- O...

Nở tự vỗ đầu mình, sao nó lại ngủ nhỉ? Định thức để trông anh ấy cơ mà. Khi tỉnh dậy liệu anh có thấy nó đã nắm tay anh rất chặt không ta? Trời ơi, anh mà thấy thì nó rầy chết mất...

- Em không xuống đi còn ở trên đó làm gì?

Anh bước ra từ phòng tắm, mái tóc còn vương nước, nhỏ từng giọt,...

- A... a... a... Sao anh không mặc áo? - Nó hét toáng lên, hai má đỏ bừng.

- Em bệnh hả? Người đang ướt mặc áo bộ em muốn anh ốm sao? - Anh cười hiền khi nhìn thấy bộ dạng ngổ không chịu được của nó.

- Hix, cứ cho là thế thì anh cũng phải về phòng anh mà tắm chứ?

- Thì đây là phòng anh mà. - Vì chỉ muốn đâm cột điện chết ngay tức khắc, nó đã dìu anh vào phòng mà nhỉ? Sao tới cả cái điều cơ bản ấy cũng quên nữa?

- Xin lỗi, em quên mất.

Xỏ dép vào, nó lục cọc bước xuống giường rồi đột ngột nhìn chăm chăm vào cái vật thể mình vừa rời đi, bằng cách nào mà nó lên được giường?!! Chỉ có một khả năng duy nhất là anh ấy đã bế nó...

Cốp...

Hệ quả của cái việc đi mà không nhìn là nó đã tông ngay vào cửa phòng, đau điếng. Dù rất tức cười nhưng anh Minh Anh vẫn im lặng, lại gần nó:

- Em đi mà không nhìn thì làm sao thấy đường hả ngốc?

- ... - Nó chẳng biết trả lời sao, chú tâm vào khoảng không vô định trước mặt.

- Anh đáng sợ tới thế cơ à? - Minh Anh quay người nó lại, đôi mắt anh nhìn thẳng nó.

- Không... Không đáng sợ. - Vì lấp bắp mãi mới thốt ra hết.

Anh phì cười ôm nó rồi dịu dàng:

- Lần sau dầm mưa thì em nhớ phải thay đồ ngay không là ốm đấy, biết chưa?

- Tại khi ấy em sợ quá...

Khung cảnh đang lãng mạn là thế và có lẽ sẽ còn kéo dài thêm vài phút nếu như Trang không chen ngang:

- Hai người đang làm cái gì vậy hả? Lần sau nhớ đóng cửa nhé! Ôi, biết làm sao bây giờ, em thấy hết rồi. HiHi, thôi cứ tiếp tục đi...

Sầm...

Cánh cửa đóng lại, giờ mặt nó đỏ ngang với cà chua chín, Vi buông tay anh ra rồi cáo lỗi, làm cái việc mà đáng ra nó phải làm khi vừa mới tỉnh dậy...

- Ừm, em về phòng đây.

Kéo ghế ngồi xuống bàn, Minh Anh tranh thủ kiểm tra báo cáo tài chính trong lúc đợi Vi.

- Hôm qua, chú Phong lại nói gì anh ạ? - Trang hỏi nhưng mắt vẫn chăm chăm vào việc rót sữa của mình.

- Không có gì...

- Đừng giấu em chứ, không phải bỗng dưng mà chú ấy muốn gặp anh còn gì. Hay chú ấy biết gì?

- Chưa, em đừng đoán già đoán non nữa.

- Anh không muốn nói cho em chứ gì? Đã thế em sẽ kể hết với Vi rồi bảo cậu ấy hỏi anh, xem anh có dám không trả lời không?
- Em sẽ không làm thế đâu, mà Bảo Anh đã về rồi, thích thì nhanh mà thổ lộ đi, không lại hối chẳng kịp, anh không làm người ở giữa đâu đấy.
- Ê, anh không được đánh trống lảng như thế...
- Đừng trẻ con, sắp tới lượt em rồi.
- Nhanh thế hả anh?
- Đó không phải sở trường của em sao? Đừng để sai sót nhé?!
- Vâng, anh yên tâm.

Sau một thời gian tự biến mình trở thành cô gái nhu mì giờ đã tới lúc nó trở lại với những việc làm quen thuộc, trở lại với tính cách, với con người mà nó cố tình nhấn chìm trong suốt thời gian qua. Nếu anh nó đòi hỏi sự sạch sẽ thì nó muốn mọi thứ phải thật đẹp và hoàn hảo.

- Hai người không đợi tớ xuống à?

Vi ra về rồi ngồi xuống.

- Tại cậu đấy chứ, làm gì mà chậm rù, anh zai có biết Vi nhà mình làm gì trên ấy mà lâu thế không?
- ... - Anh lắc đầu, ngây thơ nhìn Vi
- .Chắc có người thử hết cả tủ đồ rồi mới xuống đây mà, sao dạo này cậu cầu kì thế Vi? Hay là tại... - Đưa mắt qua chỗ ngồi của anh zai một cái đầy ẩn ý, nó cười đểu giả làm Vi xấu hổ rít lên:
- Cậu có im lặng cho tớ ăn không? Tớ bằm làm chả viên bây giờ.
- Ôi, anh zai, cứu em! Chị dâu dọa làm thịt em đây này...

Tới nước này thì Vi không ngồi yên trên ghế được nữa, đuổi theo nó đang nhón nhón trên tấc.

- Ai là chị dâu của cậu hả? Đáng ghét... Cậu đứng lại cho tớ...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

13. Chương 13

Dừng lại nhé, quá khứ và kí ức về anh

Tại phòng chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn NW

- Chú cho gọi cháu?
- Minh Anh cố điều chỉnh cho giọng nói ở thang lễ phép nhất có thể.
- Cháu đã xem qua báo cáo tài chính và tình hình cổ phiếu của tập đoàn rồi chứ?
- Vâng.
- Vậy chắc cháu biết cổ phiếu của tập đoàn chúng ta đang bị thu mua một cách ồ ạt phải không?
- ...

- Ta đang thắc mắc tại sao giữa lúc tập đoàn đang cực kì ổn định lại có một nhân vật có đủ khả năng làm chuyện này, hình như mục đích của người đó không phải kiếm lời mà là muốn thâm tóm toàn bộ. Cháu nghĩ có đúng không?

- Cháu không hiểu về vấn đề này lắm nên không dám đưa ra đánh giá lung tung.

- Nếu thật thế thì bây giờ là thời điểm thích hợp để cháu tìm hiểu đây. Ta không tin là cháu không thể tìm ra người đó.

- Cháu sẽ cố hết sức.

- Giờ thì cháu có thể ra ngoài rồi.

Khi anh vừa rời khỏi căn phòng, gần như ngay lập tức chú Phong cho gọi thư kí riêng của mình vào.

- Thư chủ tịch.

- Anh hãy cho người điều tra ai đang thu mua cổ phiếu của tập đoàn.

- Vâng.

- À còn chuyện này nữa, cử người giám sát Minh Anh, xem đứa cháu quý hóa của ta đang muốn làm gì...

*

Hoàn thành xong các tiết học ở trường, nó vui vẻ tới nhà Chi, con bé đã đồng ý để Vi tìm cặp, lại còn nói là rất nhớ nó nữa chứ!! KHÔNG biết có tin được không?

Tin...

Nó nhấn chuông và chờ đợi

- Ai đấy?

- Dạ, cháu Vi đây ạ!

Cạch...

Cánh cửa sắt được bật mở, bác quản gia nhìn nó thân thiện rồi thông báo:

- Cô chủ có việc đột xuất nên đã ra ngoài từ lúc này. Cháu lên phòng đợi cô chủ một lát nhé?

- Vâng. Hi

Treò lên cầu thang, nó thơ thẩn thả cho tâm trí mình bay đi lung tung rồi tự cười ửng mặt khi nhớ lại khoảnh khắc anh Minh Anh ôm nó. Có lẽ cảm giác ấy sẽ còn tồn tại cho tới khi nó vào phòng nếu như những thanh âm quen thuộc không đập vào tai, tiếng piano êm dịu tới mức nao lòng, bản nhạc mà anh Bảo Anh đã nói chỉ dành riêng cho nó. Vì đứng sững như bị chôn chân dưới mặt đất, nó muốn thoát khỏi những xúc cảm đang trỗi dậy và giữ chặt mình nhưng sao khó quá. Đáng lẽ nó phải chuẩn bị từ trước là anh ấy đang ở nhà và nên nhanh chóng vào phòng, giờ thì không kịp nữa rồi.

Dường như nhận ra sự có mặt của người lạ, theo phản xạ Bảo Anh ngừng chơi đàn, ngược lên nhìn, đôi mắt anh như muốn hút lấy cái nhìn từ người đối diện:

- Em đến từ khi nào vậy? Sao không lên tiếng?

Anh nhướn cười rồi đứng dậy, tiến gần về phía nó.

- Em vừa mới tới, xin lỗi đã làm cản trở anh. Hi. Tại em không muốn làm phiền. Bản nhạc này đã rất lâu rồi không được nghe.

- Em vẫn nhớ à?

- Hi, món quà bất ngờ nhất mà em từng nhận được là nó mà. Em đã rất ngạc nhiên khi nghe anh nói anh viết nó cho em. - Nó cười buồn khi nhắc lại.

- Lúc ấy anh chỉ thấy em đứng lặng, nhìn chăm chăm, làm anh cứ tưởng mình làm gì sai cơ, hết hồn.

Anh lại nhìn thật sâu vào mắt nó, bầu không khí lại trở về với sự tĩnh lặng. Vi hiểu mình cần làm một cái gì đó...

- Hì, đó là những kỉ niệm đẹp, thuộc một phần của quá khứ rồi anh nhỉ?- Nó ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Ủ,...- Bảo Anh gạt đầu nhưng sao thấy đắng nơi đầu lưỡi.

- Có lẽ em nên lên phòng đợi Chi, anh cứ tiếp tục đi nhé!

Vi nhẹ nhàng đóng cửa, trái tim nó đập mạnh quá đổi. Cuối cùng Vi cũng rút ra được quá khứ. Hẳn nó sẽ còn mãi luẩn quẩn và day dứt về quyết định của mình nếu như...nếu như anh Minh Anh không bước chân vào cuộc sống của nó.

Bảo Anh đứng lặng, " thuộc về quá khứ..." giọng nói của nó lặp đi lặp lại trong đầu khiến anh tê buốt rồi bất chợt nở một nụ cười nhạt trên môi...

- Ủm!!!- Trang bắt ngờ chạm vai nó từ phía sau.

- Hết hồn.

- Cậu đang nghĩ cái gì thế?

- Không, chỉ là đang làm bài tập thôi.

- Thật chứ?

- Gì vậy? Định thăm vấn tớ hả? Vào phòng đã không gõ cửa rồi, cậu quá nhiều tội đấy Trang- Nhấn cô bạn ngồi xuống ghế nó nháy mắt cười.

- Hì, tớ đâu dám, lỡ có ai đó méc anh trai tớ thì tớ đi à? Nhỉ?

- Chỉ giỏi trêu thôi- Hai gò má Vi ửng lên.

- Hihi, coi cậu đỏ mặt kìa, tối Four A biểu diễn chào mừng anh Bảo Anh trở về. Đi xem nhá?

- ...

- À quên mất, cái hôm kỉ niệm 3 năm, thấy nhóm có 3 thành viên mà cậu không thắc mắc sao? Hì. Tên nhóm là Four A cơ mà, thành viên vắng mặt chính là anh Bảo Anh đấy.

- Thì ra là thế. Hi, uh.

Dường như nhận ra sự thay đổi ít nhiều trên nét mặt Trang khi nhắc tới Bảo Anh, nó ngừng làm bài tập, quay người lại nhìn cô bạn thân thật thà:

- Cậu biết anh Bảo Anh chắc là lâu rồi nhỉ?

- Uh, từ khi tớ còn bé xíu, anh ấy rất tốt với tớ.

- Người mà cậu hay kể cho tớ nghe là anh ấy phải không Trang?

- Uh. Hì.

Nó lặng người khi nghe cô bạn thừa nhận.

- Thôi, cậu làm bài tập tiếp đi, khi nào ăn tối tớ sẽ gọi.

- Ủ.

Giờ mới thấy quyết định của nó là đúng đắn, thật may nó chưa làm gì tổn thương tới Trang.

Bước xuống cầu thang, cô bạn của nó khẽ mỉm cười " tớ biết, cậu là người anh Bảo Anh thích khi đó Vi à!"...

Nhờ là bạn hai thành viên của ban nhạc, nó được đặc quyền đứng sau cánh gà, được vào phòng hóa trang của ban nhạc cùng Trang:

- Chào các anh!

- Trang đấy à?Ồ, ai thế kia???- anh chàng có mái tóc đỏ rực nhìn nó ngạc nhiên

- Chào anh!- Nó hơi cúi đầu, lễ phép.

- Anh cố tình không biết hay không biết thật đấy Thiên Anh?Em nhớ là đã cho anh xem ảnh và khai lí lịch rồi mà.

- Hi, bị em bóc mẽ rồi, định tìm cớ làm quen với cô bé dễ thương này mà không được.Chào em Vi, anh là Thiên Anh, rất vui được làm quen với em.

- Em cũng thế ạ!

- Anh Bảo Anh đâu rồi hả anh?- Ngó nghiêng một hồi khắp phòng, cô bạn của nó lên tiếng.

- Ở kia.

2 cánh cửa phòng thay đồ được mở đồng thời, cả hai chàng trai cùng bước ra nhưng...mắt Vi lại chỉ dõi về một hướng...về thiên thần của nó...Trong bộ trang phục màu đen, anh đẹp tới mê hồn.Đôi bông tai đen tôn lên làn da trắng, mái tóc tạo kiểu làm bật khuôn mặt nam tính...

- Trên mặt anh có gì không ổn sao Vi?- Anh cười nheo mắt.

- Không...- Nó giật mình ấp úng, toàn bị anh í nắm thóp hoài.

- Lại đây, anh muốn cho em xem cái này.

Rụt rè tiến lại, nó không để ý tới sự thoáng buồn trên nét mặt của người cũng vừa bước ra từ phòng thay đồ, người mà nó vô tình quên mất...Chỉ mình Trang là quan sát được tất cả, cô bạn kéo anh ra ngoài thì thầm:

- Chúng ta đi thôi anh.

Mọi người rút ra hết, căn phòng ồn ào chỉ còn nó và anh.Vi ngoan ngoãn nhắm mắt đợi chờ,...Minh Anh cầm tay nó thật nhẹ...

Xoẹt...

Mở mắt ra đi em.

- Anh...

Nó không thốt nổi lời, cô gái trong tranh không phải là nó sao???Không... người ấy đâu thể là nó, nó đâu có xinh như thế nhỉ???

- Ủm, của em đấy.Đã lâu anh không cầm bút, nên có thể không được đẹp lắm.

- Đừng nhìn anh như vật thể lạ vậy chứ?Muốn chọc quê anh hả?- Anh cười hiền.

-...

- Nó tệ tới thế à?

Không chờ đợi thêm một chút nào nữa, nó mỉm cười rồi ôm chầm lấy anh.Hơi bất ngờ với phản ứng của Vi nhưng anh cũng đưa tay chạm nhẹ bờ vai nó.

- Em vui...

- Ngốc, vui sao mắt em đỏ vậy?- Xoa đầu nó anh cười.

- Tại em quá...- Vi quệt nhẹ dòng nước mắt lẫn tự khi nào.

- Mình ra thôi, tới giờ diễn rồi.

- Vâng.

Anh nắm lấy tay nó, rồi cùng bước ra...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

14. Chương 14

Tiếng nhạc ồn ã đập vào tai, Trang lắc mình, nó chưa lúc nào cảm thấy bức bối như bây giờ, giờ nó chỉ muốn say, không bao giờ tỉnh lại, nó ước mình đừng quá yêu anh...

”- Anh không sao.- Bảo Anh thoát ra khỏi tay nó, cười nhẹ.

- Anh thích Vi tới mức ấy cơ à?

- Uh, anh xin lỗi.

- Em nên hiểu điều này sớm hơn, hì, không sao đâu anh.

- Thôi, anh ra đây, nhớ vỗ tay cho anh nhé!

- Hì, em luôn làm vậy mà...”

Rượu có màu gì nhỉ? Có hương gì? Nó cứ uống hết ly này rồi tới ly khác, sao anh ấy lại không thích nó? Tại sao??? Tại sao??? Trang đã làm tất cả, đã cố thay đổi,...

- Em uống một mình thôi à?

Không buồn nhìn sang phía kẻ vừa ngồi xuống cạnh mình nó thờ ơ, xem như không nghe thấy...

- Cô em kiêu thật đấy, có muốn đi với anh không???- Tay hắn chạm nhẹ lên đùi nó.

Hơi nghiêng đầu, nó cười, khi ghé lại gần hắn:

- Biến đi...

Rồi lại tiếp tục uống,...

- Đừng như thế...- Hắn lờ nó dậy mà không hay đôi mắt đen huyền của nó lúc này trông thật đáng sợ, ánh lên tia nhìn như muốn bóp chết người khác...

Bốp...

- Tôi đã bảo anh biến đi nhưng anh không nghe...giờ thì...anh không đi được nữa rồi- Nó gần từng tiếng sau khi tát hắn,...

- Cô dám...- Chưa kịp nói hết câu hắn đã bị người của nó giữ lại, Trang khuất tay, hắn làm nó thấy nhục đầu.

- Xin lỗi cô chủ vì tới trễ.

- Mang hắn ra ngoài, vẫn như cách cũ...

Quơ tay hất toàn bộ số ly ở trên bàn xuống, Trang nói nhỏ với tên vệ sĩ đứng cạnh mình...

- Đuổi tất cả về đi.Đóng bar.

Xe dừng trước cổng căn biệt thự, Minh Anh nhanh chóng mở cửa xe cho nó:

- Cảm ơn anh đã đưa em về.

- Uh, không có gì, ngủ ngon nhé!

Thật ra nó muốn mời anh vào trong nhưng không biết nên nói thế nào để không bị anh trêu, giờ mà cầm khẩu thì anh đi mất.

- Anh...

Vi chỉ nói được nhiêu đó rồi lại thôi

- ...- Minh Anh đừng bước, nghiêng đầu quan sát nó ý hỏi " sao em?"

- Ừm, trời đang lạnh, vào uống với em một tách cà phê nhé?

-...

- Tại Trang chưa về mà bác giúp việc lại nghỉ, ở một mình em hơi sợ.- Vì đang nói dối nên nó cứ cúi gầm, chẳng dám ngẩng lên nhìn anh, sợ bị phát hiện, nó vốn dở tệ mấy khoản này mà...

Với sự thông minh của mình, anh thừa biết là nó đang nói dối, đang kiếm cớ nhưng chính anh cũng muốn ở lại nên mới không phanh phui âm mưu của Vi.Khoảng thời gian bên nó mỗi ngày quá ít, Minh Anh không thể phủ nhận rằng anh nhớ nó...

- Muốn anh ở lại mà em không chịu mở cửa hả?- Anh trêu nó.

Vụng về tìm chìa khóa, nó mở cửa.Căn biệt thự được bật đèn sáng choang, quả thật, một mình trong ngôi nhà lớn thế này kể cũng sợ...

- Anh đợi em một lát nhé...

Nó vào bếp pha hai tách cà phê, một cho nó và một cho anh rồi bưng ra.Vì làm cũng đâu có lâu lắm chỉ một khoảng thời gian ngắn như thế mà anh í đã ngủ rất ngon lành từ khi nào.Đặt khay đồ xuống bàn, nó vào phòng lấy chăn rồi đắp lên cho anh.Ngắm anh thật lâu, bàn tay nó chạm nhẹ lên đôi mắt nhắm nghiền, Vi không nén nổi một nụ cười thoáng trên môi.

- Em đang ngắm trộm anh đấy à?- Chợt anh lên tiếng rồi mở mắt khiến nó giật bắn mình, vội rút tay lại nhưng anh nhanh hơn, kịp nắm lấy tay nó.

- Sao em không trả lời anh?- Anh ngồi dậy vờ nghiêm túc

- Em...- Nó quay đầu lại về phía anh định trả lời, nào ngờ đầu vì khuôn mặt anh ở quá gần nó nên...chuyện gì tới cũng phải tới, môi nó chạm môi anh, mũi nó chạm mũi anh...

Đáng nhẽ nó có thể khắc phục bằng cách ngoảnh ngay đi chỗ khác nhưng chẳng hiểu sao nó không thể cưỡng nổi đôi mắt đầy ma lực của anh, rất nhanh, anh đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ.Vì ước thời gian dừng trôi nữa, để nó mãi được như thế này, mãi cảm nhận được tình cảm anh dành cho nó...

Véo nhẹ gò má ửng hồng của nó, chợt anh mỉm cười nham hiểm...

- Trông anh thật gian...Cứ như sắp làm chuyện xấu vậy...

- Em đoán đúng rồi...

Không để nó nói thêm, anh bế nó lên phòng:

- Buông em ra...Anh định làm gì thế??? .

Cổ giãy nhưng nỗ lực của nó là vô vọng, hic, không phải chứ???

- Anh...Anh...- Nó run run cả lăm ngay khi yên vị trên giường.

- Giờ mới phát hiện em bị nói lấp đậy, mà hình như em nặng hơn trước thì phải, giảm cân đi không là béo bây giờ...(Minh Anh nhà mình thẳng thắn ghê!)- Mặt nó đỏ lựng lên không dám nhìn anh...

- Anh không được ngủ ở đây, muốn ngủ thì phải ra ngoài chứ?- Nó sợ hãi trở về với thực tại, suýt chút nữa là la toáng lên khi thấy anh ngồi hẳn lên giường...

- Ngốc, em đang suy nghĩ kung tung gì đấy hả?Ngủ đi, anh sẽ đợi tới khi em ngủ say rồi mới về- Anh phì cười- Như thế không tổn hại gì tới em chứ?

May mà nó chưa hớ điều gì không chẳng biết chui vào đâu, sao nó lại nghĩ lung tung thế nhỉ???!!! .

- Anh hứa nhé!- Vi cố nói một câu gì đó để chữa ngược.

- Ủ, ngủ đi em...- Đặt lên trán nó một nụ hôn, anh cười dịu dàng.

- Em ngủ đây.

Bàn tay Vi nắm chặt lấy tay anh, một thoáng ngạc nhiên nhưng rồi anh đã để bàn tay mình nằm yên trong đó,...

Đứng trước cửa phòng Vi, Trang mỉm cười nhìn anh trai đang nắm lấy tay cô bạn thân, nó ước mình cũng được hạnh phúc như thế.

Đã rất lâu rồi, giờ nó mới được thấy con người ngày xưa của anh. Thù hận đã che đi tất cả, nó như con dao hai lưỡi, sơ sẩy một chút thôi sẽ làm cho chính ta chảy máu...

- Em về rồi à?Đi thôi.- Anh nói rất khẽ rồi cùng nó xuống phòng khách.

Quản gia đã đợi dưới nhà từ lâu.Sau khi xem một số báo cáo, chợt lòng mày anh nó hơi nhú lại:

- Mới chỉ 40%, theo cháu được biết thì chú Phong chỉ nắm giữ 45 % cổ phần.Vậy 15 % nữa, ai đang nắm giữ?

- Xin lỗi cậu chủ, tôi cũng đã cho điều tra về người này nhưng tới giờ vẫn chưa có kết quả.

- Phải nhanh chóng có số cổ phần đó, phải để ông ta không kịp trở tay.Quản gia tìm hiểu kĩ một lần nữa xem sao...

- Vâng.

- Thôi chú về nghỉ đi.Hì, xin lỗi vì khuya thế này hai anh em cháu còn làm phiền tới chú- Trang nhoẻn cười.

- Không sao.Chào cô cậu.

Bóng quản gia vừa khuất, anh nó lại tiếp tục chú tâm vào laptop

- Có lẽ nên bắt đầu cho công ti lộ diện thôi anh.Mẹ nói sẽ sớm về nước mở chi nhánh, chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng với chú ấy.

- Giờ chưa phải lúc chúng ta lộ diện, em nhờ mẹ tìm người đứng ra quản lí đi.

- Nhưng em nghĩ chú ấy sắp điều tra ra rồi.

- Vậy nên anh mới cần em cẩn thận hơn.

Giọng anh nó cứng rắn và dứt khoát, nó thấy sự căm thù đang hiện rõ mồn một trong mắt anh.Phải thôi, nó không bao giờ quên được cảnh anh em nó phải đứng đường, sống khổ sở, nhìn anh em nó ai dám bảo là con của một chủ tịch tập đoàn lớn???Bố nó vừa mất đi, chú ruột nó đã thâu tóm toàn bộ và đuổi mẹ con nó ra đường theo đúng nghĩa đen.Có lẽ người ta tự hỏi tại sao anh em nó không được quyền thừa kế?Bởi một lẽ: bố nó ra đi quá đột ngột và ông chú tàn nhẫn đã bóc trần một sự thật: hai anh em nó không phải là con ruột của bố...

Cái khoảnh khắc ấy, nó và anh tưởng chừng như bầu trời sụp xuống, mờ mịt, tất cả là quá sức chịu đựng đối với trẻ con...

Thật may nó có một người mẹ kiên cường.Mẹ đã thuê những luật sư giỏi nhất, cậy mọi mối quan hệ để anh em nó được học hành đăng hoàng nhờ hưởng chút tài sản thừa kế như của bố thí...Nó hận nhưng anh nó còn hận hơn, anh đã phải nhìn thấy tận mắt bố đã ra đi như thế nào, phải căm lạng ra sao để không bật lên tiếng nấc khi thấy mặt kẻ sát nhân...

Anh em nó đã cắn răng nhẫn nhục mà sống trước những lời xì xào, những ánh mắt khinh miệt của cả dòng họ chỉ để đợi một ngày, một ngày được trả thù tất cả...

- Vâng, có lẽ nên để vệ sĩ đi theo như lời mẹ...

- Không cần đâu...Ừm, em lo cho Vi nha...
 - Hì, em sẽ để mắt tới cậu ấy...
 - Lần sau đừng uống nhiều như hôm nay, em biết rượu không tốt cho sức khỏe của em phải không?
 - Chỉ hôm nay thôi anh...
- Ứng dụng xem bói trên điện thoại
- Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

15. Chương 15

Rất có thể từ giờ tới hết tuần Archiri không post được chap mới vì thế nên hôm nay mình post liền hai chap xem như đền bù.Hì, mọi người thông cảm ỉnh nhé!

Chi chăm chăm nhìn vào màn hình điện thoại, nó mong chờ một cuộc gọi hay chỉ một tin nhắn cũng được từ anh Minh Anh rồi tự nhủ: " mình đúng là con pé ngốc, có bao giờ anh ấy chủ động làm những điều đó đâu."

- Em không đi học hả?

Anh nó bước vào, mắt không rời cái iphone.Ảnh đang làm cái gì thế nhỉ?

- Hôm nay là chủ nhật mà, bộ anh muốn em gái bội thực vì sách vở sao???
- Ai dạy em đốp chất thế?Cái tốt thì không học, toàn học cái xấu...- Anh ngẩng lên nhìn nó tò mò.
- Chị Vi.

Nụ cười dần tắt lịm, Bảo Anh ngồi xuống, cái khung cảnh Minh Anh và Vi thân mật cầm tay nhau lại nhảy vào đầu anh không thể cưỡng lại.Nó nhanh ý nhận ra sự thay đổi lạ thường trên nét mặt anh trai, trong nó dậy lên một nỗi lo lắng mơ hồ...

- Quên hỏi, hôm nay chủ nhật sao anh không tranh thủ mà rủ chị gia sư của em đi chơi ngôi nhà làm gì vậy?Hì, không phải có người ngày nhớ đêm mong được gặp lại chị Vi khi đang đi du học sao???Hay anh định ở nhà để ám em...

- Vi đã có người thương.Minh Anh và cô ấy xem ra đang rất vui vẻ...

- ...- Chi im lặng, nó đã lơ mờ linh cảm khi thấy anh trai thường xuyên buồn.Nếu bình thường hẳn nó đã thấy buồn cười vì có người lại đi từ chối người anh tự tin tới kiêu ngạo của mình nhưng giờ thì nó không cười nổi, quai hàm như cứng lại, cứ tưởng Bảo Anh có thể giữ chị Vi và anh Minh Anh sớm muộn gì cũng sẽ là của nó,...Nó không cho phép hai người đó đến với nhau...

- Anh phải lên công ti đây, tối em ăn cơm một mình nhé?!

- Khoan đã anh, em có chuyện muốn nói...

Bảo Anh dừng lại, chăm chú nhìn em mình.

- Sao em?

.....

Chuông điện thoại vang lên, nhìn màn hình Minh Anh tự hỏi không biết Chi gọi điện ỉnh có chuyện gì?

- Alo...

- Chào anh.- Con pé rụt rè lên tiếng.

- Uh, lâu rồi em khỏe không?

- Dạ, em khỏe.Ừm, em muốn nói chuyện với anh.Liệu anh có rảnh không?

- Bây giờ à?

- Vâng, để em tới hay...

- Để anh tới đó, em đợi một chút nhé!

Tắt điện thoại, anh quay xe...

Vui mừng sửa soạn mọi thứ, trong lòng Chi đang lâng lâng niềm háo hức, nó sắp được gặp anh rồi...

Cốc...Cốc...

- Anh tới rồi à?- Nó mở cửa nhoẽn cười thật tươi khi thấy anh đứng đó.

Vào phòng em đi.

Đưa một tách trà cho anh, nó thận trọng rót một tách ỉnh.Nhấp một ngụm nhỏ, nó bắt đầu:

- Hì, công việc của anh vẫn ổn chứ ạ?

- Uh, cũng bình thường.

Chi nhìn thấy anh bắt đầu sốt ruột, nó từ tốn...

- Tập đoàn của gia đình em đang nắm giữ 15 % cổ phần của NW

Minh Anh ngừng uống trà, anh đặt tách xuống một cách chậm rãi, nhìn thẳng vào mắt Chi.Tim nó đập rộn ràng, nhanh quá mức bình thường, Chi cúi mặt xuống tránh ánh nhìn ấy...

- Gia đình em sẽ đồng ý bán nó cho anh chứ?

- Anh biết đấy, chuyện này rất khó...

Đột nhiên anh đứng dậy, trên môi biến ra một nụ cười vô cảm:

- Vậy mục đích của em khi mời anh tới đây chỉ là để nghe em thông báo rằng gia đình em đang có số cổ phần mà anh cần thôi sao?Anh không tin điều đó đâu Chi.

- Vâng, tất nhiên là như thế, nếu anh đồng ý với em một chuyện thì số cổ phần đó sẽ thuộc về anh.

-...- Minh Anh im lặng đợi chờ nó nói tiếp.

- Em muốn anh...trở thành...bạn trai em.

-...

-...

- Điều ấy là không thể.

- Tại sao?

- Bởi anh không muốn lợi dụng em, anh tôn trọng tình cảm của em và anh mong là em cũng thế.Anh không thích mang nó ra trao đổi.

- Anh nói dối, chỉ tại vì anh thích chị Vi thôi...

Nước mắt trào ra, nó lắc đầu chối bỏ...

-...

- Đáng ra chị ấy phải ở cạnh anh em mới đúng.Đến nước này thì em cũng nói thẳng cho anh biết, chị Vi và anh Bảo Anh không phải bạn bè bình thường, mà họ đã từng thích nhau, anh hiểu không?Chắc hẳn anh em đã nói qua về mối tình đầu của anh ấy cho anh đúng không nào?- Chi đắc thắng, nó sẽ cho tất cả nốt tưng...

Nhưng trái với mong muốn của nó, Minh Anh bình tĩnh tới lạ, thậm chí không có một sự thay đổi nào dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt...

- Em nói với anh tất cả những điều này làm gì? Bởi nó đã thuộc về quá khứ và hiện tại thì hẳn Vi không giấu anh bất cứ chuyện gì...

Thái độ dửng dưng và sự tin cậy tuyệt đối của anh Minh Anh dành cho chị Vi như một ngọn lửa đang bùng lên trong một kho xăng, nó đang cháy, cháy dữ dội...

- Em cho anh ba ngày để suy nghĩ về đề nghị của em, tới lúc đó em mong có một câu trả lời cuối cùng không ngoan từ anh.

-...

- Vì em không muốn phải đích thân dâng số cổ phần này cho chú anh đâu Minh Anh.

Nhả từng chữ trong câu cuối như một sự đe dọa, nó đang buộc thông lọng vào cổ anh, anh ấy muốn thoát đâu có đơn giản.

- Anh sẽ nói chuyện với Bảo Anh và không thay đổi quyết định của mình đâu. Thôi, anh có hẹn. Tạm biệt em.
” Anh thông minh là thế sao lại có thể suy nghĩ đơn giản vậy nhỉ? Anh Bảo Anh yêu chị Vi cơ mà, làm sao anh ấy đồng ý được cơ chứ? ”, Chi nghĩ thầm không giấu một nụ cười đang dần hiện ra...

Lên list các cuốn sách cần mượn, Vi chăm chú tìm. Haizzz. Nó cần học hành cật lực để bù cho chuỗi thời gian nghỉ học...

Chồng sách trên tay nó cứ thế cao dần, còn một cuốn nữa ở tít trên à Vi không biết làm cách nào để lấy, đang định đặt hết xuống bàn...

- Em muốn lấy cuốn này à?

Bảo Anh mỉm cười đưa cho nó.

- Cảm ơn anh.

Tất thấy những người có mặt trong thư viện lúc đó đều quay lại nhìn nó. Vi quên mất là không nên bắt chuyện với người nổi tiếng khi đang ở trường nếu không muốn trở thành trung tâm của những lời bàn tán...

- Em định trở thành bác học hay sao mà mượn nhiều thế này?

Nhìn qua một lượt sách trên tay nó, anh tò mò.

- Hi. Không, em chỉ muốn cải thiện thứ hạng của mình thôi.

- Có cần anh giúp em không?

Đó hẳn là một lời đề nghị tuyệt vời bởi hơn ai hết nó biết anh Minh Anh và Bảo Anh là hai sinh viên vô cùng xuất sắc, có anh ấy giúp thì còn gì hơn nhưng Vi muốn thử tự bơi, tự vẫy vùng xem sao, vì dù không thông minh nó cũng được cái tính chăm chỉ mà...

- Không cần đâu ạ. Cảm ơn lời đề nghị rất hấp dẫn của anh. Hi. Em về đây, anh chọn sách tiếp đi nhé. Tạm biệt.

Nó chạy tốt ra ngoài, thoát khỏi những cái nhìn chòng chọc không mấy thiện cảm của người xung quanh, một lần nữa nó bỏ anh Bảo Anh đứng như trời trồng trong thư viện.

Tinh..Tinh...Tinh

- Tổng giám đốc có một cuộc gặp với chủ tịch tập đoàn NW lúc 3 giờ đây ạ!

- Tôi biết rồi.

- Xin lỗi đã để ông phải đợi, tôi bị tắc đường- Đẩy cửa bước vào, Bảo Anh mỉm cười.

- Ồ không sao, tôi cũng vừa mới tới thôi...

Giam mình trong phòng, bàn tay Bảo Anh lướt nhẹ trên từng phím đàn, ban đầu là những thanh âm êm dịu rồi ngày một dữ dội. Gió thổi rít qua ô cửa, những chiếc chuông lắc lư tất cả tạo thành một bản hợp âm có vẻ như vô cùng hỗn loạn nhưng lại hết sức thống nhất...những tình cảm đang dậy sóng trong người anh...

" Em từng ước được làm phù dâu, được mặc lên mình bộ váy trắng tinh khôi chứng kiến hạnh phúc của những người em thương yêu. Hi "

" Thuộc về quá khứ rồi anh nhỉ?..."

Giọng Vi lạnh lớt vang lên trong đầu anh, nếu như khi ấy anh không để lòng tự tôn của mình chi phối, nếu anh giữ Vi lại hẳn bây giờ đã không phải hối hận như thế này?

Bảo Anh ngày càng nhận ra Vi quan trọng với anh đến nhường nào? Anh không muốn một lần nữa phải hối hận, nếu anh cố gắng... nếu không dễ dàng thả tay Vi đi thì mọi chuyện có thể sẽ thay đổi, phải rồi, anh phải thử...

Đã có ai nói với bạn rằng những người thuộc cung Song tử là những con người toàn năng và luôn ham muốn chiến thắng chưa nhỉ??? Chỉ cần họ muốn họ sẽ làm mọi cách để đạt được....Nếu chưa, hãy xem những gì Bảo Anh sắp sửa làm...

Kéo tấm rèm dạt sang hai bên, căn phòng rộng lớn sáng bừng, Minh Anh đưa tách cà phê lên nhấp một ngụm nhỏ, mắt anh vô cảm nhìn mọi thứ xung quanh, anh thấy khó chịu, thật sự là thế khi nghe Chi nói về mối quan hệ giữa Vi và Bảo Anh, anh bất ngờ, ngạc nhiên, anh thấy ghen tị vì không phải là người con trai đầu tiên trong trái tim Vi nhưng do đã quá quen với việc mang những chiếc mặt nạ nên chẳng khó khăn gì anh che giấu được cảm xúc của mình....Tự biết bản thân thật vô lý khi như thế nhưng Minh Anh chẳng thể ngăn nổi những suy nghĩ nhỏ nhen...

Điều đó còn chưa đủ, giờ trong anh lại nảy sinh cả cảm giác có lỗi đôi chút với Bảo Anh. Phải, anh vẫn nhớ như in cái phút giây nhìn bạn mình vô hồn khi chia tay mối tình đầu, dầm mình trong mưa vì đau, anh đã không thể tài nào lý giải vì sao Bảo Anh yêu người đó tới thế mà lại chấp nhận buông tay....Cho tới bây giờ anh cũng không tài nào hiểu được, chỉ biết nhờ quyết định sai lầm ấy của bạn mà anh may mắn có Vi...

Anh chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm của anh dành cho Vi nhưng còn Vi thì sao? Tại sao trong đêm biểu diễn đó Vi lại khóc? Anh hoàn toàn tự ti, anh không dám nghĩ tiếp, nếu như không có anh hẳn Vi sẽ lại quay trở về với Bảo Anh như Chi nói, nếu như...Vi vẫn còn tình cảm với Bảo Anh...

Tách cà phê đen đã nguội hết, mắt anh nhắm nghiền, thả người chìm trong ưu tư...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

16. Chương 16

Ôm một đồng thứ linh kinh, nó lẩm nhẩm suy tính cách trùng trị Trang vì đã đưa nó cả khối đồ như thế này, chỉ nhận được một mẫu Sticker toe toét mà Vi phải làm việc không công như vậy đây. Vấn đề không chỉ nằm ở đó, nó không biết nơi anh Minh Anh ở mới là chính, làm tội bác tài xế cứ phải vừa đi vừa dò bản đồ. Khổ thế chứ?!

- Tới nơi rồi đây cô.

- Hi, cảm ơn chú ạ.- Gửi tiền cho bác tài xong xuôi nó mở cửa xe bước xuống.

- Hơ...

Suýt chút nữa thì thùng đồ trên tay nó rớt xuống, ngôi nhà này sao mà kết cấu lạ quá vậy???Không nhiều tầng như nơi nó và Trang ở nhưng nơi đây lại rộng khùng khiếp, bao quanh là cánh đồng cỏ lau cao ngang người.

Tin...

Vi nhấn chuông chờ đợi, nhưng mãi chẳng thấy ai ra mở cửa, nó bèn đánh bạo lấy chìa khóa mà Trang để ở trên bàn ra mở cửa.

Bên ngoài nhà là một màu trắng toát nhưng bên trong tất cả mọi thứ đều màu đen, khiến nó có cảm tưởng rằng chẳng có tia sáng nào có thể lọt vào đây, giống như một thế giới riêng bị cô lập...Thật đúng là không thể hiểu nổi, Minh Anh khó hiểu ra sao thì nơi anh ấy ở khó hiểu y như thế...

Mồ tay bật cái nút mà nó nhầm tưởng là công tắc, nước từ trên phun xuống bất ngờ làm người nó ướt nhẹp, vừa tức vừa ngao ngán, Vi ngưng ngay ý định ấn lung tung, ai mà biết được còn những gì đợi nó???

Đặt thùng đồ vào cái nơi khô ráo nhất, Vi lọ mọ vào phòng tắm lau khô tóc.Không biết anh Minh Anh đi đâu mà lại chẳng có ở nhà, từ hôm qua tới giờ nó chưa gặp anh...

Bước thận trọng lên cầu thang, nó muốn tìm chút ánh sáng từ ban công bởi mọi thứ tối om om làm nó ngột ngạt.

Một căn phòng mở hé, sáng một vệt nhỏ qua khe cửa, Vi không cưỡng nổi sự tò mò, nó đẩy cửa...

Ánh sáng đột ngột đập vào mắt khiến nó phải đưa tay lên che mắt vì chói, từ nơi này có thể nhìn bao quát cả cánh đồng cỏ lau rộng mênh mông dưới kia, và rồi mắt nó cũng phải dừng ở chiếc giường màu đen ở ngay bên cạnh những ô kính.

Anh Minh Anh đang ở nhà và anh ấy đang ngủ.Nó bước đến thật gần, trên môi nở một nụ cười, dưới ánh sáng lấp lánh thiên thần của nó như tỏa ra vàng hào quang nhẹ nhẹ, anh thật hoàn hảo, hoàn hảo tới mức khiến nó tự ti,...

Đặt tay anh vào trong chăn, Vi lặng lẽ ra ngoài...

Dừng chân ở căn bếp đầy đủ tiện nghi, nó nhìn đồng máy móc lắc đầu, không phải Vi chê hiện đại mà là vì nó không biết sử dụng những thứ đó thế là đành xắn ống áo, đeo tạp dề,...

Tranh háo hức chờ đợi phút giây được thấy mẹ, nó nhìn chăm chú vào những hành khách đang bước ra rồi mỉm cười thật tươi khi thấy một người phụ nữ ăn vận sang trọng, khuôn mặt phúc hậu tiến tới:

- Mẹ ơi, con ở đây!

Ôm chằm lấy mẹ, nó thì thầm:

- Con nhớ mẹ quá.Hi

- Thật không?Vậy chứ mẹ bảo ai sang bên đó thăm mẹ mà không chịu ấy nhỉ?

- Hi, con sợ làm phiền mẹ mà, thôi để con đưa mẹ về.

Ngồi trên xe, Trang cứ lú lo mãi không ngừng kể đủ thứ chuyện khiến mẹ nó phải phì cười.

- Thu mua cổ phiếu tiến hành tới đâu rồi con?

- Dạ, ừm, được 40% rồi ạ.- Giọng Trang chậm lại, nó sợ mẹ hỏi tiếp.

- Như thế là còn 15 % nữa, sao hai đứa không mua luôn đi?

- Số cổ phần ấy không mua được...

- Vì sao?

- Vì anh Bảo Anh đang nắm giữ nó và anh ấy không muốn bán cho chúng ta?

- Bảo Anh? Không phải rất thân với con với Minh Anh à? Ta nghĩ nó sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến tập đoàn của gia đình cậu ta nếu bán số cổ phiếu đó đi.

- Ủm, con cũng không biết.

Mặc mẹ chìm trong những ưu tư, nó cũng nén buồn, dõi mắt về phía trước. Hơn ai hết Trang biết anh Bảo Anh làm thế là vì Vi, anh ấy đang ép anh trai nó phải buông tay Vi. Nó thấy đau nhói khi nghĩ tới đó, dù gì anh MINH ANH cũng sẽ không làm theo những gì anh MINH ANH muốn, nó tin là nó hiểu tính cách anh trai mình...

- Mình đi đâu đây con? - Mẹ cất tiếng hỏi làm nó giật bắn mình.

- Về nhà ạ.

- Mẹ muốn tới chỗ Minh Anh.

- Để mai cũng được mà mẹ, mẹ cứ về nhà nghỉ ngơi, nếu cần con sẽ gọi anh ấy tới... - Nó lúng túng, thôi chết rồi, mẹ mà tới nhà anh ấy bây giờ là kế hoạch sắp đặt cho hai người đó của Trang cũng đi tong luôn...

- Mẹ cũng không mệt, con cứ đưa mẹ tới đó đi, lâu rồi chẳng thấy nó hỏi han gì tới bà mẹ này, về nước nó cũng không thềm ra đón.

- Dạ... - Trang cười mà như mếu quay xe...

- Mum... mum... Vừa rồi! - Nó đẩy nắp nồi súp lại một cách hài lòng, xong quay qua đổ khoai tây chiên ra đĩa.

Bởi chú tâm vào việc dọn thức ăn nên Vi không để ý anh MINH ANH đã xuống nhà từ rất lâu và đang đứng lặng ngẫm nó.

- Anh dậy rồi à? - Không cần quay lại nhìn nó cũng đoán ra được người đang bịt mắt mình là ai.

- Em tới lâu chưa? - Anh thả tay, hôn nhẹ lên tóc nó.

- Cũng được một lúc rồi. Hi, giờ thì xê ra để em bưng đồ ăn nào.

Vi đang trông chờ anh xắn tay áo giúp mình nhưng thắm thay anh lại ngang nhiên ra ghế ngồi, gì thế nhỉ??? Chỉ số ga lăng của anh í bằng không sao???

- Em thừa biết không cần nhìn anh như thế thì mặt em trông cũng ngố lắm rồi mà. Không phải anh không muốn giúp, tại em bảo anh xê ra đấy chứ?

Nó méo xẹo gờn nắm đấm hờ rồi cũng ngoan ngoãn bưng đồ ăn ra:

- Ngon không? - Vi long lanh quan sát nét mặt của anh.

- Ủh, cũng được.

- Chỉ được thôi à?

- Ủh, chỉ thế thôi.

Dù muốn kéo dài cuộc hội thoại nhưng thái độ của anh khiến nó chùng hững thế nên chẳng hỏi han gì nữa, mặt mũi tối sầm, nó đưa thìa lên miệng...

- A... nóng... - Đưa tay lên ôm miệng, Vi lăm bằm nguyên rửa cái tính hậu đậu của mình.

- Khăn của em này... Lúc nào cũng bắt cần như thế...

Anh đưa khăn giấy cho nó, cố nén một nụ cười đang dần hiện ra nơi đầu môi...

- Kệ em.

- Ủh, thì anh có quan tâm đâu, giờ thì lau đi, lem hết cả rồi...

Không đợi nó đồng ý, anh với tay chăm chú lau vết súp lem trên mặt Vi.

- Lúc ấy sao anh lại bảo em có một điểm đặc biệt không thể không nhận ra?

-...- Bỏ khăn giấy vào thùng rác, anh từ tốn ngẩng đầu lên chăm chú ý muốn Vi tiếp tục...

- Cái lần đầu tiên em gặp anh ấy.Em đã thắc mắc mãi.

Vi không giấu nổi tò mò hỏi thẳng anh...

-...

-...

- Vì lúc ấy anh thấy em khóc, nước mắt khiến em trông không được tự nhiên và em là cô gái duy nhất ở buổi biểu diễn đó không... hò reo tên anh.

-...

- Chính điều ấy đã khiến anh đặc biệt chú ý và chỉ cần quan sát đáng người, đôi mắt hơi đỏ dù đã được trang điểm, chẳng khó khăn gì anh có thể nhận ra...

- Thì ra là vậy...

-...

- Anh không muốn biết lí do sao?

- Nếu muốn thì em sẽ tự nói thôi vì vậy anh không hỏi gì cả.

- Cảm ơn anh.

- ...

- Gì thế ạ???- Vi ngờ ngợ khi anh cứ nhìn chăm chăm vào bát súp của nó.

- Lúc này em làm rau cần thận chứ Vi?

- Vâng.

- Thế cái gì đang ở trong bát súp của em?

Nhìn xuống hướng mà anh chỉ, nó nhảy dựng lên...

- Á...Sâu...Oe...oe...

Thế là không chỉ nó mà mặt anh cũng tái mét, Vi cố sức móc cái thứ chất lỏng nó lỡ ăn vào.Sao nó lại bắt cần thế hả trời???

- Thôi đừng cố nữa, dù gì em cũng đâu có thể lôi chúng ra được...

- Huhu...

- Em khóc cái gì, có phải thuốc độc đâu.

- Huhu...

- Anh cũng ăn mà, đáng lẽ em phải xin lỗi anh chứ, lại còn khóc...

- Huhu...

Nó tiếp tục điệp khúc khiến anh ngày càng nóng mặt, dịu dàng...

- Thôi nín đi, nước của em này.

-...

- Mà khóc nữa là anh đuổi về bây giờ.

- Em đã tự tay giết chết một sinh linh...Hức...hức...

Trời, anh loạng choạng, hai mắt mở to bất lực nhìn nó.Đúng là bó tay mà! (tới tác giả cũng bó tay...)

- Đừng khóc nữa,em biết khóc là sẽ không xinh đúng không?

Ngước đôi mắt còn vương nước nhìn anh, nó như bị thôi miên khi thấy anh đề cập tới chủ đề xinh hay không...(-> đúng là không còn gì để nói...)

- Em thật đúng là ...đồ ngốc

Không biết vì vẻ mặt của nó lúc ấy trông dễ thương hay vì không kìm nổi lòng mà Minh Anh cúi xuống, đôi môi anh khẽ chạm lên môi nó...Toàn bộ các giác quan trong nó như bị đơ lại hoàn toàn, Vì bất ngờ tròn mắt trong tích tắc rồi cũng nhắm nghiền, hàng mi cong vút rung rung, tim nó đang rộn lên những giai điệu không lời...

Bịch...

Âm thanh lạ khiến cả anh và nó giật nảy mình quay lại và cái nguyên nhân phát ra tiếng động ấy thì chút nữa khiến nó ngất lịm quay: Trang đang ôm miệng cười khúc khích còn người phụ nữ bên cạnh cô bạn của nó thì y như là bị bùa choáng...

- Mẹ...- Minh Anh hoàn toàn bình tĩnh, nhú mày...

Vi đưa tay lên chắn ngang bờ môi, anh ấy vừa mới gọi người đó là gì cơ???

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai... Tải về máy miễn phí

17. Chương 17

- Cháu...chào bác...!

Lần ra mắt đầu tiên của nó với mẹ anh tệ hại thế này sao???Ôi trời, toi rồi, Vi đã phạm ngay cái điều tối kị trước mặt người lớn...

- Con và...???- Có vẻ như vẫn còn shock, bác gái nói đứt quãng

- Hi, mẹ trấn tĩnh nào, đây là người yêu của anh con đây...- Trang vui vẻ xoa dịu không khí.

- Thật sao Minh Anh?

- Vâng - Anh đáp cụt lủn - Mẹ vào mà không nhấn chuông?

- Ta chỉ định khiến con bất ngờ thôi!- Mím cười với anh xong gần như ngay lập tức bác ấy quay sang nó...

Vi run lập cập, cúi gầm mặt, chuẩn bị tinh thần nghe sự trách phạt của người lớn, nhưng... mấy thứ ấy xem ra là quá thừa thãi...

- Đây là con dâu của ta sao? Cuối cùng con cũng chịu tìm lấy một ai đó, thế mà ta cứ lo con sẽ theo chủ nghĩa độc thân tới hết đời cơ đấy...May thật.Tên con là gì?

- Dạ, tên cháu là Tường Vi ạ.

- Một cái tên rất đẹp, ta và cháu sẽ có nhiều chuyện để nói đây...

Kéo tay nó lên phòng, người mẹ trên cả tuyệt vời của Minh Anh đang định làm gì thế nhỉ???

Trang nhún vai cười ra vẻ vô tội trước cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của anh trai.Phen này thì thăm cho cả Minh Anh lẫn Vi rồi...

Đeo earphone vào tai, Minh Anh khẽ rùng mình nhún ga...

” - Cái gì đây ạ? - Anh tròn mắt nhìn đồng hành lí mẹ mới vận chuyển về.

- Hành lí của Vi đó con, ta phải tranh thủ lúc nó đi học để mang tới, đáng lẽ hai đứa phải ở chung từ lâu rồi, bất ngờ quá, không ta cũng đã kịp chuẩn bị lễ để gặp mặt nhà bên ấy thôi lần sau vậy...thằng bé này, sao không nói sớm với mẹ là con đã có ý chung nhân chứ???

- Mẹ nói gì thế ạ???Cứ làm như cô ấy là vợ chưa cưới của con không bằng.

- Thế con không yêu Vi hả?

- Chuyện ấy khác mà...

- Khác gì, hai đứa yêu nhau thì chuẩn bị đi, ta sẽ thưa chuyện với nhà bên đó cho hai đứa lấy nhau, và ta sẽ sớm có cháu...Nghĩ tới đó thôi là đã không thể chờ rồi.

- Nếu như con và cô ấy không thể tới được cái ngưỡng như là mẹ nói thì sau này Vi làm sao có thể lấy ai khi mà cô ấy tới nhà một người khác phái sống và ở chung với người đó chứ???

- Thì con lấy nó là được chứ gì, chỉ giỏi lo xa...Chiều nay ta còn phải dẫn con bé đi shopping, đi spa, thật là nhiều việc...

- Còn...

- Việc ấy thì con có thể yên tâm , ta đã cho người mở chi nhánh rồi.

-...

- Chỉ có điều...- Mẹ ngưng lại, đôi môi nửa như cười - nếu 15 % đó rơi rớt vào tay chú con thì con biết hậu quả đấy...

- Vâng... ”

- Hôm nay tự dưng lại rủ tớ đi chơi golf?

Bảo Anh cười tươi khi vừa trông thấy Minh Anh.

- Chỉ là lâu rồi không chơi thôi.

- Thật à?

- Thật.

- Thế thì bắt đầu thôi.

Ngó nghiêng một thôi một hồi Vi vẫn chưa thấy Trang đâu, mọi hôm cô nàng đúng giờ lắm mà nhỉ???

Tin...Tin...

- Sao hôm nay cậu tới muộn thế???- Nó nhúu mày rồi chui vào xe.

- Ủ, xin lỗi.

- Tớ tớ sẽ sang phòng cậu thử thuyết trình nhé, mai là phải thuyết trình trước lớp...

- Đồ đạc của cậu mẹ tớ chuyển hết về nhà anh Minh Anh rồi.

- Gì cơ???

Cái câu hỏi với âm lượng lớn hơn mức bình thường của nó khiến Trang nhăn mặt vì chói tai...

- Sao lại như thế được chứ???Ở cùng nhà với anh ấy ư???Hức...hức...Tớ phải nói với bác gái.

- Cậu đừng lo, giờ dọn tới đó cậu cũng không phải sống chung với anh tớ đâu.

-...- Câu nói bỏ dờ của Trang khiến bàn tay đang lôi điện thoại ra của nó nằm yên.

- Anh tớ đi Mĩ rồi.

Từng chữ dội ngược vào tai khiến nó nghe lòng bùng...

- Cậu...cậu vừa nói gì...

- Tớ nói là anh Minh Anh đã đi Mĩ rồi, máy bay vừa cất cánh cách đây hai tiếng...Ừm, anh ấy nhờ tớ gửi lời xin lỗi cậu...

- Tớ hiểu...- Gật đầu như một con rô bốt, Vi thấy hăng kinh khủng, điện thoại để làm gì mà anh ấy không gọi cho nó lấy một cuộc chứ???...

Bước vào nhà nó thả túi xách rồi ngồi xuống, có chuyện gì mà anh ấy lại phải đi gấp như thế nhỉ???

- Con về rồi à?

Vi giật nảy mình, nhìn lên, quên khuấy mất là mẹ anh ấy đang ở đây.

- Dạ, vâng ạ...

- Vi có muốn biết lí do nó phải sang Mĩ gấp như thế không?- Bác ngồi xuống đối diện nó, mỉm cười một cách hiền từ.

- ...

- Dù gì ta cũng thừa nhận con, con sắp trở thành một phần của gia đình ta vì thế có lẽ bây giờ là thời điểm thích hợp để con biết một số chuyện.

- Bác...

- Minh Anh là một đứa trẻ phải lớn lên trên nước mắt, chịu đựng mọi khổ đau,...ta là mẹ nhưng chẳng thể giúp gì nhiều cho nó vì vậy chỉ cần là người nó yêu, ta tin tưởng tuyệt đối vào sự lựa chọn đó.Hẳn con rất đặc biệt Tường Vi à...

- ...

-Minh Anh phải bay sang Mĩ để giành hợp đồng, nếu hợp đồng rơi vào tay đối thủ cạnh tranh, Bảo Anh sẽ trao số cổ phần mà cậu ấy đang nắm giữ cho chú của Minh Anh, một khi điều đó xảy ra, ta không chắc nỗ lực suốt bao nhiêu năm qua của thằng bé có còn nữa không...

Anh Bảo Anh ư???Vi để cho cái tên ấy loanh quanh trong đầu nó với những dấu hỏi...

- Chắc con đang băn khoăn Bảo Anh, Minh Anh hai đứa nó là bạn thân của nhau mà tại sao Bảo Anh còn làm khó Minh Anh như thế đúng không?

- Dạ...Anh Bảo Anh không phải là típ người thích cạnh tranh...

- Con hiểu nó quá nhỉ?...

-...

- Phải, thằng bé không thuộc típ đó...Lí do là vì con đẩy Tường Vi.

- Con???- Nó ngờ vực chỉ tay vào chính mình.

- Vì Bảo Anh có tình cảm với con.

Mẹ Minh Anh đứng dậy từ lâu rồi mà nó vẫn cứ ngồi bất động, vì nó ư...???

- Bác không ở thêm nữa ạ?

Vi hơi buồn, thật sự nó không muốn chia tay bác gái một chút nào, mấy tuần vừa qua nó đã rất vui và nhờ bác nó tạm quên những lúc không có anh ở bên...

- Ta vẫn còn công việc ở bên đó nữa mà, ở đây mọi thứ đã ổn.Xem như chuyến đi này không uống vì cuối cùng ta cũng có con dâu...

Đang ngượng ngùng chưa biết nói sao thì Trang cười tươi:

- Khiếp, thế này thì họ lại tưởng mẹ với Vi là hai mẹ con mất thôi, hì hì, thôi, mẹ vào đi, trễ rồi kia...

- Con bé này...- Bác véo má đứa con gái một cách hiền từ rồi kéo va li.

- Chào hai đứa, mẹ đi nhé!

- Cháu chào bác.

- Con chào mẹ.

...

Về đến nhà, bầu không khí tĩnh lặng và hiu quạnh như nhuộm trùm lấy nó, sao mà nó lại thấy vắng vẻ thế này...?

Mở cửa bước chân vào phòng Minh Anh, một mùi hương nhẹ nhẹ của hoa thủy tiên thoảng quanh, nỗi nhớ lâu ngày bị kìm nén bất giác ứa về, nó mong anh, nhớ anh tới quay quắt thế mà anh lại chỉ im lặng, không một cuộc gọi nào từ ngày sang đó, 2 tuần rồi chứ có phải ít ỏi gì...

Chạm tay lên bất kì đâu, nhìn tới bất kì nơi nào, hình ảnh anh cũng hiện lên trước mặt nó,...Có lẽ là sai lầm khi nó bước chân vào đây...

Tin...Tin...Tin...

Cạch...

- Cậu chưa về sao?- Mở cửa nó ngạc nhiên nhìn Trang...

- Hì, về rồi lại có người nhớ anh zai tớ khóc một mình à?

Cô bạn nháy mắt cười trêu nó...

- Tớ mà thêm...

- Vậy chứ sao mắt cậu lạ đỏ thế nhỉ?

-...

- Thôi, không trêu cậu nữa, không lại bảo tớ bắt nạt, mình đi chơi đi...

- Đi đâu?- Nó nheo mắt hỏi...

- Hì, tới nơi rồi biết.

...

Chiếc xe lao vút đi rồi dừng lại ở trung tâm thành phố, màu đèn bar đập vào mắt, nó ngoảnh lại nhìn Trang như để chắc chắn...

- Chơi ở đây á?

- Ủh.

Gật đầu, cô bạn kéo nó vào trong. Òn ào bởi thứ gọi là âm nhạc thời thượng, tất cả đều lắc lư quay cuồng, Vì thấy chóng mặt...

- Đợi tớ một lát nhé!- Trang nói lớn...

Cô bạn đi rồi, nó một mình mò mẫm lại quầy rượu, nơi duy nhất mà theo ý nghĩ của nó lúc đó là ít người và sáng sủa...

- Em đi đâu đấy?

Vi giật mình ngoảnh lại khi tên con trai đó chạm tay lên vai nó...

- Xin lỗi, buông tay của anh ra đi.

- Thôi nào cô bé, ra đây chơi với anh nhé?- Hắn cười sảng sặc, tiến lại gần hơn.

Nó bấn loạn và hoang mang...

- Anh không bỏ tay ra tôi sẽ hét lên đấy...

- Em cứ hét thử xem nào...

Chẳng nói thêm gì nữa, hắn ôm chặt lấy nó, đôi môi dịch dần về khuôn mặt Vi, nó cố sức thoát ra nhưng bàn tay hắn rắn chắc quá...

- Buông ra...- Vi hét lên.

Xoảng...

Máu chậm chậm chảy...trên khuôn mặt hắn...và hắn ngã xuống...Mặt Vi tái mét...

- Cậu không sao chứ?- Trang thả chai rượu xuống lo lắng.

- Hãy xử hắn đi.- Quay qua hai người bên cạnh, giọng cô bạn nó lạnh băng, đôi mắt hiện rõ sự tàn nhẫn...

Tên đó bị kéo lê ra ngoài, đôi môi nó chợt run rẩy, dù hắn có lỗi với nó nhưng không cần phải mạnh tay tới thế...

- Cậu...cậu...- Gần như hoảng loạn, nó lắp bắp, cô bạn hiền lành và dịu dàng mà nó quen đây sao?

- Cậu không sao thì tốt rồi, xin lỗi, thôi, tớ đưa cậu về...- Tảng lờ như không thấy thái độ của nó, Trang điềm tĩnh...

Ngồi trong xe, mắt nó nhìn thật lâu sang người bên cạnh, nó quen Trang qua mạng, tính tình hòa đồng và khá hợp đã khiến hai đứa sớm kết nhau. Trong tiềm thức của nó, cô bạn là một mẫu hình hoàn hảo của sự đoan trang, hiền thực... nhưng tới giờ phút này thì nó không còn chắc về điều đó...Con người của cậu ấy cũng khó hiểu y như Minh Anh vậy...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

18. Chương 18

Sms: Dad

Con thu xếp về nhanh đi, mẹ đang ốm nặng.

Đọc xong dòng tin nhắn của bố, nó lo lắng bấm số:

- Alo. bố ạ?Mẹ sao rồi bố?

- Vâng, con sẽ về ngay.

Lên phòng thu dọn đồ đạc, nó nhét vội những thứ cần thiết vào vali, bây giờ cũng 9 giờ tối rồi, làm gì có chuyến xe nào nữa...

- Vi ơi, xuống ăn tối thôi- Trang đứng ngoài gõ cửa.

Gần như ngay lập tức nó ào ra, nhìn cô bạn thân với ánh mắt khẩn khoản.

- Sao thế?

- Mẹ tớ bị ốm nhưng giờ ngoài bến không còn chuyến nào cả...

- Thế thì nhanh lên, tớ sẽ chở cậu...

- Cảm ơn cậu!- Nó đóng cửa xe rồi vẫy tay.

- Khi nào mẹ cậu đỡ thì nói tớ tới đón nhé!

- Ừ...

Chiếc xe lao vút đi, Vi chạy nhanh vào nhà....

- Con chào bố, mẹ đâu rồi hả bố?- Dáo dác nhìn khắp, nó tái mét.

- Đang ở dưới bếp đó con.

- Dạ???- Bố bình thần chuyển kênh trong khi mặt nó thộn ra.

- Mẹ đang ôm nặng mà, xuống dưới ấy làm gì nhi???- Nó lảo bảo kéo vali vào phòng, giữ tay ở tim cho nhịp đập gấp gấp lắng xuống.

- Vi về rồi à con???

Mẹ tươi cười đẩy cửa phòng nó bước vào,, mắt Vi như muốn lộn tròn????!!!

- Mẹ ...không ôm à?

- Bậy, ai lại đi rửa mẹ ốm chứ???Con thay đồ đi, chắc chưa ăn gì phải không?Ra đây, mẹ nấu sẵn rồi...

- Ô...nhưng bố nói là mẹ ốm nặng mà...

- Ta không nói thế thì đời nào con chịu về, ai đời ra Hà Nội học gần nửa năm mà không thèm gọi điện lấy một cuộc cho bố mẹ ở nhà...- Bố nói vọng vào...(gia đình này thủ đoạn ghê ^^)

- Hì, con xin lỗi.- Vi cười xòa.

Ở nhà hai tuần đón Tết xong, giờ tới ngày phải lên thành phố, Vi lại chẳng muốn đi tí nào.

Ngủ gà ngủ gật 5 tiếng trên xe cuối cùng cũng tới bến, xách vali, nó cuốc bộ về nhà (tiết kiệm tới thể là cùng).Đang mỉm cười tưởng tượng về mặt bất ngờ của Trang...

Ồ...e...Ồ...e...

Một chiếc xe cấp cứu chạy ngang qua người nó, luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, vô thức đôi chân Vi khịu xuống, khuôn mặt nó thất sắc vì đau đớn như thể...như thể người đang ở trên chiếc xe là ai đó...rất thân quen...

P/s: 1: Các bạn yêu thích nhân vật nào, yêu mến cặp đôi nào trong fic hãy cm cho Archiri biết nhé.^^

2:Hiện tại mật khẩu nick của Archiri đã bị ai đó biết và sử dụng tương đối lung tung, Archiri cũng đang cố khắc phục, bởi thế, nếu bất kì bài viết nào của Archiri không nằm trong phạm trù fanfiction thì đó không phải do mình viết đâu...T.T.Hic...Khổ quá trời...

Linh tính mách bảo Vi một điều gì đó đã xảy ra, điều chỉnh cho guồng chân của mình chạy mức nhanh nhất có thể, lòng nó nóng như lửa đốt...

- Vi phải không?- Trang đột ngột phanh xe khi nhìn thấy nó ở bên đường, đôi mắt cô bạn đỏ hoe...

- Ở nhà không có chuyện gì chứ?

- Cậu lên xe đi, chúng ta tới bệnh viện.- Cô bạn hồi thúc nó vào rồi phóng đi với một tốc độ khủng khiếp, chưa bao giờ nó thấy Trang gấp gấp như vậy...

- Có chuyện gì vậy Trang?Cậu nói ình biết đi chứ?Sao cậu lại khóc?Chúng ta tới bệnh viện làm gì?...

Kett...

- Anh tớ đang phải cấp cứu...

Ầm...Một tiếng động nghe như là sét đánh bên tai, nó chạy, chạy như điên vào phòng cấp cứu...

Cánh cửa vẫn im lìm, mặt nó cắt không còn một giọt máu, cứ thế, nước mắt chậm chậm lăn dài...

- Chuyện...gì đã xảy ra...?- Nó nhìn tất cả những người đang ngồi đó...

- Bình tĩnh đi em...Cậu ấy sẽ không sao đâu.

Bảo Anh đưa tay định lau những giọt nước mắt đang chảy...

- Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy...???- Gạt tay anh ra, gần như mất hết kiên nhẫn đôi mắt nó hắt lên tia nhìn yếu ớt về người đối diện, nó không nhận ra rằng người đứng đối diện nó cũng đang tổn thương...

- Cậu bình tĩnh lại đi Vi...- Trang kéo nó ra.

- Nhưng...anh ấy đang ở trong đó...vì sao???Làm ơn ai đó hãy nói cho tôi biết...

- Anh ấy bị người ta đâm, đâm hai nhát...- Giọng cô bạn nó cũng gần như nghẹn đi...

Nó choáng váng, tưởng như không thể trụ vững trên đôi chân, đôi mắt mở to sợ hãi...

Chưa lúc nào nó sợ mất anh như bây giờ...

Tíc...tắc...tíc...tắc...

Đồng hồ cứ vang lên những thanh âm chậm chạp như muốn trêu ngươi, giễu cợt tất cả...

Đã hai tiếng trôi qua, hi vọng nhỏ nhoi trong nó cứ héo hắt dần theo thời gian chờ đợi...

- Bệnh nhân mất quá nhiều máu, tình trạng đang rất nguy hiểm, cần kích tim khẩn cấp...

Những câu chữ vang lên rõ ràng từ trong phòng cấp cứu, y tá vào ra liên tục, mọi thứ đều khiến nó hoang mang, tất cả đều trở nên mờ mịt...

Cạch...

Một âm thanh rất nhẹ vang lên, cánh cửa phòng cấp cứu được mở, bác sĩ tháo khẩu trang và mỉm cười:

- Ca phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân cần phải được theo dõi thêm một vài ngày nữa vì vậy sẽ nằm ở phòng đặc biệt.

Chiếc giường bệnh trắng muốt được đẩy ra, anh Minh Anh nằm đó, đôi môi trắng nhợt...nó run rẩy đưa bàn tay chạm nhẹ lên má anh...

- Xin lỗi, chúng tôi phải đưa bệnh nhân vào phòng...

Y tá khẽ chau mày nhắc nhở, Vi thả tay ra, lặng nhìn theo...

- Minh ra ngoài mua chút gì đó uống nhé!- Bảo Anh cúi gằm nó nhẹ nhàng.

- Vâng.

Bước từng bước chậm chạp cho tới khi ra khỏi bệnh viện, Vi hơi ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu chờ đợi trong lúc anh Bảo Anh đi lấy cà phê...

- Cửa em này...

Đưa tay đón lấy cốc cà phê, nó không nhìn anh:

- Sao anh ấy lại bị người ta đâm hả anh?

- Anh cũng không biết, Chi gọi cho anh, con bé shock quá nên ngắt lịm luôn khi vừa tới viện.

- ...

- Kể đó ra tay rất tàn nhẫn, một nhát ở bụng và một nhát suýt trúng tim.

Cốc cà phê trên tay Vi rung lên, nước mắt lại chảy, đôi lúc nó cũng ghét cái thứ ướt át này ghê gớm...

- Đi thôi, em muốn vào thăm anh ấy.

Đứng dậy, Vi chóng mặt, nó lảo đảo muốn ngã.

- Cần thận.- Anh đưa tay đỡ lấy nó.

- Không sao, em tự đi được.- Nó cười, hất nhẹ tay anh ra...

Đôi mắt huyền hoặc, lấp lánh như pha lê đen bất động vì đau...

- Người đó là chú Phong, chắc chắn là ông ta, ông ta đã sai người đâm anh Minh Anh, tới cháu mình ông ta cũng không tha, ông ta điên mất rồi...- Tiếng Trang rành mạch vang lên, cô bạn có vẻ như đang cực kì kích động, đôi môi mím chặt...

Chú Phong...chú Phong...Lục lại kí ức, nó nghe thấy cái tên này ở đâu...???

- Chắc chắn là vì số cổ phần đó, hẳn ông ta đã điều tra ra rồi, đúng không chú?

- Vâng, thưa cô chủ.

...” Minh Anh phải bay sang Mỹ dành hợp đồng, nếu hợp đồng rơi vào tay đối thủ cạnh tranh, Bảo Anh sẽ trao số cổ phần mà cậu ấy đang nắm giữ cho chú của Minh Anh”...

...” là vì con đấy Tường Vi”...

...” vì Bảo Anh có tình cảm với con”...

Từng câu, từng chữ bác gái nói với nó giờ đang vang lên, rõ ràng hơn bao giờ hết, nhưng Vi nín lặng, nó ngược lên nhìn anh Bảo Anh đang đứng sững một tích tắc rồi lại bước đi như thể không nghe thấy gì...

Những ngày sau đó nó chỉ thực hiện cái vòng tuần hoàn bao gồm: bệnh viện- trường học- nhà và cứ thế...Vi bỏ qua sự hiện diện của mọi người, nó chỉ chú tâm chăm sóc anh nhưng lúc nào anh có dấu hiệu tỉnh là Vi lại nhanh chóng ra ngoài, nó không muốn anh biết có sự hiện diện của mình trong căn phòng, dù trong nó ước muốn được nhìn thấy anh phút giây ấy luôn thường trực, nó phải cố chịu đựng, bởi chỉ có như thế kế hoạch của nó mới hoàn hảo...

” Ngày mai cậu ấy sẽ được chuyển về phòng bệnh bình thường...”

- Anh sắp khỏi rồi, hãy cố lên nhé Minh Anh!

Hôn thật nhẹ lên trán anh, một giọt nước mắt ấm nóng rơi xuống, Vi bước đi...

Nó không biết rằng, thực ra, lúc ấy Minh Anh đã tỉnh...

- Cậu định đi đâu vậy Vi?- Trang nhìn thẳng nó, ánh mắt cô bạn cứ như thể thấu rõ hết những suy nghĩ của Vi...

- Tớ...

- Cậu định tới gặp anh Bảo Anh ư?

- ...

- Cậu sẽ đề nghị anh ấy để cậu quay lại và xin anh ấy bán số cổ phần mà anh ấy đang nắm giữ cho gia đình tôi...???

- Đủ rồi, cậu đừng nói nữa, không phải như thế...

- Cậu không bao giờ có thể là người nói dối tốt đâu thế nên đừng cố.Cậu đã làm tổn thương anh Bảo Anh bao lần rồi, không lẽ giờ lại tiếp tục muốn làm như thế...?

- Tớ đã nói không phải rồi mà, tớ không cố ý làm tổn thương anh ấy...

- Vậy cậu định lấy gì để trao đổi? Đừng nói với tôi là cậu sẽ nói rằng cậu yêu anh ấy nhé? Đó là lời nói dối trắng trợn nhất đây Tường Vi...Vì người cậu yêu không phải anh ấy...

- ...- Nó lắc đầu chối bỏ, nó không cố ý, nếu nó về bên Bảo Anh, anh Minh Anh sẽ được cứu, nó làm gì sai...?

- Tôi chỉ nói vậy thôi, quyết định thế nào là tùy cậu nhưng nếu cậu làm anh trai tôi hay người tôi yêu đau lòng thêm một lần nữa thì sẽ không được yên đâu Vi...

Chốt hạ câu nói cuối cùng, Trang dịu lại...

- Đừng khiến tôi trở nên độc ác cho dù cậu có là bạn tôi hay người anh tôi yêu...

Đe dọa ư???Vi ngồi thụp xuống ghế ngay sau khi cô bạn quay đi, đôi mắt nó nhìn vô định, nó không biết nói gì cả để ngụy biện cho bản thân bởi nó biết Trang đúng.

- Em định trao đổi với anh à?- Bảo Anh ngồi xuống cạnh nó, anh nói mà không nhìn Vi, con tim anh đau đớn như bị ai đó giầy xéo, đây chẳng phải là điều anh hằng mong muốn hay sao?Tới lúc này sao anh lại thấy mình mềm yếu tới thế? Chỉ cần Vi ở bên anh, mọi thứ sẽ được giải quyết.

- Em...- Ngẩng mặt lên nhìn anh, nó chần chừ...

- Anh đã nghe hết cuộc hội thoại lúc nãy, có đúng là chỉ cần anh bán số cổ phần đó cho cậu ta em sẽ chấp nhận làm người yêu anh...?- Tiếng anh nhẹ vang đều trong tâm trí nó.

- Em đã từng muốn làm như thế...

- ...

- Em thật xấu phải không?

- ...

- Nhưng em đã làm anh tổn thương quá nhiều nên em không thể tiếp tục làm anh tổn thương thêm nữa, em xin lỗi...

Nó đứng dậy, chạy rất nhanh vào phòng bệnh.

Bảo Anh đã cười dù chỉ là một nụ cười đau đớn nhưng như thế mới là Vi, như thế mới là người con gái anh thương...Chính anh đã gây ra mọi chuyện vì thế anh phải là người kết thúc nó...

- Alo...

- Vâng thưa tổng giám đốc...

- Hãy gửi bản hợp đồng mà hôm trước tôi đã bảo chị cho luật sư và thông báo với bên NW quyết định không hợp tác với họ...

- Vâng, tôi sẽ làm ngay...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

19. Chương 19

Đóng cánh cửa phòng bệnh lại, Vi nhắm nghiền đôi mắt, hàng mi cong khê rung lên.

- Em đã không đồng ý với Bảo Anh, đúng không?

- Anh...

Giật nảy mình, nó tiến lại gần giường, anh đang nhìn nó, một ánh mắt chứa đầy sự tin tưởng...

- Anh tỉnh từ khi nào vậy...?(hai cái người này đúng là ông nói gà bà nói vịt, bó tay)

- Nếu em vẫn còn tình cảm với cậu ta thì em có quyết định như thế nữa không...?

Vi nắm lấy bàn tay anh, nó cười:

- Anh hỏi những câu lạ quá.Em không chấp nhận đề nghị của anh ấy, số cổ phần đó rơi vào tay chú anh, anh không giận em chứ?

- Chẳng cần có nó anh cũng sẽ khiến ông ta sạt nghiệp.

Đưa tay lên chạm nhẹ gò má nó, anh nháy mắt làm nó phì cười.

- Vâng, em tin vào khả năng của anh. Thật mừng là anh đang bắt đầu hồi phục...

- ...

- Và cuối cùng cũng trở về...

Anh để tay nó nằm gọn trong tay mình...

- Anh nhớ em như điên, còn em thì nhần tâm tới mức một cuộc điện thoại cho anh cũng không thèm gọi.

- Máy em bị hư phải đi sửa, với lại ai cũng đi Mĩ mà không thèm nói em lời nào lại còn trách cứ gì? Anh có biết em sợ thế nào khi thấy anh nằm yên bất động không, anh mới là đồ độc ác.

- Ha, em ngày càng lớn gan nhỉ? Dám ăn nói như thế với anh? Lại to tiếng nữa..., em lo sợ như vậy thế mà vẫn phăng phăng đi tìm Bảo Anh để trao đổi sao?

Biết anh đang hờn mát mình, nó chỉ khẽ cười, dịu dàng:

- Vì biết là sai nên em đã không đồng ý mà...

Bỏ vài cuốn sách vào túi, nó ngó nghiêng đợi taxi.

Ư...ư...ư...

Vi lịm đi ngay tức khắc, tên mặc áo đen lôi nó lên xe, chiếc điện thoại nằm im lìm trên vỉa hè,...

Mở mắt, nó thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng, có lẽ thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng, lần này người bắt nó lại là ai nữa đây...???

- Chi...- Vi ngạc nhiên tới mức sững sờ khi trông thấy khuôn mặt quen thuộc của con bé.

- Cuối cùng chị cũng tỉnh lại rồi...

Con bé cười, hàng mi khẽ chuyển động không che được đôi mắt trong veo đã nhuốm màu độc ác...

- Em...em đang làm gì ở đây?

- Chị cũng thấy rồi đấy, tôi đến để nhìn thấy chị mà, gia sư?

Sao nó không nghĩ ra ngay từ đầu là do Chi? Vì lòng tin của nó dành cho con bé quá lớn hay tại nó không thể nào tưởng tượng được con bé có thể làm ra những chuyện như thế này??? Có lẽ là cả hai...

- Em muốn gì? Chị không thể ngờ... Vì sao em lại làm vậy chứ...?- Nó nhìn thẳng con bé, bàn tay không ngừng vẩy vung, tìm cách thoát khỏi mớ dây thừng...

- Vì sao ư...?

- ...

- Chị hãy nghĩ đi, tôi như ngày hôm nay tất cả là tại chị.

- ...

- Tôi những tưởng chị là người tốt, tôi cứ nghĩ chị thật sự muốn làm bạn với tôi nhưng hãy xem chị đã làm gì với những thứ tôi có...gia đình...tình yêu...?

- Chị không biết mình đã làm gì xấu xa mà em lại nói như vậy... Chưa bao giờ chị có ý làm tổn thương em...

- Thật nực cười, chị làm anh trai tôi đau khổ trong khi anh ấy hết lòng vì chị, chị có biết anh ấy thích chị nhiều thế nào không?

- ...

- Chị cướp đi anh Minh Anh của tôi, người duy nhất khiến tôi rung động, từ khi chị xuất hiện tất cả đều bị đảo lộn. Giờ tôi chẳng có gì, một người anh suy sụp, một người thương chẳng bao giờ có thể với tay đến...

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của con bé...

- Xin lỗi...

- Chị có vui không...? Sau khi đã gây ra mọi thứ...- Con bé hỏi nó, trên môi nở một nụ cười chua xót...

- Chị thật sự xin lỗi...

- Tất cả đều đã muộn quá rồi, tôi đã muốn chị phải trả giá, tôi đã muốn chị phải vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời này...

- Hãy cứ làm những điều em muốn nếu em thấy lương tâm em được thanh thản, nếu em nghĩ mọi chuyện sẽ trở về như cũ.

Đôi mắt nó giờ cũng đã đỏ hoe, có cái gì đó đang cay lên nơi sống mũi, Vi chẳng còn cảm thấy sợ hãi nữa, nó bình thản đón nhận những gì sắp xảy ra...

- Tôi đã muốn như vậy nhưng...tôi không đủ độc ác để thực hiện những điều đó...

Vi lặng im, con bé đang nghĩ gì vậy...?

- Cởi trói cho chị ta đi...

Chi nhìn đám vệ sĩ của mình ra lệnh.

- Các người không nghe thấy tôi nói gì sao?

- Xin lỗi cô chủ...

Ừ...ừ...ừ...

Nó kinh hoàng nhìn những tên áo đen bịt thuốc mê Chi...Vi không còn nhìn thấy gì nữa bởi dải lụa màu đen đã che đi tất cả...

Bước ra khỏi thang máy, Bảo Anh đưa tay lên chạm nhẹ mi mắt, suốt từ sáng tới giờ không hiểu sao cứ nháy liên tục...

- Xin chào.

- Vị tổng giám đốc trẻ tuổi của chúng ta cuối cùng cũng đã tới rồi.- Ông Phong đẩy gọng kính của mình lên, bước ra ngoài.

- ...

- Hẹn gặp cậu thật là khó.

- Vâng, vì đang chuẩn bị ột số dự án hợp tác mới.- Bảo Anh thận trọng quan sát nét mặt đang biến chuyển của chủ tịch NW

- Cậu thật sự sẽ không hợp tác với chúng tôi sao?

- Tôi tưởng điều này thư kí đã thông báo cách đây hai ngày rồi chứ?

- Cậu sẽ không hối hận về quyết định đó...?

- Tất nhiên là như vậy...

Sắc mặt vị chủ tịch trở nên hồng hào, cứ như thể ông ta đang rất hứng thú với câu trả lời Bảo Anh vừa đưa ra.

- Anh...

Tiếng Chi thất thanh từ phía sau khiến anh giật mình quay lại...

- Ông muốn gì đây?

Cố gắng giữ bình tĩnh, mắt anh vẫn không rời khỏi Chi và khẩu súng bên thái dương con bé.

- Cậu thừa biết tôi muốn gì mà. Chỉ cần cậu kí vào bản hợp đồng chấp nhận chuyển nhượng cổ phần này thì cô chủ nhỏ sẽ được cứu...

-

Thấy anh có vẻ lưỡng lự, dăm chiêu nghĩ về một điều gì đó, ông Phong quyết định đưa con bài cuối cùng của mình...

Tôi vẫn còn muốn cậu gặp gỡ một người nữa. Đưa ra đây đi...

Dù đôi mắt bị dải lụa màu đen che khuất nhưng cái hình dáng quen thuộc đó, cái hình dáng mà đã ăn sâu vào trong tận trái tim anh, anh không thể không nhận ra...

- Vi...- Bảo Anh thất sắc.

” Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Bực mình vứt điện thoại xuống sàn, Minh Anh tự hỏi Vi đang làm gì mà không nghe máy... Chợt lòng mày anh rung lên, phải chăng có chuyện gì đã xảy ra...?

- Vi không có ở đây hả anh?

Trang bước vào, mắt nhìn quanh căn phòng.

- Không.

- Cậu ấy bắt cấn kiểu gì mà để điện thoại rơi trước cửa nhà mình, đến là hậu đậu- Bỏ trái cây vào đĩa cô bạn vẫn tiếp tục...

- Không lẽ...

Cả Minh Anh và Trang đều ngừng lại nhìn nhau...

- Giờ chắc cậu đã có một quyết định nào đó khôn ngoan rồi đúng không?

Giọng nói ấy vang lên, Vi thấy đầu mình đau nhức, sao nó lại thấy quen tới vậy? Nó đã được nghe giọng nói này ở đâu, trong tiềm thức của nó một phần cứ như bị lãng quên, nó không tài nào nhớ nổi những chuyện đã xảy ra trong quá khứ... Và người đàn ông đó đang muốn gì từ anh Bảo Anh?

- Thả họ ra và tôi sẽ kí bản hợp đồng đó.

- Cậu nghĩ là tôi tin vào điều cậu nói sao?- Ông ta vẫn tiếp tục, giọng điệu hiện rõ sự giễu cợt.

- Vậy ông nghĩ tôi tin rằng sau khi tôi kí ông sẽ thả em tôi và cô ấy ra ư? Xin lỗi, tôi không phải thằng ngốc.- Anh cũng không nhường, đáp trả.

- Thôi được rồi, tôi sẽ lùi một bước vậy. Thả cô chủ nhỏ ra đi.

Hình như bọn họ đã cời trói cho Chi, nó nghe rõ tiếng từng bước chân con bé êm ái đặt trên sàn.

- Anh...- Chi nín chặt lấy tay Bảo Anh.

- Em về đi.

- Nhưng...

- Anh nói thì phải nghe chứ?

- Còn anh và chị Vi...- Vẫn chần chừ con bé nhìn anh trai.

- Anh và chị ấy sẽ không sao, đi đi.

Sự cương quyết của anh trai khiến nó không thể không nghe lời, bước ra...

- Cô chủ nhỏ nên nhớ rằng nếu cô báo cho bất kì ai thì cả anh trai cô lẫn người đang ở đằng kia sẽ đều gặp chuyện không hay...Cô hiểu chứ?

Ném cho ông ta cái nhìn khinh蔑 như thể lời vừa được thốt ra từ ông ta không phải tiếng người mà là một thứ rác rưởi rồi Chi đẩy cửa ra ngoài...

- Cậu chấp nhận chuyển nhượng số cổ phần đó được rồi chứ?

Vi ghen hòng, thì ra đây chính là lí do, vậy thì người đàn ông đó không ai khác, chắc chắn là chú của Minh Anh, kẻ đã nhẫn tâm sai người giết cháu mình nhưng chẳng phải anh Bảo Anh đã bán số cổ phần đó cho ông ta rồi sao???

Bảo Anh quay sang nhìn Vi và con dao đang kề sát cổ nó, đôi mắt anh dừng trên khuôn mặt nó rất lâu...(Cái này chỉ mỗi mình tác giả biết thôi chứ mắt Vi bị che làm sao mà thấy được)

Vừa đặt bút kí vào bản hợp đồng, một khẩu súng chìa thẳng vào thái dương Bảo Anh, con cáo già đó quả là sẽ không tha cho ai, nếu thế thật thì lúc này có thực ông ta thả Chi đi mà không bắt lại...

- Cuối cùng cũng kí.

Ông ta cầm bản hợp đồng lên mỉm cười đầy hài lòng...

- Thôi ta có việc phải đi, chúc cậu có những phút giây vui vẻ...Hahaha.

Anh định đứng dậy nhưng tên áo đen đã kịp thời ghì chặt lấy hai tay.

- Hãy xử chúng sau khi ta rời khỏi tòa nhà này. Phải thật sạch sẽ đấy.

Nếu anh muốn thoát khỏi tên áo đen đang ở ngay bên cạnh thì không thành vấn đề nhưng nếu làm như thế sẽ kinh động và Vi gặp nguy hiểm...

Mồ hôi trên trán nó bắt đầu lấm tấm, Vi không sợ hãi cũng chẳng oán hận bởi nó biết anh Bảo Anh đã làm tất cả và vào cái hôm đó ở bệnh viện anh ấy cũng đã không trao số cổ phần đó cho ông ta dù nó làm anh đau, nó biết ơn anh vô cùng...chỉ là cái cảm giác chờ đợi Tử thần tới rước đi thật chẳng dễ chịu chút nào...

Vào cái tích tắc Bảo Anh định mạo hiểm thì...

Đoàng...Đoàng...

Hai phát súng nổ liên tiếp vào hai tên mặc áo đen, nó tự nhủ: Chẳng lẽ Chi đã gọi người tới sao???

- Em không sao chứ...?- Giọng nói thân quen cất lên.

- Anh...- Nó lắp bắp định gọi tên Minh Anh nhưng không thốt ra được hết vì bất ngờ...

Tháo dải lụa màu đen che mắt nó, Minh Anh lo lắng ôm nó thật chặt.

- Em...không...sao...- Vi ấp úng trả lời sau khi định hình được mọi chuyện.

- Anh xin lỗi- Bảo Anh tiến lại gần nó, anh nở một nụ cười buồn.

- Anh có lỗi gì đâu mà.

- Cuối cùng thì cậu cũng kí vào bản hợp đồng đó...

Minh Anh nhìn thẳng vào người đối diện, cứ như thể trước đó anh biết chắc Bảo Anh sẽ không bán cổ phần vậy...

- Cậu yên tâm, tờ hợp đồng đó giờ chỉ như giấy lộn thôi vì tớ đã mang bản chuyển nhượng cổ phần cho cậu giao luật sư mấy ngày trước rồi, chắc tại tớ không đánh động gì nên ông ta nhầm tưởng...Hi

- Anh mà la mắng anh ấy là không xong với em đâu.- Trang trừng mắt nhìn anh trai, lau những giọt mồ hôi trên trán Bảo Anh.

Nó cười quay mặt đi khi chứng kiến cảnh ấy...rồi bất chợt hét toáng lên bởi trên áo của nó một vệt máu đỏ còn chưa khô trải dài...Vi quay sang nhìn anh, sắc mặt Minh Anh như tái đi, vết thương vẫn chưa lành...

- Anh...chảy máu...bệnh viện...

Tay nó run rẩy, nước mắt như sắp trào ra tới nơi...

- Đừng khóc...- Lau nhẹ giọt nước mắt vừa rơi trên khuôn mặt nó...anh khó nhọc nói thêm...

- Thôi được rồi, anh sẽ về viện...

Khoảnh khắc ấy một khẩu súng chìa ra từ trong góc khuất, nhắm chính xác vào nó và...

Đoàng...

Ầm...

Máu chảy ướt đầm cả một vạt áo, đôi chân Vi khịu hẳn xuống...

- Bảo Anh...Bảo Anh...- Nó lay nhẹ tay anh mặc cho nước mắt đang trào ra không ngớt...

- Anh suốt ngày làm em khóc nhỉ? Trước đây cũng thế...

Đôi môi anh mấp máy bất chợt anh lịm đi...Vi đau đớn ôm lấy anh trước sự ngỡ ngàng của Minh Anh và kinh hoàng của Trang...Bảo Anh đã nhìn thấy khẩu súng đó và lao tới đỡ cho Vi...

- Xe cấp cứu...- Trang hét lên trong điện thoại.

- Mục tiêu đã thoát...Chuẩn bị kế hoạch cho lần sau...

Tên áo đen này giờ đứng trong góc khuất nhanh chóng gấp điện thoại và quay đi...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

20. Chương 20

- Chị hại anh tôi như thế chưa đủ sao? Chị là đồ độc ác.- Chi gào lên, đôi mắt con bé đỏ rực nhìn nó đầy căm phẫn...

- ... Chị xin lỗi...

- Chị ra khỏi đây đi...Tôi không muốn nhìn thấy chị.

- Hãy để chị ở lại, chị muốn biết anh em có làm sao không?

Bốp...

- Chị không có quyền đó, đừng ở đây mà giả nhân giả nghĩa.

Một cái tát đau điếng nơi má phải, in hằn năm ngón tay, nơi khóe miệng nó, máu bắt đầu chảy...

- Thôi đi Chi, anh chị sẽ giết em nếu em còn làm cậu ấy bị thương...- Trang kéo con bé ra rồi quay sang nó...

- Con bé hơi mất bình tĩnh, cậu lại đầu kia ngồi đi...

- Tớ xin lỗi...

Nó nhìn hai phòng cấp cứu vẫn im lìm, trái tim như bị ai đó bóp nát, đau đớn tới cùng cực, hai người mà nó yêu thương đều bị nó hại...Đầu óc Vi chột quay cuồng, mọi thứ trở nên mơ hồ...

Ầm...

Vi ngã xuống sàn...

- Em xin lỗi...xin lỗi...- Nó lắc đầu cắt tiếng trong cơn mê sảng...

- Em chẳng có lỗi gì cả ngốc ạ, ngoan, ngủ đi...

Vuốt mấy lọn tóc trên khuôn mặt xanh xao của nó. Minh Anh nhẹ nhàng nâng bàn tay Vi lên, áp vào má mình, bàn tay nó ấm áp lan hơi ấm sang làn da lạnh toát của anh...

Phải chăng những lo sợ trước đây của anh là đúng, ánh mắt đau khổ tột cùng của Vi lúc đó cứ ám ảnh tâm trí anh, lẽ nào... lẽ nào... thật sự Vi vẫn còn tình cảm với Bảo Anh...

Nếu như thế thật thì anh biết phải làm gì...? Sự tham lam trong anh liệu có trở dậy và phá vỡ tất cả hay không?

Đôi mắt anh nhắm chặt lại, hàng mi rung lên mạnh mẽ y như những mối bận tâm đang xáo trộn, rối tung... Và dấu hỏi cuối cùng: Kẻ nào đã bắt Vi...?

- Anh không sao chứ? Anh Bảo Anh thế nào rồi ạ? Sao em lại nằm ở đây? - Nó ngồi dậy, hỏi một tràng...

Hạ bàn tay nó xuống, anh cười nhẹ:

- Không sao, chỉ là vết thương chưa lành nên cần phải lưu ý hơn thôi. Còn em bị ngất nên được đưa vào đây...

- Anh Bảo Anh, em phải sang thăm anh ấy.

Bước xuống giường, Vi lảo đảo...

- Em bị thiếu máu... nên nghỉ ngơi. Bảo Anh đã qua cơn nguy kịch, cậu ấy đang hôn mê vì thế giờ em có đi cũng không thể gặp đâu.

Bế bồng nó lên giường, có vẻ như vết thương vẫn làm anh đau, đôi lông mày anh hơi nhíu lại...

- Nhưng... anh không về phòng ngủ sao...?

Vi bắt đầu thắc mắc, nó bất an vì sức khỏe của anh...

- Đây là phòng của anh... - Anh bình thản trả lời nó.

- ...

- Vì phòng VIP hết rồi, chỉ còn phòng này và phòng Bảo Anh đang dùng, em không định dọn qua đó chứ? - Như sợ nó thắc mắc, anh giải thích ngọn ngành luôn.

- Sao em không thấy giường của anh??? - Vi nhìn quanh, hai mắt mở to...

- Em đang nằm trên đó đấy thôi...

- Dạ...??? - Cứ như là nghe nhầm, nó nhìn anh đầy nghi hoặc...

- Em không thấy đây là giường đôi sao? Căn phòng VIP này dù rộng cũng không thể bỏ một chiếc nệm vào đâu... Nhắc mới nhớ, anh cũng phải đi ngủ, nhỉ? - Ngân dài từ cuối một cách quá đáng, anh nở một nụ cười khiến nó lạnh sống lưng, nổi da gà rồi bước lên giường...

- Hic... Thôi, anh cứ ngủ, em nhường giường cho anh...

Đang định bước xuống thì anh kéo nó lại khiến nó ngã nhào vào lòng anh...

- Em đang là bệnh nhân mà...

- Nhưng... làm sao có thể ngủ chung chứ? - Mặt Vi đỏ ửng lên.

- Sao lại không thể?

Anh hỏi ngược lại, vòng tay siết chặt nó hơn rồi cúi xuống... cự li gần tới nỗi, nó cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh đang mơn trớn khuôn mặt mình...

- Dù sao cũng không được. - Nó áp úng...

Anh thả nó ra, lấy chăn đắp ngang người nó rồi cười...

- Anh sẽ không động tới em... cứ yên tâm mà ngủ đi... Ráng đêm nay, mai em sẽ có phòng mới...

Cắm earphone vào tai nó, anh sang tí phía bên kia của chiếc giường...nói là giường đôi nhưng dù có dang hai tay ra hết cỡ chưa chắc anh và nó đã chạm tới nhau...

Ipod chạy một bản piano êm dịu mà nó chưa từng nghe bao giờ...

- Chúc anh ngủ ngon...- Vì rụt rè lên tiếng.

- Uh, chúc em ngủ ngon.

Nó nhắm mắt rồi chìm vào giấc ngủ trong tiếng nhạc đều đều vang lên bên tai...Phía bên kia giường, anh hài lòng nhìn nó, đôi lông mày dần ra...

Sau một giấc ngủ dài, theo một lẽ hết sức hiển nhiên Vi tỉnh dậy, nó ngó nghiêng rồi tự hỏi: anh Minh Anh đâu rồi nhỉ??? Vừa bước chân xuống giường tìm kiếm thì một giai điệu nào nề và u uất vang lên...như một hấp lực nó đi về phía phát ra âm thanh...

...Là ban công của bệnh viện...

Một chàng trai với đôi mắt buồn đen láy, đôi mắt đã thiêu cháy tâm hồn nó, khiến nó biết bao lần loạn nhịp đang chơi guitar...Đây là lần đầu tiên, nó nghe anh chơi nhạc...Nhưng thứ âm thanh hiện giờ đang vang lên thật trầm lắng quá, nó như muốn bóp nghẹt trái tim người khác, như muốn người khác cũng phải đau đớn theo từng giai điệu...Vi tự hỏi, phải chăng sự lạnh lùng và tàn nhẫn trong anh vẫn chưa biến mất? Có khi nào anh chỉ đang kìm nén chúng lại mà thôi...

Gió thổi hất mái tóc nó bay nhẹ, ánh nắng ban mai xuyên qua chiếc bông tai kim cương của anh khiến nó sáng lấp lánh, một đường thẳng nối dài anh với nó...Vi tiến lại gần hơn, mùi hương thân quen nhẹ thoảng qua mũi nó...

Pắc...

Đột nhiên dây đàn đứt, ngay khi nó ở sát anh, máu túa ra từ ngón đeo nhẫn của bàn tay phải...

- Chảy máu...- Nó hốt hoảng cầm bàn tay anh lên, mặc sự ngạc nhiên của anh, Vi lục túi xem mấy miếng gạc của nó đã hết chưa rồi bằng một động tác thuần thục chỉ chưa đầy hai phút sau tay anh đã được băng lại gọn gàng...

- Sao mặt em nhăn nhăn trông khó coi vậy...???- Anh cười trêu nó.

- Tại anh làm em lo chứ sao?Hic.Có ai bị chảy máu mà mặt tỉnh bơ như anh không?Thật bó tay.

Chỉ thấy anh cười, nó ngược lên nhìn anh mặc dù Vi biết hành động này sẽ khiến trái tim nó nhảy tung tung...

- Bộ em nói có gì đáng cười hay sao mà anh cứ cười hoài vậy?- Định bụng sẽ hỏi thật hùng hồn nhưng âm lượng câu nói của nó thì càng về sau lại càng nhỏ, đôi má nó hồng lên trong tích tắc, nó lại bắt đầu bị ngoại hình của anh mê hoặc rồi.T.T

- Không phải thế...

- ...???

- Chỉ là...

- ...???

- Anh thấy...

- ...???

- Em càng ngày càng giống...

- ...???

(Phát mệt với Minh AnhT.T.Tới tác giả cũng thấy nản quá trời...^^)

- Vợ anh...- Tiếng anh thì thâm bên tai nó...

Nếu không phải ngay sau đó anh đặt lên chóp mũi nó một nụ hôn thì chắc nó đã bay lơ lửng trên mây mất tiêu rồi. Lần đầu tiên kể từ khi quen anh, nó thấy anh ngọt ngào tới vậy...

Minh Anh thôi cười, đôi mắt anh im lặng ngắm nhìn nó, như một chàng trai mới lớn vụng về, trái tim anh cũng đang rung lên... Phút giây đó nó đã không còn đập những nhịp đập của sự hận thù nữa mà thay vào đó là hạnh phúc...

- Cậu chủ...!

Cả anh và nó giật nảy mình quay lại nhìn quần gia...

- Tới giờ rồi ạ...!

- Cháu biết, chú đợi một lát...

Anh đứng dậy, đặt chiếc guitar vào tay nó rồi nhoẻn cười...

- Giờ em tới thăm Bảo Anh được rồi, chắc là cậu ấy đã tỉnh...

- Nhưng vết thương của anh...- Vi ái ngại nhìn anh.

- Không sao đâu. Hi. Tạm biệt.

Vẫy tay chào nó rồi bóng anh cũng khuất sau cánh cửa. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng bắt đầu gay gắt...

Đưa tay chạm nhẹ lên nắm cửa, Vi mở ra. Bên chiếc giường bệnh trắng muốt của Bảo Anh, Trang đang gục đầu ngay cạnh, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay anh.

Nó bước lại phía cuối căn phòng, kéo tấm rèm cửa chỉ độc một màu đen sang hai bên, ánh nắng ủa vào nhảy nhót trên mái tóc nó.

Lengkeng...lengkeng...

Ngước nhìn lên, chiếc chuông gió đập ngay vào mắt, một chiếc chuông quen thuộc.

Đưa tay chạm nhẹ lên chuông, trên đôi môi Vi, một nụ cười đang dần hiện ra...

- Cậu tỉnh rồi sao? Không nghỉ thêm ah?

Tiếng Trang vang lên từ đằng sau khiến nó phải quay người lại...

- Ủh, tớ thấy khá hơn rồi.

Bàn tay thôi nghịch ngợm chiếc chuông gió, nó mở tấm kính cho khí trời tràn vào...

- Chiếc chuông trông rất quen đúng không?

- ...

- Tớ biết đó là món quà cậu tặng anh ấy vào sinh nhật lần thứ 18...

- Cậu...biết...sao...?

- Ừ, biết rất rõ.

- ...

- Biết cả việc anh ấy đi du học...là để quên một người...là để trốn tránh thực tế...

- Lê nào... cậu...- Đôi môi Vi run run, nhìn cô bạn.

- Không sai...Tớ đã biết cậu từ rất lâu rồi, tớ tiếp cận cậu là vì anh ấy. Tớ muốn biết người con gái khiến anh ấy khổ sở và không khi nào thôi nghĩ đến trông ra sao...Bởi tớ đã luôn tự hỏi, rốt cuộc thì mình thua kém người ta ở điểm gì mà anh ấy không chọn tớ dù tớ rất cố gắng...dù tớ đang thay đổi vì anh ấy...!

- ...

- Nhưng có lẽ tình cảm thì chẳng bao giờ có thể ép buộc được, phải không? Vì anh ấy vẫn thích cậu... Giờ tớ đã hiểu và chấp nhận sự thật đó vậy nên tớ không cho phép bất kì ai làm tổn thương tới những người quan trọng ấy...

- Có phải cậu chưa lúc nào thật sự muốn làm bạn với tớ...?

- ...

- Có phải tất cả chỉ là một vở kịch, vì tớ đã vô tình khiến cậu đau...- Chợt nhận ra giọng nói của mình đang nhỏ lại, Vi cố lay cho những nỗi buồn thôi đừng bám riết lấy nó...

- Lúc đầu thì đúng là như thế nhưng giờ thì không...Tớ rất vui vì sự xuất hiện của cậu, nhờ cậu mà tớ không còn phải làm mọi thứ một mình nữa...

Vi bắt đầu nhớ lại những ngày cô bạn và nó đi shopping điên cuồng, tám đủ thứ chuyện trên đời...

- Tớ có rất ít bạn và chính bản thân tớ cũng không nhớ nổi mình đã từng như thế nào, tàn độc hay khủng khiếp ra sao...? Hi.Có lẽ chính bởi thế nên người ta sợ...giả dụ có không sợ thì kết thân với tớ cũng chỉ vì tiền, vì cái danh nghe rất kêu: cháu gái chủ tịch tập đoàn NW.

Trang bật cười, cô bạn của nó nói về bản thân mà cứ như thể cuộc sống địa ngục đó là của một ai đó xa lạ...Vi ngồi xuống...nó nắm lấy tay cô bạn thân...

- Hi, thật ra, công chúa sẽ dễ dàng bị bỏ rơi vì chỉ biết đứng yên đợi hoàng tử đến.Còn phù thủy thì không như thế, phù thủy biết hoàng tử cần gì, biết cách biến người ta yêu trở thành người yêu ta...Dù xấu xa thì phù thủy vẫn bộc lộ rõ một tính cách của một con người...

- ...

- Ghen tị...ích kỉ...thủ đoạn... độc ác hay gì đó...Hi.Tuy nhiên đã làm phù thủy rồi thì nên khôn ngoan, biết cách từ bỏ đúng lúc nếu thấy rằng không còn cơ hội...dù một người thật sự có ý nghĩa với ta nhưng người ấy không thuộc về ta...thì cách tốt nhất phải chăng là nên buông tay, nhỉ???

Trang thật sự ngỡ ngàng vì những điều cô vừa nghe thấy, Vi quả thực không hề đơn giản một chút nào...có phát ngôn ra một câu nói bông đùa...

- Ý cậu tớ là phù thủy hả?

- Hi, sự thật là thế mà...

- Cậu nhớ đấy nhé, tớ ôm hận rồi đây...Tớ là phù thủy, vậy chứ người hiểu rõ phù thủy và đưa ra lời khuyên răn chắc không tầm thường...chưa biết chừng còn ghê gớm hơn...

Cô bạn cười tươi thấy rõ vì đã trả đũa lại được Vi...Chợt nó đưa một ngón tay che miệng, chỉ chỉ...

- Suyt...Anh Bảo Anh đang nằm kia kìa.Thôi cậu về thay đồ rồi nghỉ ngơi đi, tớ trông anh ấy cho...

- Nhưng...

- Đi đi...

- Thế tớ về nhé, tạm biệt...

Đứng dậy, một dòng máu chảy ra từ mũi Trang, cô bạn nhanh chóng đưa tay lên, rồi vội vã ra ngoài để nó không thể nhìn thấy...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

21. Chương 21

Căn phòng lại trở về với sự tĩnh lặng vốn dĩ, chỉ có tiếng chạy êm ru của điều hòa phả vào trong không khí ngay khi nó nhấn nút đóng cánh cửa kính. Đan chéo hai bàn tay lại với nhau, nó đặt cằm tìm điểm tựa rồi chậm rãi...

- Anh biết không? Những ngày đầu tiên quen anh là những ngày kì lạ, anh giống y chang như một chàng hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích ấy. Hi. Em đã rất vui và thật sự thích anh rất nhiều, rất nhiều... Chưa bao giờ em thổ lộ những điều thầm kín ấy... Em không muốn anh biết anh quan trọng với em đến nhường nào.

- ...

- Cái lúc mà em soạn ra dòng tin nhắn đó, em đã đắn đo mãi không thôi dù nó chỉ có một đoạn ngắn, em muốn mình còn giữ chút kiêu hãnh, em không muốn bị anh bỏ rơi, em sợ phải nhận hai chữ "kết thúc" nếu thế thật thì em thảm hại lắm... Và rồi anh đã chấp nhận rất nhẹ nhàng cứ như việc đó chẳng có gì đáng bận tâm... Em tự hỏi: ah phải rồi đồ ngốc, mày có là gì đối với anh ấy đâu... Em hăng, em căm giận anh, em hối tiếc vì quen anh khi anh biến mất khỏi cuộc sống của em không một lời để lại, chỉ còn mình em chơi vơi trong những kỉ niệm... Quá khứ kết thúc...

- ...

- Số mệnh đúng là rất biết cách trêu ngươi con người ta, ngay khi trái tim em bắt đầu biết rung động trở lại thì anh xuất hiện, những gì đã là hồi ức thì cứ để cho nó ngủ yên, anh nhỉ? Vậy thì có gì anh lại làm thế? Có gì anh lại đỡ cho em? Có gì anh lại khơi dậy nỗi đau nơi tận cùng trái tim em? Anh bảo em phải biết làm sao?

Nước mắt đang rơi... những giọt nước mắt thuần khiết của sự khổ đau... Nó chẳng làm gì hết, để yên cho những dòng cảm xúc chất chứa bấy lâu trào ra...

Bên ngoài căn phòng, một vị bác sĩ trẻ bịt kín mặt đã xoay xong nắm cửa, nhẹ nhàng rút khẩu súng từ trong hộp thuốc ra, chĩa thẳng về phía nó, bàn tay hẩn di chuyển tới cò và...

Ư...

- Lôi hẩn đi.- Minh Anh ra lệnh cho vệ sĩ bịt kín miệng hẩn lôi ra ngoài...

Đôi mắt anh hơi sưng lại nhìn Vi trong giây lát rồi anh quay đi...

- Nói, ai đứng sau mày?- Giận dữ nhìn tên bác sĩ giả đang đứng trước mặt mình, Minh Anh gần như mất hết kiên nhẫn chỉ thiếu điều bóp chết hẩn...

Tên đó chợt bật cười và...

- Ngăn hẩn lại...

Tất cả đã quá muộn, "bác sĩ" đã trình diễn xong màn cảnh lừa tự tử của mình. Nện nắm đấm vào tường đầu anh như muốn nổ tung... Kẻ nào đứng sau những chuyện này? Và tại sao mục tiêu lại là Vi chứ không phải anh hay Trang...?

- Cậu chủ, chúng tôi tìm được thứ này...

Cầm chiếc điện thoại trên tay, phía sau được khắc rõ hai chữ J.A, dòng sản phẩm được lưu hành nội bộ của tập đoàn J.A ư???

- Không lẽ lại là cô ta...?

...

Ở một đất nước xa xôi khác vào thời điểm đó..

- Khá lắm, nhưng không thể đoán ra đâu Minh Anh à.Nếu thế thì để con bé đó sống thêm vài hôm nữa cũng chẳng sao, sớm muộn gì thì chuyện này cũng phải tới hồi kết.

- Vâng thưa chủ nhân.

- Anh xem em mang gì tới này, là bản thu anh hát tặng em đấy...

Nó cười rồi bật Ipod, cắm một chiếc vào tai anh và một chiếc vào tai nó.Vì ở lì trong phòng bệnh Bảo Anh 1 tuần rồi, chỉ ra ngoài khi có việc thật cần thiết, thậm chí nó còn không gặp anh Minh Anh, chẳng ai hiểu nó nghĩ gì?Và bác sĩ thì đang đau đầu vì không tài nào lí giải nổi trường hợp của Bảo Anh, vì sao anh ấy vẫn chưa tỉnh?Họ không tìm thấy một dấu hiệu bất ổn nào dù là nhỏ nhất hay nói cách khác anh ấy đang dần hồi phục lại...

Đột nhiên nụ cười trên đôi môi Vi dơ lại chừng vài giây...đôi mắt nó nhìn xa xăm...

- Em đang nhớ cậu ấy sao?

- Anh...

Vi giật mình sững sốt như không tin nổi vào mắt mình...

- Bác sĩ...

Bàn tay anh đưa lên chạm nhẹ bờ môi nó...

- Anh ổn.Giờ em có thể đi gặp cậu ấy rồi đấy...

- Em...

- Cảm ơn em đã chăm sóc anh suốt thời gian qua.

- ...

- Và em không cần phải cảm thấy có lỗi với anh đâu ngốc à vì tất cả là do anh tự nguyện mà...

Vẫn giữ nguyên nét ngạc nhiên trên khuôn mặt, nó nhìn anh không chớp.

- Hãy tới bên người em yêu và quên tất cả đi...Anh cũng sẽ tập làm điều đó vì thế nghe lời đi nào...Anh sẽ chúc phúc cho em và Minh Anh.

Cạch...

Bác sĩ mở cửa tiến vào, Bảo Anh mỉm cười vẫy tay chào nó, Vi thì thầm:

- Cảm ơn anh nhiều lắm!

Rất nhỏ thôi nhưng nó tin là anh nghe được.Xong, Vi chạy như bay ra phía cửa.

Nó đâu ngờ một người đã tỉnh từ rất lâu nhưng không hề hé mở đôi mắt, một người đã nghe mọi nỗi niềm của nó, một người đã luôn hi vọng và hơn tất cả một người luôn yêu nó.Bảo Anh đã đặt cược, một tuần là thời gian anh đặt cược với chính mình, luôn ở cạnh anh, luôn sống trong những thời khắc quá khứ cùng anh nhưng trái tim Vi thật sự không dành cho anh nữa rồi, nó chỉ nhớ và hướng tới một người duy nhất...

" Anh sẽ luôn dõi theo và cầu mong mọi điều bình an cho em..."

Đằng sau chiếc bàn đen dài rộng, bóng một vị tổng giám đốc đồ dài, ánh nắng lúc chiều tà cố xuyên qua những tấm cửa kính, để lộ khung trời hoàng hôn rực rỡ phía sau...

Cốc...cốc...

- Vào đi.

- Thưa cậu chủ, việc thu mua toàn bộ cổ phần của NW đã hoàn thành, đang cho tiến hành quá trình sát nhập.Khoảng hơn hai tuần nữa, mọi thứ sẽ ổn định.Không ngờ chủ tịch NW lại tự hủy hoại tập đoàn bằng cách trốn thuế.

- Phía cảnh sát chưa có tin tức gì...?
- Chắc sẽ sớm bắt được ông ta thôi.
- Cuộc họp báo diễn ra thuận lợi chứ ạ?
- Vâng, cô chủ hoàn tất mọi chuyện rất chuyên nghiệp.
- Thế thì tốt rồi.
- Vậy tôi ra ngoài đây, chào cậu chủ.
- Chú...- Bất chợt Minh Anh gọi giật lại khiến người quản gia dừng bước...
- Cảm ơn chú vì tất cả.
- Không có gì đâu cậu chủ, tôi mang ơn bố cậu, âu đây cũng là những việc tôi nên làm...

Giờ chỉ còn mình anh, hàng mi dần khép xuống, quay ghế ra phía sau, anh mở mắt, nhìn lên khung hình của bố:

- Cuối cùng con cũng làm được rồi. Con sẽ khiến kẻ *** hại bố sống không bằng chết. Hãy tin con...

- Cậu lên đi!- Mở cửa xe cho nó, Trang hơi nghiêng đầu.
- Đây là...- Chưa hết bất ngờ, nó cứ giữ nguyên trạng thái nhìn lên, chẳng lẽ mới chỉ một tuần Minh Anh đã biến tập đoàn NW trở thành của mình ư?
- Đúng thế. Mọi thứ đúng là quá tốt đẹp, gia nghiệp của bố tớ đã trở về với đúng chủ nhân. Hi - Như đọc được suy nghĩ trong mắt nó, Trang cười tươi.
- ...

Nó mừng thay cho anh, bước thật nhanh vào trong...

Cạch...

Bằng một động tác hết sức nhẹ nhàng, nó mở cửa, tim Vi như ngừng đập khi chiếc ghế đó quay lại, khuôn mặt anh dần hiện ra. Anh nhìn nó không chớp, trong đôi mắt vô định của anh là muôn vàn những cảm xúc chen lẫn nhau...

Bỗng chốc nỗi nhớ cồn cào bên trong nó bùng lên dữ dội, Vi cố giữ mình để không tiến đến ôm lấy anh thật chặt, liệu anh có giận nó không? Nó đã tự làm theo ý mình mà không nói với anh một lời nào. Nó khước từ mọi cơ hội có thể gặp anh. Liệu rằng anh có hiểu cho nó?

Rồi anh cũng bước về phía Vi, không đường đột, chẳng vội vã, trái lại rất chậm rãi, tưởng như thời gian tiếp đất của mỗi bước chân bị ai đó giữ lại... Tim nó cứ thế rung lên tỉ lệ với khoảng cách, anh càng lại gần tim nó đập càng mạnh...

- ...

Tới khi anh chỉ còn cách nó đúng một nửa bước chân thì dừng lại. Vi nhìn sâu vào đôi mắt đang hờn trách của anh, nó kiễng chân lên ôm anh thật chặt.

- Anh nhớ em...- Minh Anh cúi xuống, tìm bờ môi của nó, nhẹ nhàng, anh trao nó một nụ hôn dài tưởng như vô tận. Ước muốn chiếm hữu nó điên cuồng trong anh, thế nhưng anh đã làm được, anh đã đợi được thời khắc nó trở về bên anh...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai... Tải về máy miễn phí

22. Chương 22

1 tháng sau...

Reng...

Ôm một đồng giấy thi lục đục bỏ vào túi xách, Vi phờ phạc bước ra ngoài...

- Hi, làm bài tốt không?- Trang thò đầu vào phòng khiến mấy lọn tóc xoăn rủ xuống khuôn mặt bầu bĩnh...

- ...

- Sao thế? Không ổn à?

Cúi xuống nhìn Vi (Trang cao hơn Vi những 5 cm.^^) cô bạn hỏi về cảm thông...

- Không thể tuyệt vời hơn. Tớ nghĩ mình đủ điểm qua hết tất cả các môn mà không cần thi lại rồi..Thích quá đi mất...!

Đột ngột ngẩng mặt lên nó tua một tràng, nét mặt chợt tươi tỉnh tột độ khiến Trang thiếu chút nữa là té ngã ra sau...

- Lần sau cậu làm ơn biểu hiện cảm xúc cho giống người bình thường hộ tớ với.Hết cả hồn.

- Hi, xin lỗi nhé.Tối nay tớ sẽ làm sushi coi như đền bù, ok?

- Thế bà cô định khi nào mới chuyển sang ở với anh tớ vậy?

- Gì???- Nó trềng mắt nhìn cô bạn đang nhe răng cười.

- Tớ bảo lãnh với mẹ để cậu sống cùng một tháng, giờ hết một tháng rồi, trước sau gì cậu cũng sẽ sống chung với anh tớ thôi.Hihi

- Cậu có muốn tớ làm sushi cho ăn nữa không?

Mặt nó đỏ bừng lên, khẽ đe dọa...

- Tớ biết rồi, hi, chị dâu...

Nhấn mạnh hai từ sau một cách có chủ ý, Trang lè lưỡi chạy vụt đi, nó định đuổi theo nhưng bàn tay thật ấm của ai đó kéo giật nó lại khiến Vi nằm gọn trong tay anh...

- Em định đi đâu vậy?- Minh Anh mỉm cười đưa tay chạm nhẹ má nó...

- Em...

- Định trốn hả?Đâu có dễ thế?- Chợt ánh mắt anh biến chuyển, nó ngượng chín mặt, đẩy tay anh ra...

- Kiểu gì em cũng đủ điểm, thật đấy, như thế sẽ không đứng cuối như hồi đầu năm nữa...

- Vậy sao?

- Anh không tin em hử?

- Thế có người bảo đợi anh mà chạy theo Trang là có ý gì nhỉ...?

- Hi, em quên mất...

Nó dụi đầu vào ngực anh, thả cho bản thân được lũng lờ trong cảm xúc mà quên mất hai người đang đứng ở giữa sân trường, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào...

- Anh Minh Anh kìa...

- Cô ta là ai thế nhỉ?

- Sao anh ấy lại ôm cô ta?

Tiếng xì xào vang lên ngày một lớn khiến Vi vô thức lùi ra sau...

- Thôi chết rồi...

Cắt!

Quản gia ở đâu bỗng lù lù xuất hiện, lại còn mang theo cả máy quay...thế là tất cả đều nhìn nhau và cùng à ra...

- Thì ra là đóng kịch...

Anh nhìn quản gia đầy hài lòng...

- Hi, cảm ơn chú.

- Cô cậu lần sau nhớ lưu ý chứ thế này thì nguy lắm...

Mặt nó cứ ngây ra (cơ bản là có hiểu gì đâu) mãi tới khi anh kéo nó lên xe...

- Hic, bất cẩn quá, từ giờ em khó sống với fan của anh rồi.

- Em đang sợ đấy à?- Anh véo mũi nó...

- Ai thêm...

Rồi chợt nhận ra, chiếc xe mà nó đang ngồi không đi theo hướng về nhà, Vi quay qua anh khó hiểu:

- Đi đâu đây ạ?

- Anh không biết.- Anh trả lời tỉnh bơ về mặt đúng là nai hết sức...

- Gì chứ?Anh không biết thì ai biết?- Nó nhú mày...

- Hi, sắp tới rồi, một lát nữa em sẽ biết ah.

Quả không sai, chừng 5 phút sau chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng nó chưa từng thấy bao giờ, kì lạ hơn chẳng thấy bóng dáng một người khách nào.

Tất cả đều tối om khiến Vi phải vịn chặt lấy tay Minh Anh khi hai đứa bước lên bậc thang.

Cạch...

Nhấn nút bật công tắc, anh lặng im nắm chặt bàn tay nó, trong khi Vi đang ngạc nhiên khôn cùng trước một dải ánh sáng rực rỡ bao quanh hàng ngàn những đóa hoa hồng tạo thành dòng chữ:

Will you marry me ?

Đưa tay lên miệng vì sửng sốt, nó quay sang anh.Minh Anh mỉm cười rút từ trong túi ra một hộp nhẫn, dịu dàng:

- Hãy lấy anh nhé ?

P/s: 1.Gửi tới reader thân iu của Archiri, từ giờ tới hết tuần này Archiri phải ôn thi nên không thể post fic được, hi mọi người thông cảm ình nhá!^^

2. Và fic của Archiri chỉ kết thúc khi Archiri nói là nó hết thôi.Hi.Thế nên tất nhiên là vẫn còn rồi.Mong mọi người sẽ luôn ủng hộ mình.Cảm ơn mọi người nhiều lắm.

Iu reader.Moaz.^^

Dưới ánh sáng lung linh của những chùm đèn, khuôn mặt Minh Anh rạng ngời như có ánh hào quang bao quanh, chiếc khuyên tai đột nhiên lại lấp lánh...

- Em...bất ngờ quá...

Thật sự nó không biết phải nói gì, Vi và anh còn quá trẻ, liệu anh có đang hơi vội vàng...?

- Đồng ý nhé? Anh không muốn tồn tại một sự ngăn cách nào giữa chúng ta nữa...

- ...

- Có thể em cho là vội vàng...- Như đọc được những tâm sự trong mắt nó, anh điềm tĩnh- nhưng anh muốn mình sẽ luôn được ở bên em bây giờ và cả sau này nữa dù có bất cứ chuyện gì xảy ra...

- Đợi tới lúc em học xong rồi mới trả lời không được hả anh? Em mới chỉ là một cô sinh viên năm nhất, vài tháng nữa mới tròn 19 tuổi...em nghĩ mình chưa sẵn sàng để trở thành một người vợ...hơn nữa...

- ...

- Có vô lí khi bố mẹ em vẫn chưa gặp anh một lần nào...Em không biết họ có chấp nhận một người quá nổi tiếng như anh không? Anh và em cần thời gian để sắp đặt mọi thứ, cần thời gian để đưa mọi chuyện trở về với đúng quy trình của nó.Hôn nhân là chuyện trọng đại, em không muốn bản thân quyết định vội vội.

- Nếu anh thuyết phục được bố mẹ em, em sẽ chấp thuận chứ? - Lòng mày anh chợt xé lên một cách đầy ngạo mạn và thách thức, nụ cười trên môi vẫn chưa tắt...

- Vâng...Nếu anh có bản lĩnh đó...

Nó đồng ý bởi Vi thừa biết, không đời nào bố mẹ nó chấp nhận để con gái đi lấy chồng, khi mà con gái còn quá trẻ như thế này. Và hơn hết, gia đình Vi là một gia đình có phép tắc, bố mẹ đều nghiêm khắc trong chuyện học và yêu.Chắc họ không thể tưởng tượng nổi cô con gái bé bỏng của mình, (người mà cả hai nhất trí chẳng có ai thêm rước) lại sắp được thiếu gia của tập đoàn NW tới xin cưới.^^.

- Tới lúc đó, em không được từ chối chuyện ngủ chung giường đâu đấy?

Rất nhỏ thôi, chỉ đủ thoáng qua tai nhưng mấy lời đó của anh khiến mắt Vi như muốn rớt khỏi tròng, máu bơm về tim liên tục khiến khuôn mặt nó đỏ như gấc...

- A...

Bất thành lĩnh nó néo anh một cái đầu điên...

- Anh đúng là cái đồ xấu xa.Cho anh chờ thôi nghĩ lung tung đi.

Rồi tung tẩy bước xuống bậc thang, đi được một đoạn bước chân Vi chợt chậm lại...

" Anh ấy đâu rồi nhỉ, không lẽ giận mình? Sao lại có thể nhỏ mọn như thế chứ? " . Một đồng câu hỏi xoắn ra trong đầu Vi...đúng lúc nó định quay lại để tìm kiếm thì...

- Á...thả em ra...

Chân Vi vậy không ngừng trong trạng thái lơ lửng tầng mây, đơn giản là bởi giờ nó đang được anh bế bổng lên...

- Anh phải trừng phạt emk vì cái tội bạo lực...

- Em không dám nữa...thả em ra đi...

- ...

Thấy không có hiệu quả, nó chuyển ngay sang đánh bài khác.

- Người ta đang nhìn kia...Xấu hổ quá đi mất...

- Kệ người ta...không lẽ anh làm gì với người thương của mình cũng phải để ý xem có ai nhìn thấy không hay sao? Em đã chờ chưa?

Anh mỉm cười mê hoặc trong khi giọng nói vẫn lạnh băng.Vi lầm rầm : Sao trước đây nó lại có thể nghĩ anh giống thiên thần hả trời...??? .

- Em chờ rồi.Hic.

Thả nó xuống anh quay qua vệ sĩ nói gì đó.Một lúc sau, chiếc xe nổ máy rồi khuất dạng trên con đường dài hun hút, sáng ngập ánh đèn...

- Chúng ta đi dạo nhé?

- Ơ...Sao tự nhiên...?- Nó ớ ra...

- Em không muốn à?

- ...

- Thế thì về...

Chốt câu cuối, anh thăm dò nét mặt nó.

- Không...Đi cơ...có ai bảo là không đâu...

Vi kéo tay anh bước đi...Đã bao lâu rồi nó mới được một khoảng không gian riêng tư hiếm hoi với anh mà không bị công việc hay những người quanh anh xen vào như thế này...?

Suốt cả quãng đường dài, anh và nó chỉ lặng im đi bên nhau, chẳng ai nói gì hay giữa họ có nhiều thứ không cần phải diễn đạt bằng lời...như một đôi tình nhân bình thường...nó cần có thể thôi...

Một chiếc earphone bên nó và một bên anh...từng giai điệu ngọt ngào từ ipod vang lên...

You know that it all takes my breath away

And now I 'm left with nothing

So may be it true

that I can't live without you

And may be two is better than one...

.....

I remember every look upon your face

The way you roll your eyes

The way you taste

You make it hard for breathing

Cause when I close my eyes and drift away

I think of you and everything 's okay, I'm finally now believing that may be it's true, that I can't live without you...(*)

(*): trích từ " Two is better than one " - Taylor Swift ft Boy like girls

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

23. Chương 23

Sắp xếp những thứ cần thiết vào vali, nó nhìn quanh căn phòng quen thuộc, nhanh thật, thế mà gần một năm nó ra Hà Nội rồi, thoát cái đã tới nghỉ hè...

- Cậu xong chưa?

- Hi.Đợi tớ một lát.

Kéo cánh cửa phòng lại, Vi khệ nệ bưng vali xuống cầu thang, phải nói là nặng đã man lun í. .

- Khi nào cậu ra?

Trang đóng cốp xe rồi mở cửa bước vào trong...

- Khoảng một tuần nữa.Hì.Tớ đăng kí tham gia sinh viên tình nguyện mà.

- Vậy à? Cũng thú vị nhỉ? Hi.Nhưng lúc ấy cậu mới ra thì tớ bay mất rồi.

- Đi đâu cơ?- Vi tròn mắt.

- Đi du lịch đâu đó cho thoải mái đầu óc thôi.Hì.

- Một mình...?

- Ủ, một mình...

Không khí trên xe lại yên ắng, mỗi người chìm trong những khoảng suy tư riêng...

Chiếc xe dừng lại ở ngõ vào quen thuộc, Vi có ý mời Trang nhưng cô bạn chỉ cười bảo lần sau sẽ ở lại rồi phóng đi rất nhanh...

- Ai đấy con?- Tiếng mẹ vang lên từ đằng sau khiến nó giật mình...

- Hì.Bạn con ạ?!

- Khổ thân con gái tôi, sắp 19 tới nơi rồi con chưa có lấy một anh người yêu, phải nhờ bạn gái chở về...

- Mẹ...- Nó nhăn mặt...

- Không đúng à? Mẹ đã bảo rồi mà, con phải sửa tính sửa nét đi...

- Con không thèm, chẳng cần sửa mà vẫn khối người xin chết con gái mẹ đấy thôi.

Vòng tay ôm lấy mẹ, nó cười toe toét...

- Con chỉ được cái giỏi quăng bom thôi...Thử đưa một chàng rrể về đây xem nào.

- Mẹ nói đấy nhé? Khi ấy lại bảo con hư hỏng, mới tí tuổi đã yêu đương là không được đâu đấy.- Thấy mẹ cứ làm tới, Vi vờ nghiêm túc, thăm dò...

- Con đang thăm dò mẹ sao? Mẹ không mắc lừa đâu Vi.Con có định khai nhanh không đây...?

Nó cứng họng nhìn mẹ, ôi thôi lại bị mẹ cho vào tròng rồi.

- Từng ấy thời gian rồi mà mẹ con vẫn siêu đẳng quá...

Dở khóc dở cười thú nhận, cuối cùng nó cũng kể hết với mẹ, chỉ trừ chuyện Minh Anh là thiếu gia tập đoàn NW và hiện nó đang ở cùng với em gái anh ấy...Cứ tưởng mẹ sẽ chỉ nghiêm mặt, trách móc một chút về chuyện này thôi, ai dè...

- Ý con là cậu ta sắp về đây xin cưới con?- Về mặt vẫn nguyên độ sừng sốt, bàn tay đang lấy cơm của mẹ đơ lại, giữ nguyên như thế...

- Vâng...

- Ôi trời ơi, hai con có biết nghĩ không vậy? Chưa nghề nghiệp, nhà cửa gì mà đã đòi lấy nhau?! Chắc không định nhìn nhau thay cơm đấy chứ? Cậu ta lại còn là ca sĩ nữa...

- Mẹ bình tĩnh, mẹ chỉ cần không đồng ý là được.Hì- Nó nhoeo miệng cười trừ, giờ chẳng lẽ lại bảo: " con không cần phải làm gì cả, chỉ cần ăn bám anh ấy thôi, anh ấy là người thừa kế của tập đoàn NW cơ mà", nói cái điều tối nó còn không tài nào chấp nhận nổi như thế mẹ nó để yên mới là lạ...

- Để xem cậu ta như thế nào đã.Con giỏi thật đấy...

Mẹ nhéo má nó một cái đau điếng...

- Vi về rồi đấy à?

- Vâng ạ, hì, con chào bố.Bố về muộn thế ạ?

Nhanh nhẩu ra đỡ cặp xách cho bố, nó vui vẻ...

- Ủ, hai mẹ con vẫn chưa ăn sao?

- Hi.Mẹ bảo ăn trước nhưng con không chịu đấy ạ.

- Haha...

Bố cười tươi thành tiếng còn mẹ nhìn nó trừng mắt ý ” con cứ đợi đấy”

Mở toang hai cánh cửa sổ, mùi hương êm dịu của hoa oải hương nhẹ nhàng tràn vào...Vi bước lên giường...Ôm chặt con gấu bông to sụ vào lòng, nó suy nghĩ về những gì bố vừa nói lúc nãy...

” - Con có chắc vào sự lựa chọn đó không Vi? Cậu ta là ca sĩ, bố nghĩ những người có thể làm nghề này ắt hẳn phải có ngoại hình ưa nhìn, con có thể chịu nổi khi mà người yêu con là thần tượng của nhiều cô gái? khi xung quanh cậu ta có vô số vệ tinh? Con có đủ tự tin vào chính mình để giữ được cậu ta mà không cảm thấy tổn thương hay mệt mỏi? Con sẽ thông cảm cho cậu ấy dù có bất cứ chuyện gì xảy ra...?”

-...

- Hơn hết, bố và mẹ con thật sự cảm thấy buồn bởi tới tận bây giờ, khi mà cậu ta sắp đến để xin cưới con, con mới nói cho gia đình biết...Hãy học cách khiến mọi thứ xảy ra vừa đủ chậm để con có thời gian nhìn lại và cân nhắc...Còn chuyện cưới xin, mẹ cũng như bố chỉ nói một câu thôi: hai đứa còn quá trẻ và giờ chưa phải lúc...Con nghỉ sớm đi...

- Vâng, con xin phép về phòng...”

Bố nó nói đúng, Vi thật sự chưa chuẩn bị tâm lí để lường trước những khả năng có thể xảy ra hay nghĩ về mọi chuyện một cách thấu đáo...Nó thấy mình may mắn vì được là sự lựa chọn của anh nhưng chỉ có tình yêu thì liệu có đủ để san bằng cho cái khoảng cách xa vời với vợ giữa anh và nó...?

Bác sĩ thăm khám nhìn vào kết quả xét nghiệm rồi chậm rãi:

- Cô bị suy nhược, vì thế cần chú ý hơn, tránh để tình trạng ngày một xấu đi.

- Vâng, cháu biết rồi.

- Và nhớ uống thuốc đều đặn nữa.

Gật đầu như một cái máy, Trang bước ra ngoài, thể trạng của nó xưa nay đã yếu giờ lại còn thêm chứng suy nhược, nó đến khổ vì ốm đau...

Quay về nhà lấy vé, có lẽ du lịch là kế hoạch đúng đắn nhất mà nó có thể nghĩ ra cho hè này. Sự nghiệp của bố đã lấy lại được, anh trai thì hạnh phúc bên Vi, nó chẳng còn gì phải bận tâm hay lo lắng nữa...Có chăng thì nhiệm vụ duy nhất của nó chỉ là thôi không nghĩ tới anh Bảo Anh và nghĩ ngơi.

Bỏ túi tấm visa và vài thẻ tín dụng, hành lí của nó gọn tới không ngờ...

- Em không đợi mẹ về rồi mới đi sao?

Anh ngồi trong phòng khách, đôi mắt vẫn không rời khỏi một bản vẽ nào đó anh đang phác họa...

- Mẹ bảo em đi thư giãn ở đâu đó trước cũng được.Với lại, mẹ sắp về đây quản lí tập đoàn nên sau này em sẽ được gặp mẹ thường xuyên

- Em định khi nào về?

Ngước mắt lên nhìn nó, Minh Anh từ từ đứng dậy...

- Khi anh và Vi kết hôn...Hai người sẽ tiến hành chuyện đó sớm thôi đúng không?

Nó cười tươi thấy rõ rồi bước xuống bậc thang...

- Chắc không sớm được như em mong muốn đâu, Vi không đồng ý...

Đưa tách cà phê lên môi, nơi khóe miệng anh như hiện ra một nụ cười thích thú...

- Anh nghĩ mẹ mình sẽ làm gì để thuyết phục gia đình bên ấy? Em cá là sẽ rất hay ho...Hi...Mẹ chẳng mòn mõi mong có con dâu từ lâu lâu lâu rồi ấy chứ?

- ...

- Mà hình như mai mẹ đã chuyển bay lúc 5 giờ chiều đấy, anh nhớ ra đón mẹ nha? Em đi đây.

- Ủ, chơi vui về nhé!

- Bố ơi cứu con!...

Vi giật mình tỉnh giấc, từng giọt mồ hôi trên trán bắt đầu lăn dài, nó đưa tay lên ôm lấy đầu, chuyện gì đang xảy ra với những giấc mơ của nó, tất cả đều mơ hồ..., nó đau đầu quá...! Liệu nó có bỏ quên điều gì trong kí ức?

Tinh...Tinh...Tinh...

- Alo?

- Em dậy chưa? Anh không phá hỏng giấc ngủ của em đấy chứ?

Giọng Minh Anh êm ái vang đều qua điện thoại...

- Không.Em cũng vừa mới tỉnh.Có chuyện gì thế ạ?

Xổ đôi tông vào chân, nó tiến vào phòng tắm...

- Ủm, khoảng 9 giờ mẹ anh và anh sẽ tới đó...

Suýt chút nữa là nó cho chiếc di động uống no nước may mà tay lại kịp...

- Làm gì ạ?- Hồi xong câu đó rồi mới thấy mình ngốc tẹt, Vi tự cốc đầu một phát...

- Thăm gia đình thông gia rồi hỏi cưới con cho Minh Anh,Vi à.

- Bác...- Nó lấp bắp, ôi trời ơi, không phải nhanh như thế chứ?

- Mẹ...! Như thế là bất lịch sự đấy..., đưa điện thoại cho con nào...

- Hi, mẹ chỉ đang nóng lòng nói chuyện với con dâu thôi mà...

Đưa chiếc điện thoại ra xa tai một lúc, nó cứ phải gọi là trở mắt ra một cách khó hiểu (cái hành động trở mắt ra này tác giả cũng phải công nhận là rất vô duyên nhưng biết làm sao được.^^.).

- Em có đang nghe điện thoại nữa không vậy?

Dù cách xa điện thoại cả mét nhưng nó thử sức tưởng tượng ra khuôn mặt nhăn nhó có phần khó chịu của anh lúc nói ra câu này (thần giao cách cảm mà), nhấn nút tắt loa ngoài, Vi từ tốn, cố giữ cho giọng nói mình điềm tĩnh nhất có thể:

- Vâng, em đang nghe.

- Hẹn gặp lại em sau!

Tút...Tút...

Nó thậm chí còn không kịp tạm biệt lại anh.Ngao ngán lắc đầu, Vi nhúng cả khuôn mặt mình vào nước, giá như tất cả những chuyện này không có thật...!

- Vi ơi, ra ăn sáng con.

Vệ sinh cá nhân xong, nó lọc cọc bước ra phòng khách, giờ tới cả mùi thơm quyến rũ của món trứng ốp la mẹ làm cũng không khiến tâm trạng nó nhích lên tí nào...Hầu như chẳng trông chờ gì cuộc gặp sắp đến (nói là hầu như bởi nó vẫn muốn được thấy anh^^), Vi cố làm ra vẻ bình thản:

- Lát nữa nhà mình có khách mẹ ạ.

- Ai vậy con?

Có vẻ như câu thông báo của nó không ảnh hưởng mấy tới mẹ và bố. Bằng chứng là mẹ vẫn mãi đánh trứng lên cho thật mịn nên khi hỏi nó mẹ thậm chí còn không buồn nhìn lên, còn bố mắt vẫn dán chặt không rời khỏi tờ báo Tiền Phong số cuối tuần...

- Anh Minh Anh và mẹ anh ấy.

Cạch...

- Họ tới đường đột vậy sao?

- Cụ thể là khi nào con?

Giờ thì chắc nó đã nhận đủ sự chú ý từ nhị vị phụ huynh rồi, mẹ đã thôi đánh trứng, bố bỏ báo xuống...

- Dạ khoảng 9 giờ ạ.

- Nói vậy là chỉ còn hai tiếng?- Mẹ uống nốt chỗ sữa còn lại trong cốc, đưa ra một câu phỏng đoán.

- Vâng ạ.

- Vậy thì mẹ phải nhanh lên mới kịp. Mẹ cậu đó và cậu đó thích ăn gì con? Có bị dị ứng với gì không? Không biết bây giờ của tươi hết chưa nhỉ? Đoảng thật, lẽ ra mẹ nên đặt mua từ hôm qua thì mới có thức ăn ngon...

Đầu Vi quay mòng mòng với một loạt những câu hỏi của mẹ...

- Hic, cứ bình thường thôi mẹ, anh ấy và mẹ anh ấy rất thoải mái trong chuyện này.

- Dù thế nhưng cũng không thể sơ sài được. Con ở nhà dọn dẹp, mẹ phải tới siêu thị xem sao...

- Để bố đưa mẹ con đi...

Thế là chỉ còn mình nó với một lô một lốc các việc cần làm.

Cắm những bông hoa cuối cùng vào lọ, nó hài lòng nhìn thành quả của mình...

- Xem ra con ngày càng khéo tay đấy nhỉ?- Mẹ trầm trồ thừa nhận...

- Hi. Tất nhiên rồi. Con mà lị.

- Thế mà cô không nâng cái mức thành tích học lên ẹ nhờ, chỉ qua hết các môn không phải thi lại đã hết âm sung sướng rồi, chẳng biết cứ thế này thì sau ra trường cô định tìm việc kiểu gì nữa.

- Hi hi. Con học hành vất vả còn gì...

Tin...

Đưa mắt ra ngoài rồi gần như ngay lập tức nó bật thẳng dậy...

- Anh ấy tới rồi.

- Con ra đi, để mẹ gọi bố xuống.

Bước qua khoảng sân rộng, nó chậm rãi mở cửa, chẳng thấy ai...tính ngó đầu ra thì bất thành linh anh đứng ngay trước mặt khiến nó suýt rụng tim. Trong chiếc áo sơ mi trắng, anh hiện lên với một vẻ thư sinh tới không ngờ, mùi hương thân quen, gương mặt sáng lên đầy mê hoặc khiến trái tim nó đập những nhịp rất gấp...

- Chào em.

Anh mỉm cười, không thể tin nổi cách đây hai tiếng anh vừa mới có một cuộc điện thoại không mấy vui vẻ với nó...cái này là do bác gái mà nhỉ?^^

- Chào anh!- Vi rụt rè.

- Hai đứa chẳng nhìn thấy nhau suốt còn gì, không định để ta phải đứng ngoài này xem hai con tình cảm đây chứ?

Bác gái đóng cửa xe, phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng giữa nó và anh...

- Hì, con xin lỗi bác. Mời bác vào nhà.

Àm...

Ngước lên nhìn khoảng trời kìn kịt mây đen... Vì cứ linh cảm sắp xảy ra chuyện gì đó...

Nó mang tâm trạng ấy suốt quãng đường vào nhà cho tới khi...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai... Tải về máy miễn phí

24. Chương 24

- Con trai, chạy đi!

- Bố ơi...

- Nhanh, ta nói con phải nghe, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì con cũng không được phép quay đầu lại, biết chưa?

- Bố...

- Ngoan, đi đi, nhanh lên con trai...

Cậu bé chạy, chạy thật nhanh về phía trước bởi ý niệm phải vâng lời cho tới khi ra khỏi khu nhà hoang đổ nát... Còn bố... còn bố thì sao? Đôi bàn chân bé nhỏ hốt nhiên quay ngược trở lại...

Đoàng...

Một âm thanh khô khốc vang lên như xé toạc bầu không khí. Sau tấm lưới đen, một cậu nhóc đang cắn chặt môi tới mức bật máu... Vô hồn nhìn người cha ngã xuống, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt bầu bĩnh... Phải tận mắt chứng kiến cái chết của cha mình... Tất cả là quá sức đối với một đứa trẻ...

Tuổi thơ cậu bé đã bị vấy máu... ”

- Kể sát nhân...- Minh Anh chỉ thốt được ba tiếng đó rồi lao vào bóp chặt lấy cổ của người đàn ông đang mặc vest đứng giữa phòng khách, ông ta sững sờ, chết lặng... Mẹ Vi hoảng hốt tới cực độ...

Còn nó, đôi mắt mở to nhìn cái cảnh tượng đang xảy ra...

- Anh đang làm cái gì vậy Minh Anh?

Đôi bàn tay nó cố lôi những ngón tay thô bạo của anh ra khỏi cổ người đàn ông đó... nhưng có vẻ như nỗ lực của nó chẳng giúp được gì, Vi đỏ mặt, hét toáng lên:

- Thả bố em ra!!!

- Bố...?

Các ngón tay anh buông lỏng ra, đôi mắt anh kinh hoàng nhìn nó... Vì còn chưa kịp nắm lấy bàn tay anh...

- Kể sát nhân đó là bố em ư?

” Kể sát nhân...” Ba từ đó khiến nó trở nên tê dại...

- Anh vừa nói gì?

- Bố cô là kẻ sát nhân...

- Không phải thế, anh không có quyền vu oan bố em...

Nó lắc đầu chối bỏ, lay mạnh bàn tay anh...

- Tất cả đều không đúng. Bố em không phải kẻ giết người, điều này là sai sự thật...- Quay sang nhìn bố, đôi mắt nó cầu xin bố hãy phủ nhận điều đó...- Đúng không bố??

- Xin lỗi con...

Trên gò má nó, những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống, tai Vi ù đi...Ai làm ơn hãy giải thích cho nó tất cả những chuyện này, giá như đây chỉ là một cơn ác mộng...

- Dối trá...Tới bây giờ cô còn đóng kịch sao?

Anh kích động bước ra ngoài màn mưa...

- Minh Anh...

Nó đuổi theo anh, những hạt mưa bắn vào mắt nó cay xè, giờ thì đâu là mưa, đâu là nước mắt nó cũng chẳng thể nào phân biệt được nữa...Lí trí nó chỉ mách bảo được rằng, nó phải đuổi theo anh, nó phải giữ anh lại...

Vi cứ chạy, vô định trong cơn mưa đang trút xuống ào ạt, toàn thân nó ướt sũng, cổ nó khàn đi vì liên tục gọi tên anh...

- Minh Anh...anh đang ở đâu...?

Dừng lại, bấm nút một cách khấn trương trên bàn phím điện thoại, nó cố bám vào tia hi vọng leo lét...anh vẫn chưa tắt máy...

Tinh...Tinh..Tinh...

Tiếng nhạc vang lên trong thanh âm ồn ã của mưa, nó cố nghe, cố định vị, vuốt mắt để cho những giọt nước rơi xuống, nó bước như chạy về phía trước...

- Những điều anh nói chỉ là nhằm lẫn thôi...nhằm lẫn thôi...- Vi ôm lấy anh từ đằng sau ngay khi trông thấy anh...

Anh mở bàn tay nó ra và quay lại, đôi mắt đỏ ngầu như đôi mắt quỷ, nó đọc được cả sự thù hận từ trong đáy mắt ấy, anh cười gằn...

- Nếu là nhằm lẫn vậy thì tại sao bố tôi lại phải chết...?...

- ...

- Chính mắt tôi đã phải chứng kiến chuyện đó...Nhằm lẫn ư? Tôi cũng muốn tin như thế lắm...để khỏi chấp nhận sự thật bản thân bị chính người mình thương yêu nhất lừa gạt...Tôi ngu ngốc quá...

- Hãy nghe em nói...em không biết tất cả những chuyện này, em cũng như anh, anh phải tin em.- Nắm chặt cánh tay anh, nó cố giải thích, giọng nó cũng gằn như ghen đi...

Hất bàn tay nó ra, anh lạnh lùng...

- Thôi đủ rồi, tôi không muốn nghe...không muốn nghe bất kì điều gì từ cô...Tôi và cô hết thật rồi, hãy biến mất khỏi cuộc sống của tôi, mãi mãi...

- Lòng tin anh dành cho em chỉ thế này thôi ư?

- Cô đủ tư cách để nhắc tới lòng tin sao? Chẳng phải nó vừa bị cô chà đạp lên đấy thôi...Tôi căm ghét gia đình cô...và cả cô nữa, Tường Vi...

Từng câu, từng chữ anh nói vang lên rõ ràng tới mức rợn người như những nhát dao cùng lúc đâm thẳng vào trái tim Vi...Hai tiếng “đừng đi” còn chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng đã bị chặn lại...

Chia tay? Kẻ sát nhân?

Nó lặng nhìn bóng dáng anh đang khuất khỏi tầm mắt... Chẳng còn gì có thể níu kéo, nó đã có đầy đủ cả lí do chia tay, Vì để yên cho anh đi, nó không giữ anh lại, nó không nài nỉ và cũng không cầu xin anh bởi như vậy cũng để làm gì...? Trong nó giờ chỉ tồn tại một từ ” trống rỗng ”...

Àm...

Rào...rào...rào...

Nó nằm sõng soài trên mặt đường, nước mưa, nước mắt tất cả đều mặn chát...trái tim nó giờ đã vỡ vụn, đã nát tan...từng mạch máu đang chảy trong cơ thể chỉ muốn nứt tung ra, nó đau...đau tới mức nghẹt thở...nỗi đau không thể gọi tên...Đây là sự trừng phạt ư??? Nó đã làm gì, đã làm gì để rồi phải hứng chịu cái bi kịch này...???

Tất cả chỉ còn lại một dấu chấm...cái hiện thực phũ phàng và tàn nhẫn này đã lấy đi mọi thứ từ tay nó...

Tình yêu...gia đình...mơ nhoà như ảo ảnh...

Tít...tít...

Cạch...

- Bà đã về rồi ạ?- Người giúp việc nhanh chóng mở cửa, tươi cười.
- Uh.
- Lấy túi xách bước ra, như sức nhớ điều gì người phụ nữ quay lại...
- Phiên chị lên phòng chuẩn bị nước tắm cho Minh Anh...Xong chị có thể về...
- Vâng, tôi sẽ chuẩn bị ngay...

Thả người xuống ghế, mẹ Minh Anh nấn ná những ngón tay hai bên thái dương. Ai cũng ngạc nhiên, ai cũng bất ngờ trước sự thật khủng khiếp đang phơi bày chỉ riêng Thiên Thi thì không, bà điềm tĩnh tới lạ, không điềm tĩnh sao được bởi lẽ chuyện đó bà đã biết từ lâu...

- Alo? Uyển Nhi đây à?
- Bác khoẻ.
- Bác cũng vừa mới về.
- Uh, giờ là thời điểm thích hợp nhất để con quay về Việt Nam.
- Mong sớm gặp con. Tạm biệt.

Nắng luồn qua kẽ hở ô cửa sổ, hạ cánh nhẹ nhàng trên khuôn mặt trắng nhợt của nó. Vi cũng chẳng nhớ nổi tối qua mình về nhà như thế nào, chỉ biết nó đã lang thang rất lâu trong cơn mưa ào ạt ấy...

- Con có muốn ăn một ít súp không?- Mẹ bưng khay đồ ăn vào trong phòng, nét mặt hiện rõ sự lo lắng...
- Con không đói...
- Mẹ và bố thật sự xin lỗi con, Vi à. Nhưng hãy nghe mẹ giải thích...
- Con không muốn nghe...

Nó lắc mạnh đầu, hai tay bịt chặt lấy tai, nước mắt trào ra... Cái nỗi đau chết tiệt này đang gặm nhấm linh hồn nó, cào xé tâm can nó...Bố nó là kẻ giết người...Sao sự thật này lại khó chấp nhận quá...Nó làm sao có thể tha thứ...cho cái hành động mất nhân tính ấy...? Người bố mà nó luôn sùng kính còn có thể làm cái chuyện đáng kinh tởm ấy thì giờ nó phải nghe ai? Tin ai được nữa...

Bước xuống giường, nó tiến lại cái vali rồi cho vội tất cả vào trong...

- Con định làm gì vậy?

- Xin mẹ...đừng hỏi gì cả...con cần thời gian...cần thời gian để chấp nhận...để bình tĩnh...một mình...nếu không con sẽ điên mất...

Nó khóc oà lên, từng đợt xúc cảm cứ như không thể nào dừng lại được...Mẹ ôm nó vào lòng, bà cũng khóc theo nó...

- Con hãy hiểu cho bố con...Mẹ xin lỗi...thật sự xin lỗi...được rồi, con cứ đi đi...đi đi và quên hết mọi thứ...

- Nhưng còn anh ấy...? Con yêu anh ấy... Giờ con phải làm sao đây, phải làm sao đây hả mẹ... khi mà anh ấy nghĩ con lừa dối...?- Vi khóc ngất đi...

- Cậu ta không dành cho con.Đó là duyên phận.Con phải mạnh mẽ lên...

Bố Vi quay mặt đi, ông gạt đi dòng nước mắt nóng hổi vừa mới lăn dài trên làn da chai sạn hằn in những vết nhăn...

- Bố xin lỗi...

Tháo kính đen ra khỏi mắt, Vi thận trọng mở căn phòng thuê trọ mà nó vừa kí hợp đồng rồi đẩy tất cả hành lí vào trong. Nó ngồi thụp xuống và lại bắt đầu khóc, giá mà nó có thể hét lên thật lớn cho cả thế giới biết rằng nó đang đau nhưng nó kiệt sức thật sự, nó không còn đủ hơi để làm điều đó...Vi biết sống thế nào trong những ngày kế tiếp...khi mà anh đã bước ra khỏi cuộc đời nó...

Tinh...tinh...tinh...

Tinh...tinh...tinh...

Với tay tắt điện thoại, nó không muốn nghe gì từ bất cứ ai...Thế nhưng chuông điện thoại vẫn cứ đổ, liên tục...Tháo cục pin ra khỏi máy, nó thả điện thoại lên bàn...

Vi đẩy cửa bước ra ngoài, ánh nắng đầu hạ gay gắt chiếu thẳng vào mắt nó, bỏng rát...Từng giọt mồ hôi nóng rẫy trên khuôn mặt...Nó cứ bước...bước vô định...

- Cháu đi xe ôm không?

- Đi đâu để bác chở, ta lấy rẻ cho, đi taxi mới thoải mái...

Hàng tá lời mời mọc vang vẳng bên tai cho nó biết nơi mình đang dừng chân là sân bay...Và Vi lại đi...mặc kệ bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nó...Một cô bé với đôi chân dài thẳng tắp lại chỉ mặc jean ngắn tới ngang đùi, chiếc áo xộc xệch để lộ bờ vai trắng ngần, không nhìn hoạ có mà lũ con trai đó bị điên. Nó chỉ không hề biết điều đó đang khiêu khích những kẻ xấu...cho tới lúc...nó bước chân vào một ngõ hẻm vắng người...

- Cô em xinh đẹp đi đâu mà chỉ có một mình thế này...

Vi tiếp tục đi...

- Haha.Em không những xinh đẹp lại còn rất kiêu kì nữa.

Hắn nắm lấy bàn tay nó rồi kéo giật nó lại, bàn tay hắn luồn vào bên trong áo nó, Vi hét toáng lên...

- Buông ra...anh đang làm cái trò gì vậy...?

- Theo em...thì anh đang làm gì?

Cười khẩy rồi đôi bàn tay dơ bẩn ấy vẫn không chịu buông tha cho nó...Vi không tài nào thoát ra được...

- Cứu với..ai cứu với...

Bụp...

Phang mạnh một phát từ phía sau hắn, Bảo Anh đỡ lấy nó, anh nhìn vào đôi mắt đang sưng lên vì khóc, nhẹ nhàng...

- Em không sao chứ?

- ...

Nó mím chặt lấy môi để không bật lên tiếng nấc dẫu những dòng nước mắt vẫn cứ thi nhau lăn dài trên gò má...

- Không sao nữa rồi...nín đi...

Nếu không phải Vi gần như chẳng thể đứng vững thì anh đã giết chết cái tên ***** đang nằm trên mặt đất từ lâu...

- Để anh đưa em về...

- ...

- Hay em muốn anh gọi cho Minh Anh?

- Đừng...

Chỉ nói được vậy rồi nó lại thôi...

- Em và cậu ấy giận nhau à?

Sau một hồi cố sức hiểu chuyện gì đang xảy ra, cuối cùng anh cũng phải hỏi nó cái điều mà bản thân đang đoán lờ mờ...

- Em và anh ấy...chia tay rồi...

- ...

- Cảm ơn anh, em tự về được...

Bảo Anh ngạc nhiên tới mức sững sờ, anh muốn hỏi nguyên do nhưng về đau khổ của Vi không cho phép anh làm điều đó...Trái tim anh nhói lên khi thấy những giọt nước mắt đang rơi ấy...nhưng anh lại chẳng thể làm gì để ngăn nó được...

Chiếc xe lao nhanh tới biệt thự của Minh Anh, anh từ bỏ là để thấy Vi đau đớn thế này sao? Vì lí do gì lại chia tay?

Bốp...

Đám một cú như trời giáng vào Minh Anh, anh gần như không thể kìm nổi cơn tức giận đang dâng trào...

- Đồ tồi. Cậu chơi trò gì thế hả? Sao lại làm tổn thương cô ấy?

Lau vết máu đang chảy ra nơi khoé miệng, giọng Minh Anh lạnh tới mức vô cảm...

- Điều đó liên quan tới tôi sao?

- Cậu đang làm nhầm cái gì vậy Minh Anh? Cậu đang tỉnh táo hay không mà lại nói như thế?

- Tôi hoàn toàn tỉnh táo.

- Hai người chia tay là vì lí gì? Hãy tới mà xem những gì cậu gây ra cho cô ấy?

- Nếu cậu quan tâm tới thế thì cậu hãy đến bên cô ta đi...

Bốp...

- Cậu...

- Ngưng ngay việc đánh tôi đi Bảo Anh.

- ...

- Việc gì tôi phải để ý tới người đã lừa dối mình suốt một thời gian dài, việc gì tôi phải bận tâm cô ta đau hay không khi mà chính cô ta đâm một nhát ngay sau lưng tôi...Tôi phải cảm ơn cô ta và gia đình cô ta vì đã giết bố tôi ư? Nếu cậu là tôi, liệu cậu có làm được điều đó không...? Còn tôi thì không thể...

Đôi mắt Minh Anh lòng sọc lên những vết máu đỏ li ti...

- Hung thủ không phải chú cậu sao? Có thể nào là nhầm lẫn...?

- Hai người thật giống nhau...

Nở một nụ cười khinh khỉnh đầy chua chát, anh quay đi...

- Kể cả như thế, Vi có tội gì mà cậu lại đối xử với cô ấy như vậy? Chẳng lẽ cậu chưa khi nào nghĩ cô ấy không biết gì ư...?

-...

- Cậu phải tin cô ấy chứ?

Cánh cổng căn biệt thự đóng lại, anh bước vào mặc Bảo Anh bắt động...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

25. Chương 25

Uống hết ly này sang ly khác, Vi lặng lẽ nhìn màu rượu sẫm sẫm, tại sao, tại sao nó uống mãi mà vẫn không say thế này? Phải làm gì thì cơn đau mới chịu ngủ yên thôi giày vò nó...

Những ngày qua nó chỉ trông chờ vào men rượu...Chỉ rượu mới có thể ru ngủ nó bởi cứ mỗi lần nhắm mắt lại là hình ảnh anh lại hiện lên...là nỗi nhớ cứ mãi thường trực...là cái ngày định mệnh đó như đang diễn ra ngay trước mắt...

Giá mà nó có thể quên tất cả...

Loạng choạng bước ra khỏi bar, nó trật chân suýt ngã rồi cố vịn vào thành tường để đứng dậy, lại tiếp tục đi cho tới lúc nhìn thấy căn phòng trọ quen thuộc.Nó không muốn khóc nhưng sao nước mắt chẳng chịu nghe lời mà rơi mãi thế này? Chắc bây giờ trông nó thảm lắm...

- Em uống rượu đấy à?

Anh dìu nó vào nhà, mắt Vi khi ấy lơ mờ, giọng nói này sao mà thân quen quá...Giúp nó lên giường, anh tháo giày ra cho nó rồi rất nhẹ nhàng lấy khăn lau khô khuôn mặt toàn nước mắt...

Vi khép chặt hàng mi, nó mệt quá, nó muốn ngủ, nhưng khi nó ngủ rồi thì anh có đi mất...?

Anh thấy nó nằm yên, đôi mắt không còn chút cử động nào tưởng nó đã ngủ nên rất khẽ khàng cầm chìa khóa đứng dậy và mở cửa...

Khi ấy, như một phản xạ, nó chạy tới và ôm chầm lấy anh từ phía sau...

- Hãy ở lại với em.

Bất ngờ bị nó ôm từ đằng sau, Bảo Anh giật mình nắm lấy bàn tay lạnh toát của nó...

- Đừng bỏ em một mình...

Quay người lại, nhìn vào đôi môi đang run lên ấy...xúc cảm anh cố gắng chôn vùi bấy lâu giờ lại trào ra mạnh mẽ...Anh mềm lòng khi thấy nó đau...Hai người đó chia tay đáng lẽ ra anh phải vui, cố gì lại khổ sở vậy...

Nó khiến anh không thể kiềm chế được bản thân, anh đặt lên môi nó một nụ hôn với tất cả sự đam mê và yêu thương dồn nén...Anh cảm nhận được cả vị mặn chát từ nước mắt Vi...

Bé bỏng nó và tiến về phía chiếc giường, nụ hôn vẫn chưa hề dứt...nó đón nhận anh một cách nhiệt tình...Hôn lên mắt nó rồi môi và sau cùng là dãi xuống cổ...Khi bàn tay anh chạm nhẹ vào cúc áo đang mở bung của nó bất chợt anh ngừng lại...

Thứ anh cần là tình yêu của nó, là trái tim nó, là trái tim chứ không phải thân xác...

- Đừng rời xa em Minh Anh...

Chiếc dao vô hình như cắm phập một cách đầy tàn nhẫn vào trái tim Bảo Anh...

- Em đau lắm...đau tới mức chỉ muốn chết đi...

Đặt môi nhẹ nhàng lên những giọt nước mắt nóng hổi ấy, anh nói rất chân thành...

- Anh yêu em.Suốt cuộc đời này chỉ yêu mình em.

- Thật chứ?

- Uh, ngủ đi, sáng mai mọi chuyện rồi sẽ lại tốt đẹp thôi...

Hoàn thành vai trò đóng thế một cách xuất sắc, anh nện nắm đấm rất mạnh vào tường...

- Anh phải làm gì cho em đây...?

Vi tỉnh dậy khi men say đã bắt đầu hết tác dụng, đầu nó đau nhức không nhớ nổi chuyện gì...mở ngăn tủ, lấy dao và thuốc ngủ được chuẩn bị kĩ càng, nó tiến đến phòng tắm...ngang qua chiếc ghế salon...

Giọng nói thân quen tới qua là anh Bảo Anh ư? Vi tự cười mình, nó cười cho sự ngốc nghếch luôn mong chờ một phép màu...

Xả nước cho đầy bồn tắm, nó bước vào, đưa chiếc dao cứa một đường nơi cổ tay và thả xuống bồn, máu hòa vào nước rất nhanh...Xong nó bắt đầu uống thuốc, Vi bốc từng nạm, từng nạm...

Một khi con người ta đã không tìm được lí do gì để sống, khi mà nỗi đau đã vượt quá sức chịu đựng, phải chăng lối thoát duy nhất chính là cái chết...?

Nó ngụp đầu trong nước, khắp mặt bồn lênháng một màu đỏ của máu...

Sớm thôi, rồi nó sẽ được giải thoát, rồi nó sẽ bước vào bầu ánh sáng vĩ đại của cõi vĩnh hằng...

- Mở cửa... mở cửa cho anh...Đừng làm chuyện dại dột...Anh cầu xin em Tường Vi...

Tiềm thức nó chỉ ghi nhận được câu nói đó trước khi rơi vào trạng thái hôn mê sâu...

... Đời không như là mơ, luôn luôn là như thế, tàn khốc mới chính là cuộc sống, ta phải ngã, phải đau, phải tự mình đứng dậy mới có thể trưởng thành...Cái chết là cách trốn chạy hèn nhát nhất...bởi ta đã không đối xử tốt với chính bản thân mình thì ta còn có thể trông chờ điều đó từ ai...?

- Nếu em không mở anh sẽ phá cửa...

Im lặng...

Dùng hết sức mình Bảo Anh đập mạnh vào cửa nhưng chẳng ích gì, anh tìm mọi cách để phá khóa...

Tiếng nước chảy như đang trên người...Làm sao để cứu Vi...?

Quay người ra sau, anh chạy một mạch lên tầng, các bậc thang hôm nay có gì lại dài đến thế, anh bước mãi mà vẫn chưa tới căn phòng của chủ nhà...

- Cốc...cốc...bác ơi...

- Cậu gọi tôi...?- Bà chủ nhà chạy vội về phía anh...

- Bác...mở cửa phòng Tường Vi hộ cháu...nhanh lên bác...

- Cậu là ai? Sao lại yêu cầu vô lí thế? Đây là xâm phạm đời tư của người khác đấy...Tôi không chịu trách nhiệm đâu...

Nói một tràng rồi bà toan quay vào...

- Bác không mở thì cô ấy chết mất...khi ấy bác có thể gánh nổi không? Phòng trọ ai còn dám thuê khi mà tại nơi đó đã xảy ra án mạng...

-

- Bác có tin tôi sẽ cho người đốt cháy cả căn nhà này không?

Giờ thì anh đã mất kiên nhẫn thật sự, tức giận nhìn chủ nhà như muốn nuốt sống...

- Tôi...tôi...mở...

Bà ta run lập cập rồi chạy theo anh xuống dưới...

Lật đặt tra chìa khóa vào ổ, cuối cùng thì cánh cửa phòng tắm cũng đã mở ra...

Trước mắt anh là một cảnh tượng kinh hoàng, những lọ thuốc nằm nghiêng trên mặt sàn đầy máu...

Bế thốc Vi lên, anh chạy, chạy như điên...

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi ra từ khóe mắt anh...anh đang hoảng sợ... hoảng sợ tới cùng cực...

- Em sẽ không sao...em sẽ không sao cả...đừng ngủ em nhé...gắt lên Vi...

Cạch...

- Xin lỗi, người nhà bệnh nhân không được vào...

Anh dựa hần lưng vào tường, những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt thanh tú, hoàn hảo tới từng milimet...Nếu Vi có mệnh hệ gì...nếu nó có mệnh hệ gì... chắc anh sẽ không sống nổi...

” Thuê bao quý khách vừa gọi...”

- Cậu đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng tôi dành cho cậu rồi đấy Minh Anh...

Tắt điện thoại, anh nhìn chiếc áo của mình...chiếc áo nhuộm màu máu của Vi...

- Anh là người nhà của bệnh nhân?

Cô y tá nở một nụ cười...

- Vâng.

- Vậy thì phiền anh ra làm thủ tục nhập viện cho cô ấy, cô Tường Vi.

Chỉ nghe đến đó, anh bước về phía thu ngân...

- Anh cầm lấy mà thay.

Kéo tay anh lại, cô y tá đặt vào đó một túi đồ...

- Không cần đâu, với lại tôi không quen nhận đồ từ người lạ...Cảm ơn.

- Anh sẽ khiến người ta sợ nếu để nguyên thế này và đi ra đấy...Anh không phải ngại, bởi tôi cũng định cho nó vào sọt rác mà...

Không nói thêm một từ nào nữa, cô gái kì lạ quay đi...

- Bác sĩ thực tập mặc trang phục của y tá sao?

Bước vào phòng thay đồ, anh đóng cửa...

A...a...

Đứa trẻ thét lên đau đớn khi bị con dao rạch một đường vào cánh tay bên trái...

- Con...Ông làm gì nó?

- Tao chỉ tạo một chút dấu ấn riêng cho nó thôi.

- Đừng...xin ông...

- Thế thì giết hần mau lên...

- ...

- Hay mày muốn con gái mày phải hứng chịu tất cả...?

- ...

- Mày không muốn gặp con nữa phải không? Muốn nhìn thấy xác nó chứ gì? Tao sẽ ày toại nguyện...

- Van ông...đừng làm thế...nó chỉ là một đứa trẻ...

- Nhanh lên...tao đếm từ một đến ba...

Đoàn...

- Huhu...Bố ơi cứu con...!

- Hãy cho tôi nói chuyện với con bé...

- Huhu...

- Nín đi con...nín đi...đừng khóc...

- Huhu...Bố tới đón con...Huhu...Con sợ lắm...

Giật lấy điện thoại, hấn gần từng tiếng...

- Sao đây?

- Tôi sẽ làm...tôi sẽ làm...ông hãy để yên cho con bé.

Đoàng...

Một nụ cười mãn nguyện trên khuôn mặt nham hiểm...Người đàn ông đó...không ai khác chính là chú của Minh Anh..."

Đôi mắt nó dần mở ra, nhìn lên cái trần nhà trắng toát...mùi thuốc sát trùng nồng nặc...vang đâu đó trong căn phòng là những tiếng tí...

- Mẹ...- Nó mấp máy môi một cách khó nhọc...

- Con bé này, sao con lại như thế hả? Sao con lại ngốc nghếch vậy chứ? Con định để mẹ phải theo con,con mới hài lòng ư...? Con có biết mẹ sợ như thế nào không...?

Mắt mẹ đỏ hoe nhìn nó...

- Con xin lỗi.

Vi thật sự không biết phải nói gì ngoài câu đó...

Nó tự tử, muốn tìm tới cái chết là vì điều gì? Vì chẳng tìm nổi một lí do để bản thân tiếp tục tồn tại, vì hiện thực...vì sự bất công của số phận...vì nỗi đau đang ngày ngày rỉ máu trong tim...

Nhưng...

Nó đã không nghĩ tới hai người quan trọng nhất với nó...Nếu nó chết đi, bố mẹ nó sẽ như thế nào...? Để người đầu bạc tiền người đầu xanh là tội bất hiếu...Nó đau...lẽ nào họ lại không...?

Huống hồ, mọi thứ đều từ nó mà ra, mắng kí ức đen tối...bởi cứu nó mà bố trở thành kẻ sát nhân...bởi nó mà bố anh Minh Anh phải chết...

- Bố đâu ạ...?

Bố nó nãy giờ đứng ngoài phòng bệnh, nghe Vi nhắc tới liền bước vào...

- Chắc con cảm thấy xấu hổ lắm vì có một người bố là kẻ giết người...

- ...

- Xin lỗi vì đã hủy hoại hạnh phúc của con...con cứ căm ghét bố nếu con muốn...nhưng xin con...đừng làm vậy một lần nữa...bố và mẹ không chịu nổi...

- Bố làm những chuyện đó là vì con mà...Chuyện kinh khủng bố bảo con không nên nhớ là nó...đúng không...? Con xin lỗi.

- Con...nhớ hết rồi...?

Gật nhẹ đầu, nước mắt lăn dài hai bên má nó, Vì thật sự hối hận vì đã trách bố, vì đã không để ông có cơ hội giải thích...

- Con không sao là tốt rồi...Con nghỉ ngơi đi, mẹ và bố ra ngoài cho con yên tĩnh...

Nói rồi bố kéo mẹ rời đi...

Vi lặng lẽ nhìn vết cứa nơi cánh tay phải được băng trắng toát, khắp người nó là đám dây nhợ lằng nhằng...Nhắm mắt lại, nó thấy nhức đầu, có lẽ ngủ là điều nó cần lúc này...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

26. Chương 26

Đặt lên bàn một lọ hoa hồng tím (loại hoa khá hiếm nếu là hoa tự nhiên), chị bác sĩ thực tập thay túi nước đã hết cho nó và điều chỉnh lại vài sợi dây...

- Chào Vi! Hi.Chị là bác sĩ thực tập.

- Vâng.Chào chị!

- Em thấy sao? Có đau ở đâu không?

Chị ấy mở cái bệnh án dày cộp trên tay và bắt đầu ghi chép...

- Không.Em chỉ hơi mệt chút xíu...

- Trông em khá hơn nhiều rồi...Em sẽ sớm bình phục thôi...

- Khi nào em được xuất viện ạ?

- Hi.Cứ nghỉ ngơi đi.Nếu không có gì đáng ngại, khoảng hai tuần nữa em có thể về...

Bỏ bút vào trong túi áo, chị ấy nhìn nó cười, một nụ cười rất đẹp.

- Chị không biết em gặp vấn đề gì nhưng thật sự cái chết sẽ không giúp em giải quyết được mọi thứ đâu...vì thế hãy can đảm mà sống...

- ...

- Nhiều người muốn được sống còn không có cơ hội... thế mà em lại xem nhẹ nó...Vi thật may mắn...nếu chậm chút nữa là em nguy rồi...

Nó hơi ngạc nhiên với những gì mình vừa nghe, giống như thể Vi và chị ấy đã quen nhau từ rất lâu vậy...

- Em là bệnh nhân đầu tiên chị phụ trách...bác sĩ khuyên bệnh nhân thế này mong bệnh nhân không phiền lòng...

- Em hiểu.Em cảm ơn.

- Vi có muốn thử ăn chút gì không?

- Em không đói.

Kéo rèm cửa sổ ra, chị ấy quay lại nhìn nó một lần nữa, nụ cười vẫn nguyên như vậy...

- Chị phải đi thôi...

- ...

- Để nhường vị trí ột người nào đó rất lo lắng cho em...Tạm biệt...

Đẩy nắm cửa, bác sĩ thực tập bước ra...

- Cậu có thể vào...

Khó khăn nhích người lên (mấy cái dây trên tay nó quả thực là bất tiện kinh khủng) nó để ỉnh ngang tầm với anh Bảo Anh...

- Anh lấy nước cho em nhé?

- Phiền anh.

Đón lấy cốc nước ấm từ tay anh, giờ Vi mới nhìn rõ vẻ mặt đầy mệt mỏi của người đang ngồi đối diện mình, cả đôi mắt luôn sáng cũng phẳng phất u buồn, trông anh tiều tụy hẳn đi...lẽ nào là vì nó...

- Em còn choáng nữa không?

- Không choáng nữa, em chỉ hơi buồn ngủ thôi...

Câu chuyện đáng lẽ ra chỉ dừng ở đó nhưng cảm giác day dứt khiến nó không yên, nó nợ anh quá nhiều...

- Em xin lỗi.

- Vì điều gì?

- Vì đã làm cái hành động thiếu suy nghĩ ấy.

..." Đừng làm chuyện dại dột...Anh cầu xin em Tường Vi"...

Câu nói đó cứ văng vẳng trong đầu nó...

- Em sẽ không như thế một lần nào nữa chứ?

Anh nhẹ nhàng, nó có linh cảm anh đang rất không ổn.

- Em hứa....

- Anh sẽ nhớ lời hứa này.Em nghỉ ngơi đi.

Vào thời khắc nó không ngờ nhất, một nụ hôn thật ấm được đặt lên trán Vi.

- Anh không cần em phải đáp lại, em có thể xem anh là bạn nếu em muốn nhưng... đừng ngăn cấm tình cảm của anh...

Treo áo bác sĩ lên mắc, Uyên Nhi tháo luôn cả gọng kính để lộ một đôi mắt tròn to, đen lay láy...nụ cười trên đôi môi xinh xắn đã tắt từ lâu...

Tinh...tinh...tinh...

- Con chào bác!

- Dạ.Hi.Con vừa mới hết giờ làm thôi.

- Hi. Chuyện đó thì con rất sẵn lòng.Con sẽ đón Minh Anh...

- Cũng cần một bất ngờ cho cậu ấy mà bác.

- Dạ.Con chào bác! Hẹn gặp bác tối nay!

Cầm chìa khoá xe, Uyên Nhi bước đến gara...

Lấy hành lí, Minh Anh hoàn thành thủ tục check out rồi bỏ sim vào máy.Đợt công tác bất ngờ một tuần bên Pháp như rút kiệt toàn bộ sức lực của anh...

3 tin nhắn mới...

1 cuộc gọi nhỡ...

Vừa nhìn thấy tên người gửi, bàn tay anh tức khắc chạm vào nút del như một phản xạ...Tất cả đều bị xoá...

- Minh Anh!

Giật mình bởi tiếng gọi, suýt chút nữa anh đánh rơi vali xuống...

- Cậu thấy tôi không vui sao? Ít nhất cũng phải chào hỏi người lớn tuổi hơn mới phải phép chứ?

- Chị về khi nào vậy?

- Khi em đi...

- Em tưởng tập đoàn J.A không có chi nhánh tại Việt Nam?

- Cái điều em vừa bảo là “tưởng” ấy đúng đấy.Hi, chị về thăm em và bác mà...tiện thể nâng cao trình độ chuyên môn...

- Thế sao?

Buông một câu chẳng có vẻ gì là ăn nhập, anh bỏ toàn bộ hành lí vào cốp...

- Xem chừng Uyển Nhi không được chào đón lắm.

- Đâu có...

Những nghi vấn về kẻ năm lần bảy lượt *** hại Vi chợt xuất hiện trong đầu anh...

- Thái độ của em đã tố cáo đấy...

Nhấn ga, anh mở nhạc để nới lỏng sự căng thẳng không đáng có này xuống...

Tinh...tinh...tinh...

- A lô!

- Vâng cháu đang nghe...

- Hồ sơ kiện Thái Hoàng Trung đã hoàn thành, cậu chủ muốn khi nào sẽ đệ đơn lên toà?

- Cháu muốn kẻ sát nhân đó phải trả giá...ngay lúc này đây....

- Tôi hiểu tâm trạng của cậu nhưng...

- Chú cứ nói...

- Con gái ông ấy, cô Thái Nguyễn Tường Vi vừa mới nhập viện tuần trước vì tự sát...có lẽ...

Bộp...

- Cậu chủ...

Điện thoại tuột khỏi tay anh...

Tường Vi tự sát...

Não của anh lúc này chỉ tiếp nhận chính xác được cụm từ đó ...

Ngay bên cạnh chỗanh ngồi, Uyển Nhi không giấu nổi một nụ cười...” Cậu đã biết rồi phải không Minh Anh?”

Mở lò vi sóng, Uyển Nhi thận trọng lấy ly sữa ra rồi đặt vào khay. Minh Anh quả là một con người thú vị, cậu ta hẳn phải được đào tạo bài bản lắm kĩ năng kìm nén cảm xúc nên mới có thể điềm tĩnh nhốt mình trong phòng như thế...

- Có chuyện gì với Minh Anh sao Nhi?

Thiên Thi hơi bất ngờ trước thái độ của con trai...

- Chắc em ấy đi máy bay một thời gian dài nên mệt thôi bác.

- Con cũng nên thay đổi cách xưng hô đi, ai lại đi gọi người mình sắp đính ước là “em” chứ?

- Hì, con quen rồi mà. Để con mang lên cho Minh Anh.

Nâng khay lên, Uyển Nhi nhoẻn cười thật tươi...

- Con vẫn nhất quyết ở khách sạn?

- Vâng ạ.

Cốc...cốc...

- Chị vào được không Minh Anh?

- Cửa không khoá.

Đẩy cửa bước vào, Nhi đặt khay lên bàn rồi đưa sữa cho anh...

- Cậu không định xuống ăn tối đấy à?

- Chị là bác sĩ mà không biết rằng chưa ăn gì đã uống sữa sẽ có hại cho sức khỏe sao?

- Haha. Khá nhỉ? Tất nhiên là biết. Em không thấy trên khay có mấy lát sandwich hả?

- ...

- Đừng phụ chị đã mang những thứ này lên... ăn đi rồi còn chờ chị về.

- Chị cũng có xe, ngoài kia đầy taxi...?

- Bác gái sẽ không vui đâu...

Đưa ly sữa lên, Minh Anh nhấp một ngụm...

- Chị thử đưa ra một lí do đi.

- Vì chẳng có ai lại nỡ đối xử với vợ tương lai của mình như thế...

Nhi vừa dứt lời, y như cô dự đoán, Minh Anh bị sặc và ho nhiều tới mức khuôn mặt đỏ bừng lên...

- Chị đùa...? Không thể nào...

- Chị cũng muốn tin nó là đùa lắm nhưng rất tiếc đó lại là sự thật.

- ...

- Đây là lời giao hẹn của hai gia đình từ trước...

- Thật nhắm nhĩ!

- Không nhắm nhĩ tí nào đâu Minh Anh.

Cả Nhi và anh giật mình quay lại nhìn Thiên Thi.

- Giờ là thời đại nào rồi mà còn có cái chuyện vợ vãn đó. Con sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này...

- Minh Anh, mẹ đã làm theo những gì con muốn, thậm chí tạo mọi cơ hội tốt nhất cho con... nhưng lời hứa chắc chắn tìm được con dâu trước khi con 21 tuổi đã không được thực hiện...

- ...

- Uyển Nhi, con cũng thế đúng không?

Khẽ lẩm bẩm nguyên rửa cái thời hạn lấy chồng trước 23 tuổi của bố mẹ mình, Nhi đành ngậm bồ hòn...

- Dạ.

- Hôn ước của hai con được cả hai dòng họ làm chứng và công nhận. Nếu từ chối, riêng con sẽ phải từ bỏ họ Hàn, Minh Anh à.

- ...

- Lễ đính hôn sẽ được cử hành vào tháng sau.

-...

- Đừng khiến bố con phải thất vọng.

Cậu sau cùng của mẹ khiến anh buộc phải im lặng...

- Con sẽ đưa Uyển Nhi về...?

- Vâng...

Đóng laptop, Minh Anh đứng thẳng dậy...

Không khí trên xe căng lên như dây đàn, Nhi áng chừng Minh Anh đang tức giận tới nỗi có thể giết chết bất kì ai nếu không may người đó động vào...nhưng thật lạ là điều ấy lại khiến cô vô cùng phấn khích...

- Lỗi không phải tại chị đâu nhé? Ai bảo em không kiểm nổi lấy một người em yêu...

- Chị thì tìm được chắc. Sao chị không phản đối mà vẫn về đây? Chị định tham gia vào cái vở hài kịch mang tên kết hôn kể cả khi tôi và chị chẳng có tí tình cảm nào với nhau thật ư?

- Chị rất thích em đấy chứ. Chị hoàn toàn tự nguyện mà.

Nhi mỉm cười bởi cô đang làm Minh Anh phát hỏa tới nơi...

- Chị ở khách sạn nào?

- Ôi thôi chết, cho chị tới bệnh viện đi, chị để quên laptop...

- Mai lấy không được à?

- Không.- Cô đáp gọn lỏn.

Bỏ tay lái, anh quay xe...

- Bệnh viện Thánh An...

- Đợi chị một lát!

Bóng dáng Uyển Nhi khuất ngay sau cánh cửa chính...Bệnh viện Thánh An...? Vì đang ở đây...

Sau một hồi đấu tranh giữa tình cảm và lí trí, cuối cùng lí trí cũng đã thua, anh mở cửa xe và bước vào...

Nhấn công tắc, Nhi đưa tay mở nhạc rồi ngồi xuống...thật ra thì cô có quên thứ gì ở viện đâu...cô chỉ đang muốn cho Minh Anh một cơ hội...

Suốt quãng đường về tuyệt nhiên Minh Anh không nói một lời nào, khi cô từ viện ra đã thấy anh ngồi yên trong xe rồi...

Nhi đang cố tưởng tượng khuôn mặt của anh lúc nhìn thấy Vi...đau đớn...căm hận...nát tan...hay vui mừng, tất cả đều khiến cô tò mò. Chưa khi nào Nhi thấy hối hận vì đã không tham gia khoá học tâm lí như bây giờ...

- A lô!
- Vâng.
- Chú hãy mang đơn nộp lên toà vào ngày mai.
- Châu muốn ông ta rục xương trong tù.

Tắt điện thoại, mắt anh vẫn dăm dăm nhìn về phía trước. Dù anh có yêu Vi nhiều thế nào đi chăng nữa, dù nó thật sự không biết gì và vô tội thì anh và nó mãi mãi chẳng thể đến được với nhau...Cái chết của bố là nỗi ám ảnh tận trong sâu thẳm tiềm thức của anh...Mắt mắt người thân là cơn đau quá lớn...anh không thể vượt qua toàn bộ những rào chắn đó, xem như tội ác chưa hề tồn tại được...bởi bố đã vĩnh viễn ra đi...vì kẻ sát nhân là bố của Vi...

Nỗi đau mơ hồ nhói lên từ tim...anh sẽ phải xoá đi hình ảnh người con gái anh thương...

...Một khi tình yêu đã chết thì việc lấy ai đâu có còn quan trọng nữa...

Trở về căn phòng trọ sau ba tuần nằm viện, Vi tự nhìn mình trong gương...trông nó chẳng khác gì một cái xác biết đi, da xanh xao, trắng bệch...bên tay trái là vết sẹo bị đâm...bên tay phải là lát dao tự tử vẫn chưa lành...

Nó thật tàn nhẫn...tàn nhẫn với chính bản thân mình...

Dù khó khăn, dù mất hết lòng tin vào mọi thứ thì nó vẫn phải vượt qua, làm quen với cuộc sống mới mà ở đó không có anh. Anh và nó có duyên nhưng không có phận, Vi phải chấp nhận sự thật ấy...

Nó sẽ học cách quên...quên đi cái nắm tay thật ấm mỗi lần dạo phố...quên đi bờ vai luôn để nó dựa vào...quên đi cách anh cười...quên đi giọng nói dịu dàng...và quên cả nụ hôn thật lạnh dưới mưa đầy nước mắt...Cứ thế chiếc hộp đầy những mảnh Sticker Ease kỉ niệm...Ngắm nhìn bức tranh anh vẽ, dòng chữ " I like you " tròn trĩnh khiến nước mắt rưng rưng nơi khoé mi nhưng Vi đã không để chúng rơi xuống, cuộn tròn nó lại rồi đóng hộp...

Nó sẽ cố cất đi hồi ức với anh...nhưng chỉ cất đi thôi....bởi Vi vẫn biết rằng...ở nơi nào đó...nơi mà trái tim nó luôn đập những nhịp rất đều đặn, anh sẽ chẳng thể nào biến mất...

Ipod của nó cứ vang đều giai điệu bài Big big world...

I'm a big big girl in a big big world...

Phải rồi, nó là một cô gái mạnh mẽ nên có là gì nếu anh rời bỏ nó mà đi...

... Quên đi một ai đó thật sự quan trọng với ta thời gian đầu luôn là điều không tưởng...bởi trái tim ta đã quá quen với những gì thuộc về quá khứ...và kì lạ thay khi nhớ tới ai đó ta sẽ chỉ luôn nhớ những gì đẹp nhất giữa ta và họ...nhưng đôi lúc tình yêu chỉ đơn giản là biết buông tay đúng lúc...những người yêu nhau sẽ về được với nhau...còn khi tình yêu không đủ lớn là lúc ta chấp nhận sự thật...tàn nhẫn nhưng đó là thực tế...là cuộc sống...Hãy can đảm lên vì ta biết giữa hàng tỉ người con trai trên thế giới này, luôn có một người sinh ra là để dành cho ta, xứng đáng với tình yêu của ta...vậy nên việc duy nhất của ta phải chăng là dọn dẹp con tim đầy vết thương, đẩy lùi quá khứ và mỉm cười chờ sự xuất hiện của người đó...^^.

Tình yêu sẽ chỉ dành cho ai biết trân trọng giá trị của nó ...

I'm a big big girl in a big big world

It's not big big thing if you leave me

But I do do feel

that I do do will

Miss you much

Miss you much...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

27. Chương 27

- Vi ơi, cho bàn số năm một suất cơm chiên trứng đi em.

- Vâng, đợi em một lát.

Rắc tiêu lên, nó bỏ đĩa vào khay rồi ù chạy ra ngoài...

- O...anh...

- Thì ra em làm ở đây sao?

- Hi. Vâng.

Đưa tay lên quẹt giọt mồ hôi vừa mới lăn xuống, cuối cùng nỗ lực trốn chạy của nó cũng phải đầu hàng, dù nó có chuyển nhà trọ thì anh vẫn tìm ra...Vi nhoẻn cười nhìn Bảo Anh...

- Chị họ xinh đẹp của anh bảo chị ấy muốn giới thiệu một cô gái dễ thương cho anh nên anh mới đến...

- Vậy chứ không phải có người muốn tới tìm em hả?- Nó nháy mắt cười.

- Tất nhiên.- Mặt Bảo Anh tỉnh bơ.

- Hi.Thế chị họ xinh đẹp của anh là ai nào?

- Là chị.

Con chưa kịp để anh lên tiếng tiếp, chị chủ hàng không biết từ đâu bước ra đứng sát ngay bên cạnh, khiến Vi giật bắn mình...

- Chị Hương...?- Nó ớ ra...

- Cậu thấy cô bé này thế nào Bảo Anh? Chị nói không điều nhỉ?- Quàng tay qua vai nó, chị chủ cười tươi...

- Haha.Em rất thích.- Đôi mắt anh hiện rõ sự đố kỵ...

Ôi trời sao giờ nó mới phát hiện ra điều này cơ chứ? .

- Sự kiêu ngạo, lạnh lùng thường ngày của em bay đâu mất tiêu rồi cưng? Mới gặp mà như thế là hơi vô duyên đấy.

Bảo Anh vẫn cười rất tươi, riêng nó thì đã hiểu sơ sơ đầu cua tai nheo chuyện này...

- Em và anh ấy đã quen nhau gần 4 năm chứ không phải mới gặp một lần chị ạ.

Nó ngao ngán quay sang chị Hương thật thà...

- Cái thằng quỷ, dám mang chị ra làm trò cười...Cho em chết này...!Chết đi...!

- Em nói thật mà..Em thích cô ấy thật đấy chứ...^^

Nếu không phải Vi dành lấy cái khay thì Bảo Anh đã bị chị ấy cho ăn đủ rồi...

- Lần sau còn dám, chị sẽ cho em biết tay.- Chị Hương lừ mắt nhìn Bảo Anh đang ôm đầu...

- Hic, thật khổ thân cho anh rẻ, chị dữ như chằn...- Anh lảm bảm...

Hệ quả của việc đứng gần là nó nghe thấy hết, Vi bụm miệng cười...

- Lại còn nói à...

- Em có nói gì đâu...^^.Hi.

===

- Anh muốn uống cappuccino hay espresso?

Thả túi xách lên bàn, nó mở ngăn tủ...

- Espresso.Em biết pha?

- Hi. Chị Hương bày em.^^.

- Em quen chị ấy lâu chưa?

- Hi, hai tuần.

-Mới có hai tuần...? Khai thật đi...em bỏ bùa gì mà chị ấy quý em thế?

- Em đâu biết đâu...

Đưa mắt nhìn quanh, anh cười...

- Căn phòng này rộng quá! Một mình em thuê thì thật đáng nể.

- Anh đang nói móc hay khen em vậy?Của anh...

- Em nghĩ thế nào cũng được...- Đón lấy tách cà phê từ tay Vi, anh nhún vai.

- Lần sau anh nhớ dẫn Chi tới đây chơi nhé...?

- Mẹ anh đón nó qua đó tháng trước rồi...

- ...

- Bố mẹ em khỏe không?

Anh ngược lên, nhìn thẳng vào mắt nó, hoặc anh biết đôi mắt nó không bao giờ biết nói dối hoặc chỉ đơn giản anh muốn ôm gọn những biến chuyển trên khuôn mặt thân quen...

- Cảm ơn anh.Hi.Bố mẹ em khỏe.

Tinh...tinh...tinh...

- A lô, mẹ ạ?

- Bố bị công an bắt đi rồi con à...

Xoảng...

Chiếc tách trên tay nó rơi xuống, vỡ tan...

- Bố đã làm gì hả mẹ? Sao họ lại bắt bố chứ?

- Ông ấy bị cậu Minh Anh đó kiện vì tội giết người 11 năm trước...Làm gì bây giờ hả con...chúng ta sao có thể đối đầu nổi với tập đoàn của gia đình nhà ấy...Ông ấy ốm suốt mấy ngày nay...- Giọng mẹ nghẹn đi...

- Bố ốm mà mẹ không nói gì với con...?

- Ông ấy không ẹ nói, sợ con lo lắng...

Tay Vi run run nắm chặt lấy điện thoại, lẽ nào mọi thứ vẫn chưa hề chấm dứt...?

- Em không sao chứ?

- Làm ơn, giúp em tới trại giam...

- Bố...

Đứng thẳng dậy, nó chạy về phía ông...

- Giống trẻ con thế này...

Cười hiền nhìn nó, ông ngồi xuống...

- Mẹ nói cho con phải không? Bố ở trong này rất ổn, con và mẹ không cần lo cho bố đâu...

- Con sẽ thuê luật sư, con sẽ giúp bố ra khỏi đây.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó, ông nói đều đều...

- Không sao đâu con, cũng đã lúc bố phải trả giá cho những tội ác mình gây ra trong quá khứ...

- Bố sẽ bị tù chung thân mất...bố đang bị bệnh tim cơ mà...làm sao bố chịu nổi...? Xin lỗi bố...con vô tâm quá...

- Bố nợ cậu thanh niên đó, nợ bố cậu ta...có thể này bố mới thanh thản được. Con hãy chăm sóc mẹ cho tốt...Nếu vậy bố mới không còn gì hối tiếc nữa...Hứa với bố con không được thuê luật sư...Hứa đi Vi...

- ...

Nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt nó...

- Lớn rồi...ai lại khóc? Con là niềm tự hào của bố mà, con gái. Đúng không?

Bất chợt, một cơn ho kéo dài, nhìn bố đang gồng mình trước bệnh tật, trước những nếp nhăn khắc khổ của tuổi già, nó chỉ muốn chối bỏ tất cả, nó không cần là niềm tự hào của bố...nó chẳng cần lớn...nó chỉ muốn cứu bố...nhưng lời đó lại không tài nào thoát ra khỏi miệng...

- Bằng mọi giá, con sẽ đưa bố ra khỏi đây...Bố hãy chờ con.

Nếu nán lại căn phòng này thêm một phút giây nào nữa chắc nó oà khóc mất, Vi tạm biệt bố rồi bước ra...

- Luật sư sẽ giúp bác giảm án xuống mức thấp nhất, bác sẽ ổn thôi em.

Bảo Anh động viên nó...

- Em đã hứa với bố, không thuê luật sư...

- Vậy... em định sao?

- Em cũng không biết nữa.

Tĩnh...tĩnh...tĩnh...

- A lô?

- Dời cuộc họp khoảng một tiếng nữa, tôi đang bận.

- Chị chuẩn bị hồ sơ trước đi.

Quay sang nhìn nó, anh đề nghị...

- Để anh đưa em về...?

- Anh cứ làm việc đi. Không phải lo cho em đâu...Hẹn gặp anh sau...

Đeo túi xách lên cao, nó gõ từng bước đều đặn trên đường, trước cả khi anh Bảo Anh đưa ra một câu trả lời...

Thành phố giờ đã lên đèn, màn đêm dường như kéo xuống rất nhanh, hắt những tia sáng yếu ớt trên khuôn mặt Vi...

Một ý nghĩ xẹt ngang qua đầu nó...dù chỉ là một phần trăm cơ hội, chỉ cần cứu được bố, nó bất chấp tất cả...

Dừng chân trước toà nhà cao chót vót, trụ sở chính của tập đoàn NW, lấy hết can đảm, Vi hít một hơi thật sâu rồi bước vào...

- Xin lỗi, làm phiền chị, em có thể gặp tổng giám đốc không ạ?

- Em có hẹn không?

- Không.

- Em tên gì?

- Dạ...Tường Vi...

- Em đợi chị một chút nhé...?

Nhấn nút trên điện thoại, chị trợ lí nhỏ nhẹ...

- Thưa tổng giám đốc, có cô Tường Vi muốn gặp...

- Vâng...vâng...chào tổng giám đốc.

- Tổng giám đốc nói anh ấy rất bận, không thể gặp em.

Vi cũng đã lường trước chuyện này, nó không nói thêm gì...chỉ lặng yên chờ đợi...mặc cái nhìn ái ngại khó hiểu của chị trợ lí.

Đồng hồ dịch chuyển chậm chậm...tới 7 giờ... 8 giờ... 9 giờ...10 giờ...rồi 11 giờ...

Nó đã đứng đợi anh 4 tiếng...

Hành lang đông đúc giờ chẳng còn một ai, kể cả chị trợ lí vừa nãy cũng đã về...

Có ai đó đã từng nhận xét nó là một cô gái gan lì...chắc đúng...

Cánh cửa gỗ mở ra...và nó nhìn thấy anh...chỉ cách vài bước chân thôi mà sao Vi có cảm giác xa tới thế...May thay, trái tim nó đã không còn căng lên những nhịp dồn dập nữa...đã điềm tĩnh hơn...

Anh lướt qua nó...nhưng không dừng lại...xem nó như vô hình...

- Xin anh hãy rút đơn kiện.

Thốt ra sáu từ đó một cách rõ ràng nhất có thể, Vi nhìn anh...

- Cô đang nói với tôi sao?- Minh Anh ngừng lại, môi anh hơi nhếch lên.

- Còn có ai khác ở đây ngoài em và anh ư?

- Điều đó là không thể.

- Em phải làm gì thì anh mới chịu tha cho bố em?

- Tôi chẳng cần gì từ cô.

- Em biết, bố em đã sai nhưng xin anh hãy rút đơn kiện...

- ...

- Tất cả những điều sai trái ông làm đều là vì em...do em nên bố anh mới phải chết...

- ...

- Anh cũng từng có bố, anh biết cảm giác khi thấy người thân của mình phải khổ sở...có gì anh vẫn làm thế...? Vì sao anh cứ bối mớ quá khứ...?

- Tôi không biết...và đã không bao giờ có thể biết nhờ bố cô...Cô yêu bố mình còn tôi thì không...? Cô sẽ tha thứ nếu cô là tôi...?

- Bố anh sẽ sống lại khi anh trả thù xong chứ...? Anh sẽ thoả mãn và vui mừng sao?

- ...

- Bố em già rồi, ông đã sống trong ân hận và giày vò từng ấy năm, lẽ nào trả giá như thế là chưa đủ...? Anh còn muốn gì nữa...?

- ...

- Xin anh, bố em sẽ chết mất nếu ở trong tù...căn bệnh tim của ông ấy có thể tái phát bất kì lúc nào...xem như đó là chút tình nghĩa cuối cùng, được không?

- Cô chẳng giá trị tới thế đâu.Đừng van nài vô ích.

Giọng anh lạnh tanh...anh bước tiếp...cơ hội cuối cùng của nó đang rời đi...

- Kể cả tôi có làm như thế này...

Hai đầu gối Vi chạm hẳn mặt đất...phải ...nó đang quỳ xuống...nó đang gạt đi lòng kiêu hãnh và cả sự tự trọng...chỉ để cầu xin anh...

- Minh Anh, anh định chọn mẫu thiệp nào cho lễ đính hôn?

Tiếng cô gái vang rõ ràng trong hành lang vắng lặng...Vi trông thấy chị ấy...kiêu sa và quý phái...chính là vị bác sĩ đã chăm sóc nó...Cái từ đính hôn như thể một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt nó trong tiết trời buốt giá...nó tê cứng dù bây giờ đang là mùa hè...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

28. Chương 28

- Em làm sao vậy? Đứng lên đi! - Uyển Nhi chạy lại đỡ lấy nó.

- Em sẽ không đứng dậy cho tới khi nào anh ấy rút đơn kiện...

- Cô cứ tiếp tục nếu cô muốn...

Buông câu nói cuối cùng, Minh Anh thả nhiên vào thang máy...

- Em đứng dậy đi... chị sẽ khuyên Minh Anh ... đi em...

-...

- Em đợi chị, chị nói chuyện với Minh Anh...

- Thấy không thể nào thuyết phục được nó, Uyển Nhi bước theo Minh Anh trước khi thang máy kịp đóng lại...

Đèn vẫn sáng mà sao trước mắt nó tất cả đều như đang tối sầm, cả mặt đất như nghiêng ngả, Vi đưa tay lên bên ngực trái, trái tim đây vết thương của nó vừa hứng thêm một nhát dao rất sâu...

Anh và nó đã thật sự trở thành người dưng rồi... Nó nên mừng cho anh mới phải... chị ấy có lẽ là người tốt...một sự lựa chọn hoàn hảo của anh... hai người đó sẽ hạnh phúc...

Nhưng sao môi nó đắng nghét...

Anh từng nói tình yêu là vĩnh cửu...còn nó thì hiểu rằng nỗi đau là mãi mãi...

Điều duy nhất quan trọng với nó lúc này là giúp bố thoát khỏi cảnh tù túng, Vi muốn cả đời này này được này được phụng dưỡng bố mẹ... chỉ vậy thôi...

Tiến lại chiếc giường Vi nằm, bàn tay Minh Anh khẽ chạm trên khuôn mặt thân thương...

Nói những câu lạnh lùng với nó mà anh đau tưởng chừng có thể chết đi...

Sao nó lại khiến anh yêu nó để bây giờ phải hứng chịu cái bi kịch này..? Là duyên, là nợ hay là phận? Thật quá trớ trêu...

Hôn thật nhẹ lên mắt nó, mi mắt anh cũng đang nặng trĩu vì phải gánh một giọt nước sắp rơi, tiếng anh như gió thoảng...

- Anh xin lỗi.

Phía sau cánh cửa gỗ, Uyên Nhi thì thầm

- Cậu cũng đang chảy máu phải không Minh Anh?

2 tuần trước...

"- Anh không cần em phải đáp lại, em có thể xem anh là bạn nếu em muốn nhưng đừng ngăn cấm tình cảm anh..."

- Anh biết không? Em nợ anh quá nhiều. Và chính điều đó khiến em thấy bản thân không bao giờ có thể xứng đáng với tình cảm của anh...

-...

- Em cảm ơn anh vì tất cả nhưng...

-...

- Chúng ta sẽ mãi là những người bạn tốt của nhau thôi anh nhé?!

Vi nở một nụ cười..."

Đó là đầu đuôi điều mà nó đã nói với anh sau khi định hình được nụ hôn bất ngờ...

Anh im lặng, anh còn có thể nói gì khi mà nó đã cho anh một câu trả lời quá rõ ràng...

Bỗng dưng từ một người chuyên khiến mọi cô gái thích mình phải ngậm ngùi chia tay khi anh bảo chán từ một badboy anh đột nhiên trở thành thiên sứ với tình yêu đích thực của mình, có chẳng anh đã quá cố chấp, cố chấp yêu...? Và vì bản thân luôn ra sức giữ gìn cho tình cảm đã một lần đánh rơi mà anh hóa cao thượng...?

Cốc rượu vừa mới đưa lên tới lưng chừng thì giọng nói của ai đó đã ngăn việc ấy của anh khoảng vài phút...

- Thay vì uống thứ rượu đắt tiền đó, cậu hoàn toàn có thể quỳn góp một khoản kha khá cho quỹ từ thiện đấy...

Cô gái kì lạ anh từng gặp ở bệnh viện tiến tới chỗ anh và ngồi ngay cạnh...

- Cô biết nó sao?

Đưa cốc rượu ngang tầm mắt với cô gái, anh hỏi...

- Cognac hay theo tiếng Mĩ là Brandy- một loại rượu vô cùng nổi tiếng của Pháp, ủ trong thùng được sấy khô không khí năm năm trước khi sử dụng. Sản phẩm cuối cùng chứa 41 % cồn. Vô cùng quyến rũ về hương vị. Chai đắt nhất thế giới thì ngoài chất lượng rượu, vỏ chai được nhúng trong 24 K vàng và bạc kim Sterling kèm trang trí với 6500 viên kim cương cắt siêu rực rỡ. Năm nhãn hiệu sản xuất rượu này bao gồm: Hennessy, Camus, Remy Martin, Martell, Courvoisier. Và nếu tôi đoán không nhầm thì loại anh đang uống là Martell Cordon Bleu. Như thế có được gọi là biết không ?

Bốp...bốp...bốp...

Nhân viên pha chế vỗ tay thán phục...

- Cô thật sành rượu.

Nhấp một ngụm, Bảo Anh quay qua Uyên Nhi...

- Cô muốn uống gì ?

- Nước lọc.

- Rất sẵn lòng thưa quý cô.

Có vẻ hứng thú với sự hiểu biết của Uyên Nhi, anh nhân viên tươi cười rót cho cô một cốc...(hình như anh chàng pha chế này rất thích chen ngang, Bảo Anh chưa nói được gì tiếp, anh ta đã nhảy ngay vào hòng...^^)

- Có bác sĩ như cô , các bệnh nhân gan hần sẽ vô cùng sung sướng...

- Quá khen!

- Còn vấn đề lúc này thì cô yên tâm, tôi luôn có một thói quen...bản thân hoang phí bao nhiêu thì sẽ đóng góp bấy nhiêu cho quỹ từ thiện.

- Thế thì chắc tôi nên khuyến khích anh...?

- Cô quả không tầm thường khi có những hiểu biết đáng ngạc nhiên ấy.

- Chỉ là...bố tôi rất say mê nó...Thân là con gái ông tôi cũng nên tìm hiểu tí chút...Và giờ cũng như ông..bị nó mê hoặc.

- Thú vị!

Bảo Anh bật cười...

- Khi buồn, thưởng thức Cognac sẽ giảm vị ngon của nó đấy...

- Chẳng có gì chứng minh vị ngon của nó sẽ bị giảm đi nếu uống lúc buồn bởi nó là một sản phẩm hoàn hảo...nên mỗi tâm trạng sẽ cho những hương đặc trưng riêng...Hơn hết, tôi không buồn.

- Có thể.

- Đôi lúc không nên nói nhiều chuyện, sẽ làm mất đi nét duyên dáng vốn dĩ.

- Biết mọi thứ một cách tương đối rõ ràng thì không cần nhiều chuyện nhỉ?

Bảo Anh nhìn đắm đắm vào mắt cô, anh mắt như nhìn thấu con người Nhi...

- Thảo nào thấy cô rất quen mà không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

- ...

- Con gái chủ tịch tập đoàn JA, phải rồi, với cô thì có gì là không thể. Sở thích của cô là tìm hiểu đời tư của người khác cơ à...

Vờ vờ trán, anh nở một nụ cười châm biếm, đúng chất của một kẻ kiêu ngạo...

- Tôi có nên lấy đó làm vinh hạnh, coi lời anh giễu cợt là một sự tán dương không nhỉ?

Uyển Nhi còn không buồn để ý tới thái độ của Bảo Anh, điềm nhiên khuấy cốc nước.

- Tùy... Ít nhất tôi cũng đã không quá khiếm nhã với vợ chưa cưới của bạn thân, người sẽ đính hôn cùng Minh Anh sau 2 tuần nữa, đúng chứ Thiên Uyên Nhi ?

- Đáng lẽ cậu nên gọi tôi bằng chị thay vì đọc cả họ tên tôi một cách lỗ bịch như thế. Không sai...Những gì cậu nói đều đúng.

Nuốt những từ định nói vào trong, Uyên Nhi mân mê từng họa tiết trên cốc... ” Vậy là cậu quên tôi rồi. ”

Tinh...tinh...tinh

Tiếng báo thức từ điện thoại đánh thức Vi, ngồi dậy di tay lên thái dương nó thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng.

Đưa mắt nhìn quanh và Vi phát hiện ra căn hộ cao cấp này- nơi mà nó đang có mặt không phải nhà nó...

Bước chân xuống giường, Vi không tài nào nhớ nổi tối qua đã xảy ra chuyện gì... nó cố lục tìm trong trí nhớ chút manh mối... hai đầu gối vẫn còn nguyên cảm giác tê nhức do quỳ quá lâu...

Tối qua, nó đã ở đó... nó đã quỳ gối cầu xin anh... và nó bị ngắt... vì kiệt sức.

” Em nhớ ăn sáng rồi hãy đi, phải ăn cháo loãng trước nhé?!

Đây là nhà chị nên em cứ tự nhiên.

Have a nice day!

Uyển Nhi ”

Gấp tờ giấy trên bàn lại, nó tiến vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi ngồi xuống bàn ăn... thật sự nó rất mệt và thấy buồn nôn nhưng không nỡ phụ lòng tốt của chị ấy khi đã bày ra tí tí món, Vi đành cầm thìa, bắt đầu ăn cháo.

Hôm nay là phiên toà đầu tiên xử bố nó, Vi cần đón mẹ và gặp bố trước khi phiên toà diễn ra. Nó đã không thuyết phục được Minh Anh thế thì tất cả phải trông chờ vào luật sư của toà.

Dọn dẹp mọi thứ gọn gàng, lấy túi xách, nó toan đóng cửa đi ra nếu không vô tình làm rơi tấm thiệp trắng muốt trên bàn.

Nhìn qua cũng biết tấm thiệp được làm bằng loại giấy vô cùng cao cấp... Vi đọc... dòng chữ đính hôn giữa Hàn Minh Anh và Thiên Uyển Nhi khiến tấm thiệp trên tay nó một lần nữa rơi xuống.

Chỉ hai tuần nữa... ?

Đưa mẹ tới phòng giam, nó đứng yên bên ngoài mà không vào gặp bố. Có lẽ mẹ và bố cần khoảng không gian riêng của hai người vả lại nó cũng không dám nhìn ông... chỉ cần thấy dáng người gầy guộc, tiều tụy vì bệnh tật của bố là nó lại chẳng thể kìm lòng... Vi tự trách bản thân là một đứa con vô dụng.

Nắng xiên qua kẽ lá, chiếu tia sáng rất ngọt lên vạn vật xung quanh... giá mà tia sáng ấy đủ mạnh... đủ sâu để soi rọi lòng nó... tiếp thêm cho nó chút ít sức sống... chút ít niềm tin... và một lối đi sáng suốt... để nó có thể thoát khỏi ngõ cụt đang dần hiện ra.

- Mẹ... hết giờ rồi.

Vi bước vào, nó cố nặn ra một nụ cười khi bắt gặp ánh mắt trĩu mến của bố dành ình.

- Lần sau hai mẹ con không cần tới thăm bố thế này nữa đâu. Đi lại bất tiện lắm.

Đỡ mẹ đứng dậy, giọng nó hơi buồn.

- Có gì bất tiện đâu bố. Sắp bắt đầu phiên toà rồi, bố thoải mái nhé? Con và mẹ sẽ luôn bên bố. Vì vậy... bố không được buông xuôi đâu đấy... Mẹ nhỉ?

Quay sang mẹ, nó tìm kiếm sự đồng tình.

- Tất nhiên là thế.- Mẹ cười tươi.

- Cảm ơn hai mẹ con.

Vừa dứt câu, sắc mặt bố đột ngột thay đổi.

- Bố không sao chứ?- Vi tái mét.

Ông đưa tay lên tim như vừa phải hứng chịu một cơn đau khủng khiếp nào đó.

Ầm...

Nhanh tới mức nó không kịp chạy lại đỡ lấy bố...

- Bố... bố ơi... bố tỉnh lại đi!

Nó lay mạnh ông...chuyện gì đang xảy ra thế này...???

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

29. Chương 29

Trời vừa nãy hãy còn đang hừng nắng... mà giờ đã đổ mưa... xám xịt.

Bố vừa mới còn đang cười với nó...giờ đã phải cấp cứu trong kia.

Nắm lấy bàn tay run rẩy của mẹ, nó chỉ muốn an ủi mẹ rằng mọi thứ sẽ ổn thôi... bố sẽ không sao hết...nhưng sao nói ra khó quá... Vì không biết phải làm thế nào vào lúc này... bởi... hơn ai hết nó cũng đang sợ hãi.

Cạch...

Chưa khi nào âm thanh cửa mở lại có thể lạnh lẽo tới thế...

Chiếc giường bệnh được đẩy ra, mẹ và nó gần như ngay lập tức đến gần bố... Sao họ lại trùm kín khuôn mặt bố...?

- Chúng tôi đã làm hết sức mình, gia đình hãy nhìn bệnh nhân lần cuối.

Ầm...

Mẹ đổ ập xuống sàn ngay khi câu nói của bác sĩ vừa dứt.

Họ vừa nói gì...? Nó quay sang mẹ... rồi lại nhìn bố... Không thể nào... Không thể... bố không bỏ nó đâu... bố sẽ không làm thế...?

- Bố ơi...bố mở mắt đi bố!

- ...

- Đừng im lặng với con.

- ...

- Con xin bố...con sợ lắm rồi...

Nước mắt nó trào ra không ngớt, bàn tay bố sao cứ lạnh toát thế này...? Sao mãi mà vẫn không ấm lại...?

- Bố dọa mẹ ngắt... bố tỉnh dậy đi... Họ đang nói dối phải không bố..? Bố dậy đi mà...bố ơi!

Đôi mắt nó cứ mãi van nài bố... nó lau những giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt...khẩn khoản cầu xin ông... Bố không thể nào bỏ mặc nó đâu...

Thế này mà bố bảo thương nó nhất sao? Thế này mà là yêu nó nhất sao?

Bác sĩ và y tá thương cảm nhìn nó. Có lẽ họ cũng hiểu nó đang phải chịu một cú shock quá lớn.

Căn phòng xử án vắng lặng, không còn bất kì ai ngoài anh.

Đáng lẽ ra, ngày hôm nay, ngay tại chính nơi này, kẻ giết hại bố anh sẽ phải đứng trước vành móng ngựa và chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Nhưng...

Người tính có bao giờ bằng trời tính...?

Ông ta vẫn phải trả giá theo cái cách mà chẳng ai ngờ tới...

Bảo Anh và Uyên Nhi vội vã tới bệnh viện khi hay tin... Riêng anh thì vẫn ở đây... anh không thể tới đó... không thể khóc thương cho tên sát nhân... không thể tàn nhẫn mà cười cợt sự ra đi của một con người... càng không thể đối mặt với người con gái ấy...

Mẹ và nó đã quyết định hỏa táng cho bố.

Ngày tang lễ, trời mưa phùn, bao trùm tất cả bởi bầu không khí ảm đạm, trời cũng đang khóc thương cho bố nó...

Thả từng nắm tro của bố xuống biển, nó ngược nhìn lên, bố đang ở nơi nào trên đó...? Từ giờ trở đi, bố sẽ mãi được thanh thản, sẽ không còn bị nỗi ân hận và giày vò làm khổ sở nữa.

Rải nắm tro cuối cùng, nó ôm mẹ thật chặt.

- Chúng ta sẽ vượt qua được thôi... phải không mẹ?

Tựa vào vai nó, mẹ oà khóc... bố đã ra đi...chỉ còn duy nhất mình mẹ cô độc trên cõi đời... Vi thương mẹ... nó muốn đưa mẹ ra khỏi chốn đau khổ này.

=====

1 tuần sau...

- Con và mẹ hãy sang ở với dì!- Dì lên tiếng trong bữa cơm tối.

- Cháu vẫn chưa hoàn thành xong chương trình đại học ở bên đây dì ạ.

Nó lấy cơm ẹ, lễ phép.

- Dì hoàn toàn có thể chuyển được cho con sang bên ấy học tiếp.

- Nhưng sẽ rất bất tiện cho dì...- Chần chừ, Vi bỏ lửng câu nói.

- Nghe dì, sang Anh với dì con sẽ có điều kiện học tốt hơn ở đây rất nhiều... Dì muốn mẹ và con quên hết mọi chuyện đau lòng đã xảy ra.

- Còn mẹ?

- Cứ làm những gì có lợi cho con, mẹ thì sao cũng được.- Mẹ khẽ cười để nó thấy yên tâm.

- Con nghe mẹ con nói rồi đấy, con không phải băn khoăn đâu Vi, con là cháu dì, mẹ con là chị dâu dì, chúng ta là người một nhà cơ mà, dì tin bố con- anh trai dì cũng sẽ đồng ý thôi. Mọi thứ còn lại cứ để cho dì. Lát nữa, con lấy cho dì bằng tiếng anh quốc tế của con nhé? TOELF ấy.

- Vâng.

Cúi mặt, nó chậm rãi đưa cơm lên miệng, có lẽ đây là sự lựa chọn tốt nhất ẹ và nó...Vi cần bước ra khỏi nơi đây càng sớm càng tốt để cùng mẹ bắt đầu một cuộc sống mới.

Rút hồ sơ ở trường xong, nó tới thẳng quán ăn nhỏ của chị Hương. Hôm nay, chị ấy có việc bận nên nó sẽ trông hộ cả ngày.

Nhấn nút cho cánh cửa được kéo lên, nó bước vào...

Quán hôm nay vắng khách tới lạ, tầm giờ này bình thường đã không còn bàn nào trống. Bỏ đĩa vào, nó vặn volume vừa phải rồi ngồi xuống ngay cạnh chỗ pha chế tự tay làm ình một ly cacao nóng, thả hồn theo những giai điệu man mác buồn...

- Chị có làm phiền em không?

Giật mình quay ra sau, nó ngạc nhiên nhìn chị Uyên Nh.

- Chị...? Hôm nay chị không phải đi làm ạ?

- Không.

Chị cười, tiến lại đối diện với nó.

- Sao chị biết em làm ở đây?

- Bảo Anh nói với chị.

- Chị quen anh Bảo Anh ă?

- Xét ở một phương diện nào đó thì có thể cho là như thế.

- ...

- Em thấy bình thường lại chưa?- Câu hỏi biểu hiện rõ sự quan tâm. Tự dưng nó nghĩ vì có gì chị ấy lại tốt với nó như vậy.

- Khá hơn nhiều rồi chị ạ.

- Ủ, cứng rắn lên em, chị rất lấy làm tiếc nhưng em cần sống tốt hơn mới có thể khiến bác ấy an tâm.

- Em biết.

- Ừm, chị muốn đưa em cái này.

Uyển Nhi mở túi xách, đẩy tấm thiệp trắng muốt về phía nó. Không cần mở ra xem, Vi cũng biết được nội dung bên trong đó.

- Em chúc mừng chị!- Nở một nụ cười, nó thành tâm.

- Em biết rồi...?

- Vâng.

- ...

- Em xin lỗi. Có lẽ hôm đó em không thể tới dự lễ đính hôn của chị.

- Vì Minh Anh ?

Cổ bắt kịp với tâm trạng của nó, chị đưa ra một câu phỏng đoán.

- Không liên quan gì tới người đó. Thực ra là...hôm ấy em sẽ bay.

Khuấy đều ly cacao nóng, nó nhấp một chút.

- ...

- Mẹ và em sẽ sang Anh định cư cùng dì.

- Em không muốn ngăn lễ đính hôn lại sao Vi?

Sửng sốt nhìn nó, chị hơi ngẩng đầu lên.

- Em không biết chị đã có những thông tin gì nhưng em chưa bao giờ có ý định đó và em chẳng có lí do gì để làm vậy. Em và người đó không còn quan hệ gì với nhau nữa. Em tin chị là người tốt. Hi. Em sẽ không chúc người đó nhưng em chúc phúc cho chị và thật lòng mong chị hạnh phúc. Tiếc là chị không thể ra sân bay tiễn em.

- ...

- ...

- Chị muốn đưa em tới nơi này.

Đứng dậy rồi rất nhanh chị kéo tay nó đi...

Vi chống cằm ngồi trên xe, nó thậm chí còn không hỏi xem chị ấy đưa mình đi đâu cho tới khi chiếc BMW rẽ vào một con đường quen thuộc... cho tới khi nó nhìn thấy ngôi nhà được bao quanh bởi cánh đồng cỏ lau đó.

- Xuống đi em! – Uyển Nhi mở cửa xe cho nó

- Sao chị lại đưa em đến đây? Em không vào đâu.

- ...

- Đưa em về, được chứ?

- Chị không muốn em hối hận về quyết định của mình vì thế em cần biết một số điều. Minh Anh không có nhà nên em yên tâm, hãy theo chị vào.

Uyển Nhi chậm rãi giải thích đồng thời nhìn nó đầy khích lệ...

Vi bước ra, nó không nói gì, im lặng bước theo chị lên tầng, tiến vào thư viện.

Nó nhìn quanh căn phòng toàn sách, mùi thơm của giấy thoang thoang trong không khí, đã bao lâu rồi giờ nó mới lại về đây.

Vi nghe theo lời chị Uyển Nhi không phải bởi nó sợ bản thân hối hận cũng không phải nó không nỡ từ chối chị mà vì nó muốn tất cả phải được gói lại và cất gọn gàng trong chiếc hòm quá khứ.

- Chị muốn em biết điều gì?

Chị ấy đứng ngay cạnh chiếc đèn đọc sách, cầm nó lên và nhấn công tắc ở vị trí mà chiếc đèn vừa mới bị dịch chuyển, hai dãy sách vừa nãy còn sát tường giờ đã đồng thời quay để lộ một căn phòng nó chưa từng thấy bao giờ...

Dù đang hết sức ngạc nhiên nhưng nó vẫn không biểu hiện gì trên nét mặt, mắt vẫn đắm đắm theo dõi chị Nhi bật đèn.

Ánh sáng bất ngờ khiến nó lóa mắt, nó không hiểu tại sao ánh nắng mặt trời lại có thể chiếu thẳng vào mắt mình như thế.

Phụp...

- Chị xin lỗi, chị quên tắt hệ thống gương. Em mở mắt ra đi.

Thả tay xuống, Vi chết lặng bởi những gì vừa đập vào mắt...

Căn phòng bí mật ấy, khắp mọi nơi đều là... tranh vẽ nó... hàng trăm bức...

Cảm giác như bản thân vừa mới khó khăn lắm thoát ra khỏi cái bể sâu trong tình trạng không biết bơi vài giây lại bị ai đó ném thẳng xuống... để Vi ngập ngụa trong nước, cảm xúc và muốn chết ngạt... nó cố vẫy vùng... yếu ớt...

- Chị đã thật sự bất ngờ khi vô tình biết về căn phòng này. Nó đã lí giải cho chị mọi thắc mắc, mọi dò đoán về việc Minh Anh ngày ngày nhốt mình trong thư viện, giữa hàng nghìn cuốn sách chỉ viết cho lứa tuổi teen của Trang.

- ...

- Có lẽ, bây giờ, chị không cần phải nói gì nữa bởi em cũng đã hiểu... Chị không thanh minh cho Minh Anh và chắc chắn có tư cách để làm thế...bởi không ít thì nhiều Minh Anh cũng đã gây cho em những tổn thương. Chị muốn em thấu rõ cậu ấy trước khi lựa chọn.

- ...

Nó vẫn im lặng, nó thấy mình chơi với mất thăng bằng, những bức tranh đó khiến tim nó vẫn đang phải cố tự ru ngủ chột vùng dậy và gào thét trong đau đớn, hàng vạn mũi kim đang đâm thẳng vào đó...sao nó lại đau? sao nó lại chân chừ?

- Chỉ cần ngày đính hôn em xuất hiện, chỉ cần em nói em muốn ngăn tất cả lại, chị sẽ để Minh Anh trở về bên em như một món quà. Còn nếu em không xuất hiện, cơ hội cuối cùng của em... có lẽ là cả của chị... sẽ biến mất...vĩnh viễn...Chị sẽ chính thức trở thành vợ của cậu ấy.

Vi thất thần nhìn bản thân trong gương, mắt nó khô rang nhưng những giọt mắt vẫn đang chảy xối xả và xót tới tận tim...sâu trong cùng con người nó...

Đôi mắt Vi phảng một màu đen u tối, cả thân hình nó giờ phải đứng trên một chân, sắp ngã rồi.. sự cứng rắn của nó như ngọn lửa yếu ớt bị cơn gió vô vấp thổi mạnh cố tình dập tắt...

Tại sao lại là lúc này, tại sao lại là khi nó đã khi nó đã quyết định ra đi...? Nó cứ như bị mất phương hướng... chẳng biết bước về đâu, lùi hay tiến, chạy thật xa hay chậm lại...?

Hức...hức...

Tiếng khóc khiến Vi giật mình, lặng lẽ đi ra phòng khách...

Mẹ đang ngồi trước bàn thờ của bố và khóc... Thế này mà mẹ nói với nó mẹ vẫn ổn ư? Thế này mà mẹ vẫn gượng cười cho nó yên lòng ư? Vì dựa lưng vào lưng vào tường... Quay mặt đi không dám đối diện với giọt nước mắt của mẹ.

Vì ai mà bố nó ra đi quá đột ngột? Vì ai mà mẹ nó đau khổ? Vì ai mà gia đình nó giờ trở thành như thế?

Minh Anh có thể hận bố nó khi bố anh qua đời, trả thù bố nó khi anh muốn, còn nó, nó biết tìm ai, biết căm giận ai, biết phẫn nộ với ai khi mà vòng đời mãi luẩn quẩn trong cái từ nhân-quả...?

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

30. Chương 30

- Mẹ muốn Anh đi thử đồ như thiết nghĩ Anh rất bận với lại cũng chẳng thiết tha gì chuyện này nên Nhi mang tới đây.

Thả túi đồ xuống ghế salon, mắt Uyển Nhi dán chặt vào số thời trang áo cưới mới nhất.

- Chúng ta sẽ xưng hô với nhau như thế này mãi sao? Hay thật.

- Vậy cậu muốn tôi xưng " anh", " em" với cậu như hôm bữa? Đọc tên của cậu cũng có khác gì gọi như thế đâu Minh Anh.

Vốn dĩ cuộc hôn nhân này cũng đã chẳng bình thường rồi, thêm vài điều quái dị nữa chắc cũng không ảnh hưởng gì lắm.

Đóng laptop, Minh Anh nhìn thẳng Uyển Nhi:

- Chấp nhận cuộc hôn nhân không một chút tình cảm này chị sẽ khổ đấy. Và tôi thật sự không muốn chị bị ràng buộc kiểu này mà mất đi cơ hội tìm kiếm hạnh phúc. Một người yêu chị thật lòng.

- Hãy tự vấn mình bằng những câu đó và thử trả lời xem Minh Anh.

Rời mắt khỏi trang báo, Uyển Nhi thôi cái nhướn mày đầy giấu cợt, và nụ cười kiêu kì biến mất thay cho thứ người ta vẫn thường gọi là " nghiêm túc".

- Đó là một trong những quy định của dòng họ Hàn, tôi không có quyền làm trái, khiến bố phải thất vọng. Chị hoàn toàn có khả năng ngăn cuộc hôn nhân này lại nếu chị muốn, tôi tin chắc là như thế!

- Họ Hàn chỉ bắt buộc cậu phải lấy vợ trước năm 21 tuổi hay ít nhất là khi cậu 21 tuổi chứ không cấm cậu lấy người cậu yêu.

Phớt lờ về sau câu nói của Minh Anh, Uyên Nhi nghiêng đầu bướng bỉnh.

- Lấy người tôi yêu?

Khoé miệng anh biến ra một nụ cười khinh khỉnh, anh lặp lại câu nói bằng thứ xúc cảm đầy mặn đắng, lấy người anh yêu? Anh có thể làm điều đó sao...?

- Hãy ngỏ lời với Vi và lấy cô ấy. Hãy làm theo những gì trái tim cậu muốn.

- Quá muộn rồi.

Minh Anh bình thản, mắt anh dôi ra xa.

- Bố cô bé đã phải trả giá cho việc mà bác ấy làm, mọi tội lỗi của bác ấy đã bị trừng phạt Nhưng còn Vi, cô bé có lỗi gì đâu? Đôi lúc tôi không tin nổi tồn tại một con người tàn nhẫn và ác độc như cậu... không tin nổi khi có ai đó nói với tôi cậu yêu cô bé...Cậu đối xử với Vi lạnh lùng tới mức đáng sợ...Yêu mà phải làm khổ nhau như vậy sao? Thù hận quả là có quyền năng thật ghê gớm.

- ...

- Nhưng rồi, tôi biết, mỗi lần làm đau cô bé là mỗi lần cậu tự làm đau chính mình. Chẳng ai muốn che giấu tình yêu của bản thân...còn cậu luôn làm thế...Tôi không chắc là cậu không thấy mệt mỏi? Tới bên Vi, nói với cô bé rằng cậu yêu cô bé, chấm dứt lễ đính hôn nhằm nhĩ giữa tôi và cậu. Có khó không?

- Giá mà mọi chuyện chỉ đơn giản từng ấy.

Vẫn mãi đuổi theo thứ ánh sáng xa xôi bên ngoài cửa kính, Minh Anh cố quên cảm giác bỏng rát đang lan mạnh trong tim.

- Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi. Đừng để tới khi quá muộn, hối hận cũng chẳng kịp nữa.

Cô đã làm tất cả có thể, giờ chỉ trông chờ vào Vi và Minh Anh...họ có kp nhận ra hay không? Tình yêu luôn phức tạp và rắc rối.

Minh Anh không sai khi nói cô hoàn toàn có thể tự mình huỷ lễ đính hôn này...nhưng Nhi lại đang muốn chơi một trò mạo hiểm nho nhỏ, tình yêu lớn cô sẽ thắng... tình yêu chưa đủ mạnh cô thua..." Lửa thử vàng gian nan thử sức ", còn lễ đính hôn là để thử thách tình yêu của Minh Anh cũng như Tường Vi.

Đứng dậy toan bước ra thì câu nói của Minh Anh lôi tuột Uyên Nhi trở lại.

- Thật sự thì chị đang nghĩ gì? Con người chị khó hiểu quá...Lúc thì năm lần bảy lượt sai người *** hại Vi...khi thì bênh vực cô ấy...chân thành như một người chị...

- Ai *** hại Vi?

Còn hơn cả sưng sốt, lông mày Uyên Nhi nhướn lên.

- Thế chị nói sao về chiếc điện thoại này, sản phẩm chỉ được lưu hành nội bộ trong hội đồng quản trị tập đoàn JA?

Thả điện thoại xuống trước mặt Uyên Nhi, mi mắt Minh Anh khép chặt.

- Sản phẩm này không chỉ được lưu hành nội bộ mà còn dùng làm sản phẩm biếu cho các nhân vật có quan hệ kinh doanh lâu năm với tập đoàn. Nếu chỉ dựa vào đó đã kết luận thì thật thiếu chuyên nghiệp. Hơn nữa, cậu quên rằng tôi là bác sĩ sao Minh Anh? Mọi bác sĩ đều phải thề và thực hiện lời thề Hippocrat, không được hại người. Đành rằng tôi khá là " thích " cậu...nhưng...không tới mức tôi phá bỏ lời thề vậy phải hạ mình chơi cái trò bẩn thỉu ấy.

- Vậy thì là ai?

Đi cũng nhẹ nhàng như lúc tới, Uyên Nhi bỏ mặc Minh Anh giữa những nghi vấn.

Qua thông tin vừa được Minh Anh cung cấp, cô đã hoàn toàn chắc chắn người *** hại Vi là ai...bởi gia đình cô chỉ biểu sản phẩm này cho duy nhất một người ở Việt Nam, tuy nhiên...thật quá sức tưởng tượng, không ai khác chính là...con người đáng sợ cô sẽ phải gọi một tiếng “mẹ” khi lễ đính hôn kết thúc.

- Mẹ! Con vào được không?- Thập thò ngoài cửa, nó gõ nhẹ.

- Con về rồi đấy à? Vào đi.

- Vâng.

Trang đẩy cửa, cúi chào mẹ một cách duyên dáng.

- Con học cái đó ở đâu vậy?

Thiên Thi phì cười khi thấy cử chỉ rất tếu của cô con gái.

- Ổ Ý đấy mẹ!

Ngó trước ngó sau một hồi, nó nhoén miệng đáp lời mẹ rồi ngồi xuống.

- Sao con đập máy bay về muộn thế? Có biết ba ngày nữa là anh con đính hôn không?

- Hi. Dạ biết. Vẫn còn sớm chán mà mẹ.

- Con đã sang chào Uyển Nhi chưa?

- Con gặp chị ấy ở viện lúc chiều rồi...Chị ấy thật xinh đẹp, mẹ nhỉ?

Hơi ngập ngừng, lòng nó buồn vui nhưng Trang vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, lẽ ra chị dâu của nó phải là Tường Vi mới đúng. Ai mà ngờ số phận lại đùa cợt con người ta như thế, tới nó còn shock và không tin nổi lúc hay chuyện hướng hồ là anh trai.

Cả cuộc hôn nhân này nữa, liệu có mang lại hạnh phúc cho anh nó không? Còn chị bác sĩ Uyển Nhi đó?

- Trông con có vẻ vui? Chắc đi du lịch thoải mái lắm đây.

- Hi, rất tuyệt mẹ ạ. Con định dự lễ đính hôn của anh xong sẽ tiếp tục. Một tháng nữa mới nhập học, con phải tranh thủ thôi.

- Ham chơi tới thế là cùng!- Thiên Thi nhéo má con gái.

- Hi, ham chơi mới nhanh nhanh kiếm một chàng rể về ẹ con chứ? Thôi, con tới nhà anh đây. Chào mẹ!

- Ủ, đi nhé! Nhớ tới về ăn cơm nha Trang?

- Dạ!

Nó cười híp mí, đóng cửa phòng lại.

Tinh...Tinh...Tinh...

” Alo? ”

” Thưa chủ tịch, phía bên cảnh sát đã bắt được ông Phong.”

” Bắt được ông tra rồi sao? Minh Anh đã biết chưa?”

” Tổng giám đốc chưa biết thưa bà.”

” Hãy giữ kín chuyện này với Minh Anh và bảo lái xe đợi tôi dưới nhà. Tôi cần tới đó.”

Tắt điện thoại, trên đôi môi Thiên Thi nở ra một nụ cười cay độc.

Đặt hoa lên trước ảnh bố, Vi nhìn ông rất lâu.

- Mẹ và con sẽ rời khỏi đây bố ạ, bố cùng đi bố nhé? Con xin lỗi vì con yếu đuối quá, con không biết làm gì để mẹ thấy vui hơn, con không làm tròn lời hứa với bố mất nếu không đưa mẹ đi. Con sẽ bắt đầu lại mọi thứ, hãy ở bên mẹ và con nha bố!

Nó cầm nén nhang vào bát hương, quay mặt đi trước khi nước mắt tìm cách luồn ra.

- Chào cậu, Tường Vi.

Giọng nói quen thuộc khiến Vi theo phản xạ ngẩng mặt lên.

- Trang.

- Cậu không mời tớ vào nhà à?

- Xin lỗi, cậu vào đi.

Mở khoá cửa, Vi bối rối.

- Bác gái không ở nhà?

- Ủ, mẹ tớ vừa mới ra ngoài.

Rót nước mát vào cốc, nó đưa cho Trang.

- Cậu uống đi. Cậu về lâu chưa?

- Tớ mới về cách đây hai hôm.

- Thế à?

Buông một câu cụt lủn rồi nó im lặng, hai mắt cứ dán chặt vào chân, Vi thật sự chẳng biết nói gì với Trang, cô bạn khiến nó bất ngờ về chuyện ghé thăm và cả cái cách nói chuyện thân thiện trước đây nữa.

- Cậu nói chuyện với tớ có vẻ ngại quá! Ừm, tớ rất lấy làm tiếc.

- ...

- Sự thật đúng là khó mà chấp nhận nổi, tớ cũng đã rất cảm giận bố cậu nhưng tớ biết ...cậu là cậu, bố cậu là bố cậu... vậy nên chúng ta vẫn là bạn thân của nhau, đừng gượng gạo với tớ như thế! Bác ấy cũng đã đi rồi, tớ không muốn nhắc lại quá khứ hay bối mớ thêm hồi ức về cái chết của bố. Chắc cậu đã khổ sở lắm, cậu gầy gò luôn ấy, xanh hơn nữa.

Trang nắm lấy tay nó, nét mặt lo lắng.

Vi thấy biết ơn số phận vì đã cho nó một người bạn tốt như Trang, không cố kìm nén cảm xúc nữa, nó tựa vào vai cô bạn thân và khóc.

Những ngày qua, nó không dám rơi một giọt nước mắt nào vì... nó sợ...sợ nếu nó như vậy mẹ nó sẽ suy sụp hoàn toàn. Nó cố gồng mình, cố cứng rắn để ẹ, cho dì thấy nó vẫn ổn và an tâm.

Nhưng ngay lúc này đây, nó muốn khóc...khóc để giải tỏa những nỗi đau mà bản thân luôn phải cắn môi chịu đựng suốt khoảng thời gian dài...Cứ thế nước mắt lặng lẽ lăn trên gò má.

- Khóc đi, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Trang vỗ nhẹ vai nó an ủi.

- Cậu định đi du lịch ở đâu à? Sao đồ đạc dọn gọn gàng thế?

Nó cất cốc nước, nhìn các vali được đặt ngay ngắn sát nhau không giấu nổi tò mò, hỏi thẳng Vi.

- Không. Tớ...sắp sang Anh định cư cùng dì.

- Cậu định đi thật ư?

- Ừ. - Hai bàn tay Vi cứ đan chặt lấy nhau, câu trả lời nhỏ như thể nó là thanh âm may mắn nhất thoát ra khỏi cuống họng.

- Khi nào cậu đi?

- Mai.

- Nhanh vậy sao?

- ...

- ...

- ...

- Ủ, đi đi, cứ đi nếu điều đó tốt cho cậu và bác gái.

Trang nhoẻn cười, nó đã cố tình không nhắc tới lễ đính hôn cũng sẽ diễn ra vào ngày mai với Vi, như vậy cô bạn của nó sẽ thanh thản hơn phần nào."

Nhấn chuông, nó bước xuống một bậc đợi chờ cánh cửa mở ra.

- Chào Trang! Lâu lắm rồi không thấy cháu tới đây chơi. - Quần gia niêm nở ngay khi bắt gặp khuôn mặt nó.

- Cháu chào bác! Hi. Tại cháu mới đi du lịch dài ngày nên thế. Bác khoẻ chứ ạ?

- Cảm ơn cháu, ta khoẻ. Cháu tới tìm Bảo Anh à?

- Vâng ạ.

- Cháu vào đi! Cậu chủ đang ở trong phòng làm việc.

Bước qua khoảng sân rộng mênh mông, đôi chân nó chậm rãi di chuyển và dừng lại ngay trước cửa phòng làm việc của anh Bảo Anh. Nó gõ cửa rất khẽ.

Cốc...cốc...

- Vào đi!

- Chào anh!

Bảo Anh rời mắt khỏi đồng giấy tờ trên bàn, nhìn nó, một thoáng ngạc nhiên, một thoáng vui mừng... và chỉ có thế.

- Chuyến du lịch của em đã kết thúc? Em khoẻ chứ?

- Chưa nhưng chắc là sắp. Em khoẻ. Còn anh?

Trang tiến lại gần hơn, tới mức nó có thể thấu rõ đôi mắt của anh dù thần thái thì vẫn thế, vẫn kiêu ngạo và bất cần nhưng phẳng phát sự mệt mỏi.

- Em nhìn được gì?

- Anh... đồng tài liệu... trông khá giống một người đàn ông đứng tuổi. Hơi khác so với Bảo Anh mà em biết. Chín chắn và già dặn. Điều này khiến em bất giác tò mò nguyên do... nhưng thôi... vì tò mò em cũng chẳng thể có thông tin gì từ anh.

- Em luôn là người hiểu anh nhất, luôn là thế! Em về dự lễ đính hôn rồi tiếp tục đi?

Về trước câu nói của anh khiến nó hơi chững lại giây lát rồi Trang tự cười mình, có lẽ chính vì nó quá thấu hiểu con người anh nên anh và nó chẳng bao giờ tiến đến được bậc cảm của tình yêu. Mười mấy năm quen nhau không làm lay chuyển được tình cảm của anh dành cho nó thì bây giờ hay sau này cũng vậy thôi, nó đã nghiệm được điều này và chấp nhận.

- Vâng. Em đến là để đề nghị một chàng trai cùng em sánh bước trong lễ đính hôn của anh trai vì em không muốn lẻ loi khi mà người ta có đôi có cặp. Chẳng biết chàng trai đó có đồng ý không nữa?

- Ha, em mà sợ lẻ loi sao? Có bao người trồng cây si trước cửa nhà em, chàng trai đó đồng ý đi với em xong chắc lúc về hết đường rút vì bị chặn đánh quá! - Bảo Anh bật cười.

- Họ sẽ chẳng làm gì anh đâu! Rồi có chuyện gì em đưa anh đi viện.

Trang háy mắt, tấu tiếp đoạn hài anh vừa khời ra.

- Ủ, được rồi. Anh rất hân hạnh!

- À, anh này...

Như sực nhớ ra điều gì, Trang hơi ngập ngừng...

- Anh vẫn đang nghe.

- Mai, Vi sẽ bay chuyến 10 giờ sáng, anh có định ra tiễn cậu ấy không?

- Bay?

Nhìn phản ứng của Bảo Anh, nó dám chắc anh chưa biết gì.

- Vi sẽ đi du học ở Anh, hình như cậu ấy sẽ định cư lâu dài với mẹ và dì.

- Cô ấy chưa nói gì với anh.

- Có lẽ Vi muốn đi trong im lặng, em cũng vừa mới biết, mai anh hãy tới tiễn cậu ấy nhé? Đến dự lễ đính hôn muộn một chút cũng không sao, em sẽ nói giúp cho. Thôi, em về đây.

- Cảm ơn em!

- Không có gì.- Trang cười.

Bước ra khỏi phòng làm việc, nó kéo túi xách lên cao thêm chút nữa, vậy là anh Bảo Anh vẫn còn nặng tình với Vi. Sau tất cả những gì đã xảy ra, đôi lúc nó nghĩ, Vi sẽ được sống trong hạnh phúc và tận hưởng chuỗi ngày bình yên nếu cô bạn lựa chọn anh Bảo Anh nhưng thật trớ trêu, trái tim đâu biết nhìn đường... còn lí trí của ta thì không có quyền chọn đường... Anh trai nó chắc hẳn còn phải đau khổ hơn cả Tường Vi... Nó bỗng thấy thương anh vô cùng... Thương cho cả tình yêu trái ngang của hai người đó.

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

31. Chương 31

” Thiên Thi, cô sẽ không được yên đâu, rồi cô cũng sẽ phải trả giá, trả giá hơn tôi gấp nhiều lần, cứ chờ xem.”

Bật hân người dậy, trên trán người phụ nữ những giọt mồ hôi bắt đầu lăn xuống.

Đe dọa bà ư? Ông ta có tư cách đó sao? Một tay che trời chiếm đoạt toàn bộ tài sản, Thiên Thi đâu dám quên... cái khoảnh khắc bị đuổi ra khỏi chính ngôi nhà của mình. Với tội danh trốn thuế, bà sẽ khiến Phong phải rục xương trong tù bóc lột, ông ta sẽ được nhận lại mọi thứ. Muốn đối đầu với bà? Ông ta còn lâu mới có đủ khả năng thực hiện điều đó.

Đôi mắt sắc sảo lại hân lên những vết đỏ li ti đầy thoả mãn, chỉ vài giờ nữa NW và JA sẽ là một, tới lúc đó không ai còn có thể cạnh tranh nổi. Minh Anh đã không khiến bà phải thất vọng, Thiên Thi thầm cảm ơn sự cay nghiệt của gia tộc họ Hàn, nhờ đó mà con trai bà mới được tôi luyện để trở nên cứng rắn như bây giờ.

11 năm là khoảng thời gian quá dài để bà lấy lại mọi thứ đáng lẽ ra phải thuộc về mình và hai đứa con. Bà đã đổ nhiều công sức, đây chính là thành quả bà được phép hưởng.

” Bố Minh Anh, anh nên tự hào về con của chúng ta, chúng thật sự là những đứa trẻ ưu tú.”

Với tay tắt điều hoà, Thiên Thi bước xuống giường, tiến vào phòng tắm.

Tắm rửa được kéo sang hai bên, Uyển Nhi hiện ra với vẻ kiêu diễm và quyến rũ chết người, những lời khen ngợi không ngớt từ các chuyên viên trang điểm khiến khoé môi cô chuyển động tạo một nụ cười hết sức thanh lịch. Uyển Nhi cảm ơn tất cả rồi ngồi xuống bàn trang điểm để họ thực hiện công việc của mình.

Cũng nhanh thật, mới hôm nào cô còn ngỡ ngàng khi đặt chân xuống sân bay sau mười mấy năm nước ở ngoài giờ thoát cái đã tới ngày này.

Nhi chớp mắt, mục đích chính khi về đây của cô không phải gặp Bảo Anh sao? Thế mà cậu ta thậm chí chẳng nhớ một chút nào về cô, vậy là những gì cô và cậu có vốn vốn lại chỉ một con số không tròn trĩnh.

Dù sao chuyến đi này cũng giúp Uyển Nhi nhận thức rõ, trong tim con người đó chỉ tồn tại duy nhất một hình bóng, hình bóng của một cô bé kì lạ, Tường Vi đã làm gì để khiến Bảo Anh thay đổi tới vậy??? Lễ nào là sự trong sáng của cô bé? Thứ đó cũng có thể lay động trái tim sao?

” Liệu Vi có tới không?”. Cuối cùng câu hỏi đó cũng chạm khê vào từng nơon thần kinh của cô.

Nếu Vi tới, ngay khi lễ đính hôn bắt đầu, cô bé sẽ bóp nát trái tim Bảo Anh, Minh Anh là người may mắn và cô sẽ dành thời gian để tạo nên những kí ức mới với chàng trai đặc biệt của mình dù có khó khăn cách mấy, bởi cô vẫn luôn tin vào định mệnh.

Nếu Vi không tới, chẳng ai phải đau, Minh Anh đã quyết định rút kiệt mọi cảm xúc để trở nên sắt đá, không người nào có thể chạm tới nơi tối tăm của con tim cậu ta, Bảo Anh sẽ có quyền hi vọng và riêng cô thì sẽ ” hạnh phúc” bên người chồng hoàn hảo của mình. Từ đó suy ra, hai gia tộc Hàn - Thiên tha hồ mà vui vẻ ăn mừng vì sự gắn kết này.

Khả năng thứ hai có vẻ toàn vẹn hơn nhiều, nhưng sao Nhi vẫn mong Vi tới, sau tất cả những bất hạnh mà cô bé phải chịu đựng thì đây có lẽ là món quà ý nghĩa nhất mà cô muốn trao tặng Tường Vi.

Ai mà biết cô sẽ làm gì với lễ đính hôn hoàn hảo của chính mình, một vở kịch chẳng? Nhi cũng chưa biết cô sẽ tạo ra trò gì nếu Vi không tới.

” Mẹ chồng à, con bỗng ngưỡng mộ mẹ quá, và thật sự con cũng muốn thử tìm hiểu xem đằng sau sự dịu dàng và đoan trang của mẹ là những gì...? ”

Hàng mi hạ xuống duyên dáng, Nhi đưa tay chạm nhẹ lên vết xăm hình bông hồng đen phía bên vai trái, nở một nụ cười.

” Chỉ cho em quyền lựa chọn đấy Tường Vi.”

Trang dựa lưng vào tường, đưa mắt nhìn lên khoảng trời xanh đang hào phóng ban phát những tia nắng khiến nhà thờ trở nên lấp lánh như ngọc sau khi trốn ra được một góc, ***** và gia đình bên với công việc chào hỏi khách khứa.

Chỉ vài giờ nữa thôi, lễ đính hôn sẽ được bắt đầu...nhưng...sao trong nó tới một chút vui mừng cũng không có, chuyện này như thể một nghi thức bắt buộc phải có mặt trong khi chẳng ai mấy may hứng thú gì.

- Đang thần thơ nghĩ gì mà mơ màng vậy Trang?

- O...Hi...Không...

Nó ngạc nhiên xen lẫn lúng túng nhìn Thiên Anh, chẳng biết nói gì nên cười chữa ngượng.

- Hôm nay, em xinh nhỉ? Thế này thì chiếm hết sự chú ý của cô dâu mất thôi.

- Anh bắt đầu sến rệp từ khi nào vậy? Em hơi bị mất cảm với lời khen đấy nha.- Háy mắt cười, nó gửi trả cho lời khen.

- Chẳng biết là từ khi nào. Hi. À, mẹ em bảo có việc cần về gấp nên muốn em giúp bác ra chào hỏi khách. Anh tìm em mãi đấy. Minh đi thôi.

- Vâng.

Lúc nó đang định bước theo thì Thiên Anh đột ngột đứng lại, anh đưa bàn tay ra ý muốn nó bỏ vào.

- Được chứ?

- Xin lỗi, hì, phần này của anh Bảo Anh rồi anh à.

Trang cười tươi, hồn nhiên bước tiếp mà không hay rằng người đang đứng cạnh là người đã phải lòng nó từ rất lâu nhưng chưa bao giờ nói ra.

Kéo vali lại, nó cùng mẹ và dì đứng vào hàng đợi làm thủ tục check in.

Xung quanh Vi, những ánh mắt lưu luyến, những giọt nước mắt nóng hổi, những cái ôm đầy yêu thương trước khi tiễn biệt người thân bỗng khiến nó chạnh lòng.

- Chắc mẹ khát rồi. Mẹ và dì cứ làm thủ tục trước, con đi mua nước một lát.

- Ủ, đi nhanh nha Vi.

- Vâng.

Chỉ đợi câu đồng ý của mẹ, Vi chạy biến lại máy bán đồ uống.

Lấy ba chai nước xong, Vi toan rời đi nếu không có sự hiện diện của người đang đứng trước mặt, sao anh ấy biết hôm nay nó sẽ bay?

- Chào anh!

Thân thiện chào anh sau một lúc mất bình tĩnh, nó để mọi lời định nói chui tuột trở lại vào trong cổ họng.

- Em đã quyết định rồi à?

- Đó là sự lựa chọn tốt nhất cho tất cả, hơn hết là mẹ em. Em tin anh hiểu.

- Anh tôn trọng quyết định của em. Ừm, hãy quên hết mọi chuyện và sống vui vẻ nhé!

Ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt anh (đã rất lâu rồi giờ nó mới lại dám nhìn vào đôi mắt thông minh, êm dịu này), Vi nở một nụ cười triu mến.

- Cảm ơn anh. Xin lỗi vì chưa nói gì cả mà em đã đường đột đi như thế này.

- Vi ơi!

- Không sao.

- Dạ, đợi con một lát.

Ngoảnh ra sau hoà hoãn với mẹ xong, nó nói với:

- Em phải đi đây. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Tạm biệt!

Đôi chân của nó vừa mới dịch chuyển được ba bước thì...

- Vi này...

- Sao anh?

Nó ngoảnh lại, gần như là chăm chú đợi điều mà anh Bảo Anh muốn nói với mình.

- Em có thể ôm anh không?

- ...

- Thôi, em đi đi. Xem như anh chưa nói gì.

Anh cười hiền, phẩy tay rồi quanh lưng.

- Sao lại không thể chứ.

Nó bước tới và ôm anh một cái thật chặt trước khi Bảo Anh quay lưng lại hoàn toàn với mình. Vi luôn yêu mến con người này, chàng trai đã cho nó thật nhiều quan tâm, luôn ở bên nó ngay cả lúc nó ngỡ cả thế giới này đều quay mặt lại với mình, một cái ôm có là gì...một cái ôm đâu thể khiến anh biết, nó cảm ơn cuộc đời này biết bao nhiêu khi cho nó gặp anh, khi cho nó có được tình cảm của anh- mỗi tình đầu đầy kỉ niệm.

- Sống tốt và tìm được người anh yêu thương.

Vi buông anh ra, mỉm cười một lần nữa.

- Em cũng vậy nhé!

Anh hét lớn.

Nó vẫy tay chào anh lần cuối trước khi mất dạng ở phòng cách li...

Bảo Anh khẽ cười, thêm một lần nữa để anh có đủ dũng cảm quên đi tình yêu với nó, thêm một lần nữa để tình yêu này mãi ngủ yên, thêm một lần nữa để anh có thể lại bắt đầu.

" Cảm ơn em Tường Vi."

Chiếc máy bay cất cánh, chậm chậm lên cao, nó nhìn xuống trong khi nước mắt đã tìm được cách luồn ra ngoài.

Giờ này hẳn lễ đính hôn đang được diễn ra, hai bàn tay nó cứ đan chặt lấy nhau, Vi cố để tiếng nấc không bật

thành tiếng. Nó đã chọn lựa, rời xa anh chính là sự lựa chọn của nó. Con tim của Vi đã quá đau đớn, nó sợ rằng mình không thể chịu đựng thêm được bất kì chuyện gì nữa, nó không thể ích kỉ vì mình mà quên mất, mẹ mới là người cần nó nhất.

" Hãy sống hạnh phúc Minh Anh! Tạm biệt anh!"

Cài nốt khuy áo cuối cùng, Minh Anh tháo bông tai kim cương xuống. Từ giây phút này trở đi, anh sẽ làm một người con mẫu mực. Âm nhạc...tình yêu ...không còn phù hợp cho cuộc sống mới sau này. Vậy nên, anh cần rút bỏ chúng.

Giá mà đó là những thứ hữu hình thì mọi chuyện đã không khó khăn tới thế.

Cốc...Cốc...Cốc...

- Cậu chủ!

- Chú vào đi, cửa không khoá.

Quản gia đẩy cửa bước vào, trên tay là một bưu phẩm được đóng gói cẩn thận.

- Có người gửi cho cậu.

- Ai vậy ạ?

- Tôi cũng không rõ vì bên ngoài không ghi tên và địa chỉ người gửi.

- Vâng. Cháu biết rồi, chú cứ để ở đó.

- Vậy tôi đi trước.- Đặt bưu phẩm lên bàn, quản gia thẳng người, giọng triu mến.

- Chào chú!

Chạm nhẹ tay lên bưu phẩm, đôi mắt Minh Anh hướng lên đồng hồ, sắp tới giờ, anh nên mở ra ngay bây giờ hay...?

Áng chừng cũng không tốn bao nhiêu thời gian, anh mở gói bưu phẩm.

" Đĩa DVD ư?"

Còn 15 phút, nấn ná một lúc, anh bỏ đĩa vào laptop.

Chiếc máy cầu hình cao hôm nay bỗng lè mẻ lạ, nếu không nhanh anh sẽ muộn, Minh Anh toan đóng máy rời đi.

” - Xê em ra nào!- Người phụ nữ đẩy bàn tay Phong ra.

- Sao vậy? Không phải tình yêu với chồng của em hôm nay lại bùng cháy chứ?

Tách mình khỏi người Phong, Thiên Thi mắng yêu:

- Chỉ mỗi cái bậy. Nói cho anh biết, anh ta đã phát hiện ra rồi.

- Phát hiện ra gì?

- Mọi quan hệ giữa hai chúng ta.

Người phụ nữ thở hắt ra, giọng nói thì vẫn điềm nhiên.

- Khi nào?

- Em không biết, hôm trước em thấy anh ta và quản gia bí mật chuyện gì đó, hoá ra...

- ...

- Anh ta muốn lập di chúc.

- Di chúc? Chưa gì anh trai anh đã nghĩ tới chuyện đó rồi sao? Từng ấy em đã vội kết luận, nếu biết không lẽ anh trai anh để yên cho em thế này?

- Từ từ, nghe em nói, em đã điều tra, toàn bộ tài sản sẽ được quyên cho tổ chức từ thiện bao gồm cổ phần của tập đoàn, bất động sản. một ít để cho Minh Anh và Trang. Em và anh không có gì hết. Anh nghĩ với mối quan hệ tốt đẹp lâu nay giữa anh và anh ta, giữa em và chồng mà anh với em không được hưởng gì ư? Suy nghĩ đi!

- ...

- Em hỏi bác sĩ riêng về sức khoẻ của chồng em và ông ta đã im bặt đấy. Hẳn anh ta đã chuẩn bị từ trước rồi. Chồng em chưa bao giờ là đồ ngốc.

Bộp...

Phong mím môi, đập mạnh tay xuống bàn:

- Bản di chúc đó sẽ mãi mãi không được hoàn thành. Chúng ta phải nhanh hơn.

- Vậy thì chồng em nên biến mất.

Ly rượu vang hoàn thành một cú chạm môi đầy kiểu cách, ánh mắt người phụ nữ chợt sắc lạnh.

- Ý em là?

- Anh ta luôn có vệ sĩ bên cạnh vì thế anh hãy dùng Minh Anh, tuy không phải con ruột nhưng anh ta thương thằng bé nhất. Sự mất tích đường đột của chủ tịch NW sẽ gây xôn xao dư luận nên tốt nhất là chồng em bệnh mà đi. Anh hiểu ý em chứ? Mọi thứ phải thật gọn và sạch đấy.

- Haha. Em đúng là rắn độc.

- Em sẽ xem đó là một lời khen, 50-50 nhé?

- Tất nhiên rồi. ”

- Minh Anh hãy để mẹ giải thích.

Thiên Thi tím mặt khi nghe thấy cuộc hội thoại từ ngoài cửa. Bà hoảng loạn bước vào ngay khi đoạn cuối vừa kết thúc...

Minh Anh ngẩng lên, khuôn mặt anh trắng bệch cơ hồ như không còn sức sống, đôi mắt anh xoáy thẳng vào người phụ nữ mình ngày ngày gọi là mẹ, người anh hết mức kính trọng và tin tưởng. Anh đứng im như phỗng, họng khô khốc, mọi xúc cảm đều bị giết chết, anh biết nói gì với con người này?

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

32. Chương 32

Tút...Tút...Tút...

Sải từng bước thật dài qua hành lang một cách gấp gáp, Trang lo lắng, tại sao mẹ nó không nhận máy, cả anh nó nữa.

Rốt cuộc lễ đính hôn này là một trò đùa hay sao? Đến giờ hành lễ, chú rể không xuất hiện, mẹ chồng cũng không, cô dâu thì bị ngất do tụt huyết áp phải đưa vào viện. Mọi thứ rối tung rối mù như một cuộc băng bị ai đó chọc phá.

Cạch...

- Mẹ, không hay rồi, chị Uyển Nhi bị ngất. Sao mẹ không nghe máy? Anh cũng vậy. Tối giờ không xuất hiện, mẹ và anh có biết gia đình bên đó sẽ rất giận dữ không chứ?

Vừa đặt chân tới cửa phòng, Trang cho đồng thời những bức xúc của mình hoà vào các sự việc đang diễn ra một cách đầy đủ nhất mà không để ý sắc mặt của cả Minh Anh và Thiên Thi.

- Hai người có nghe con nói không?- Nó quay sang nhìn laptop đang được mở.

- Laptop của anh chạy đĩa à Minh Anh?

Click cho đĩa chạy lại, Trang chăm chú vào màn hình và quên hẳn thắc mắc: việc gì khiến ẹ cũng như anh nó trở nên kì quặc tới vậy.

- Trang...đừng...- Mẹ nó mấp máy môi.

- Mẹ đang đóng phim ạ?

Khoan...Chú Phong sao lại xuất hiện ở đây? Hai người đó ở cạnh nhau? Họ nói gì vậy? Cái gì thế này?

Bộp...

Minh Anh giật ngang chiếc laptop mà nó đang xem ném thẳng xuống sàn, sự sững sờ xâm chiếm toàn bộ cơ thể Trang, tới mức nó còn không đủ khả năng ngăn chặn hành động ấy.

- Anh...?- Giọng nó lạc đi - Chuyện này là sao...? Chuyện này là sao???

Nó gần như hét lên, thứ nó vừa thấy, thứ nó vừa nghe được...

- Con hãy bình tĩnh! Nghe mẹ nói!

Mẹ nắm lấy tay nó, hoảng sợ.

- Buông con ra!

Gạt phăng tay mẹ, môi nó tím ngắt.

- Mẹ giải thích đi??? Giải thích đi chứ? Hãy nói với con, những gì con vừa thấy, những gì con vừa nghe là dối trá, là của người khác dựng lên để hại mẹ. Mẹ nói đi!

- ...

- Không. Làm sao có thể dựng giống được như thế?

Nhưng...không thể nào...! Mẹ không thể là thủ phạm.

- Mẹ làm tất cả là vì hai anh em con. Tin mẹ, con phải tin mẹ?!

- Vì con và anh? Vì con và anh mà mẹ ngoại tình với ông ta sao? Vì con và anh mà mẹ hại bố? Ai cần mẹ làm thế? Ai??? Con hay anh??? Con không cần tiền! Mẹ mang bố về đi...Mẹ mang bố về đi chứ???!!!

Con người nó sâu hoắm, mọi tế bào đang đồng loạt căng lên đầy đau đớn. Hay chưa? Vui chưa? Nó là một con rối, một quân cờ trong chính bàn tay của mẹ mình. Trả thù cho bố? Lấy lại tập đoàn? Sao mà xót xa thế này...?

Trang bật cười như điên dại, nơi khoé mi nước mắt bắt đầu chảy...Nghịch ngã chưa?

Vì nó...vì anh...Vì nó vì anh cơ đấy?! Vì hai đứa con nuôi mà vợ giết hại chồng, vì hai đứa con nuôi mà phải đi ngoại tình với người khác? Có nực cười không?

Nó thềm vào đồng tài sản này, nó ghê tởm thứ của cải nhuộm máu bố mình...Nó và anh cần vật chất ư? Nó và anh chỉ cần bố, chỉ cần tình yêu của ông, chỉ cần một gia đình.

- Mấy đồng tiền đó mua được bố không?

- Con...

- Xin...cầu xin...đừng gọi tôi...

Nó vùng chạy, nước mắt không có gió chẳng thể tự khô, không có nắng chẳng thể biến mất, số phận...số phận...nó gọi thầm trong tuyệt vọng...

- Trang! Đợi mẹ đã!

Bịch...

Đầu gối Minh Anh quỵ hẳn xuống, đôi mắt đen láy chợt đỏ ngầu, bỗng rất bởi làn nước bao quanh, sống mũi cay nhưng nước mắt chẳng thể trào ra, mọi thứ đang cô lại, đặc quánh, siết chặt và bóp nát trái tim anh.

Đây là sự thật...?! Phải rồi, sự thật!

* Lời của tác giả:

1. Hãy cm để Archiri biết rằng bạn đã và đang luôn theo dõi fic của Archiri, cm để Archiri có thêm động lực để viết.^.^

2. Dự kiến fic chỉ còn vài chap nữa là kết thúc nhưng mấy ngày hôm nay mình khá bận với lịch học, hãy thông cảm nếu lâu lâu không thấy Archiri post chap mới nhé!

Nơi lỏng cả vật, Bảo Anh thẫn người nhìn cánh cổng nhà thờ im lìm, anh chỉ tới muộn 15 phút mà lễ đính hôn đã kết thúc. Một mớ tả áo xuống ghế bên, Bảo Anh đóng cửa xe.

“ – Xơ cho con hỏi, hôm nay nhà thờ có tổ chức một lễ đính hôn đúng không ạ? Thiên Uyển Nhi à Hàn Minh Anh?

-Cậu là khách mời sao? Vừa mới diễn ra đây nhưng phải kết thúc sớm hơn dự kiến.

-Ý Xơ là?

-Cô dâu bị ngất vì tụt huyết áp, chú rể không xuất hiện...Thật là một lễ đính hôn lạ lùng.

-Cảm ơn Xơ. Chào Xơ!

-Không có gì.”

Anh tra chìa khoá vào ổ, không biết nên cho xe đi thẳng tới nhà Minh Anh xem đã xảy ra chuyện gì hay rẽ sang phải đến bệnh viện thăm Uyển Nhi.

Bấm số của Trang, Bảo Anh kiên nhẫn đợi, nhưng...đáp trả anh chỉ là những tiếng tút lặp đi lặp lại tới mức nhàm chán ở đầu dây bên kia. Chưa bao giờ Trang không nhận máy của anh???

Tất máy, anh cho xe rẽ phải, dù gì cũng phải xem cô Uyên Nhi đó có bị làm sao không sau đó mới tới gặp Minh Anh. Mà bác sĩ gì như cô ta, tới sức khoẻ bản thân cũng không biết phải chăm sóc thể nào cho tốt. Thật hết biết với cái người này!

Chiếc xe sượt ngang qua một bóng người đang chạy điên cuồng, anh đã không thấy khuôn mặt lẫn đôi mắt đỏ hoe đang sưng lên vì khóc của cô gái đó.

-Con căng thẳng quá à Nhi? Trước giờ đã khi nào thấy bác sĩ nói con có vấn đề về huyết áp đâu?

Ông Daniel Trần đứng dậy rót nước đưa cho Uyên Nhi.

-Đúng đấy, mà con còn chóng mặt nữa không?

Mẹ lo lắng, hỏi thêm:

-Không đâu. Con nghỉ ngơi một lát sẽ khoẻ ngay thôi, bố mẹ đừng lo. Chắc dạo này con không chú ý nên mới thế.

Bờ môi nhợt nhạt nở ra một nụ cười.

-Cái gia đình bên đó cũng thật là... Xem lễ đính hôn là gì chứ? Coi thường gia đình ta vắng mặt đã đành, con thế này cũng không tới thăm, gì mà gia giáo, gì mà nền nếp? Tôi thấy ông nên dẹp cái hôn ước này đi, thật mất mặt!- Dường như bức xúc không chịu được nữa, mẹ quay sang nói với bố.

-Cũng may, lễ đính hôn chỉ mời họ hàng thân thích và bạn bè lâu năm, chắc họ sẽ thông cảm. Tôi nghĩ hẳn gia đình bên đó có việc gì đấy, tôi tin cậu Minh Anh không phải người thiếu trách nhiệm tới vậy.

-Có việc gì quan trọng hơn chuyện hôn nhân sao? Sinh ra điện thoại làm gì chứ? Cậu ta cũng phải thông báo một câu để còn biết đường mà ăn nói với họ hàng, với khách. Cậu ta không biết điều tối cơ bản đó, lễ nào chủ tịch NW cũng không?

-Thôi mà mẹ, dù Minh Anh tới nhưng con bị ngắt thì lễ đính hôn cũng phải hoãn lại mà. Với lại, đính hôn cũng chỉ là một nghi thức cam đoan trước về chuyện gắn kết chứ có phải như kết hôn đâu, không có nó cũng chẳng sao.

Thấy tình hình có vẻ căng, Nhi chêm lời ẹ hạ hỏa.

-Nói gì thì nói, mẹ sẽ không đồng ý hôn ước này đâu, con thì thiếu gì người thích. Chưa cắt đứt quan hệ với bên đó là may.

-Được rồi, được rồi, giờ mình đi ra cho con nó nghỉ ngơi.- Bố đỡ mẹ dậy, xuống giọng.

-Con nghỉ đi nhé! Mẹ đi đây!

Suýt chút nữa thì cô phì cười, bố đúng là giỏi lấy lòng người khác, chẳng trách chưa khi nào Nhi thấy bố mẹ mình to tiếng với nhau trong suốt hai mấy năm chung sống.

-Cậu đến rồi sao không vào?

Nhi nhích người lên, nói vọng ra, giọng cô không lớn nhưng đủ cho người đang đứng bên ngoài nghe thấy.

-Tôi nghĩ cô nên cất nhắc việc trở thành biên kịch hoặc diễn viên. Cô thích hợp với hai nghề này hơn bác sĩ rất nhiều.- Đặt lên bàn một lẵng hoa quả, Bảo Anh bình thản.

-Cảm ơn vì lời khen!

-Vở kịch này gần như là hoàn hảo đấy nhỉ?- Khẽ nhếch môi, một nụ cười xuất hiện khiến đôi mắt anh sáng lên đầy mê hoặc.

-Không. Nó hoàn hảo chứ? Vì tới cậu cũng đã mắc, tin vào nó và tới đây. Thế là tôi đã mãn nguyện về độ thành công rồi.

Đáp lời, Uyển Nhi thích thú nhìn Bảo Anh với vẻ đầy thách thức. Cậu ta thật thông minh, Nhi đã căn giờ chính xác tới từng phút cho thuốc kịp ngấm để cô có thể ngắt đúng thời điểm, mọi thứ đều ăn rơ và tốt đẹp, tới mức, đôi lúc cô cứ ngỡ là mình ốm thật. Vậy mà Bảo Anh vẫn nhận ra.

-Mức độ thoải mái của cô Uyển Nhi cũng không phải quá cao?

-À, tôi chưa bao giờ khắt khe với bất kì vấn đề nào. Mọi thứ nên vừa phải thì mới hạnh phúc và vui vẻ, đúng không?

Mỉm cười, cơ hồ như mối quan hệ giữa cô và Bảo Anh đang sắp chuyển mình động đậy, Uyển Nhi vui vì điều ấy nên việc bị anh phát hiện và đá đểu chẳng khiến cô thấy phiền.

- Chẳng sai...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

33. Chương 33

Chiếc Lexus mui trần đứng yên trước căn phòng trọ đã gần bốn tiếng, Minh Anh chưa phút giây nào rời mắt khỏi cánh cửa màu trắng im lìm.

Vì sao anh lại tới đây? Vì sao anh muốn nhìn thấy nó? Vì sao anh muốn chạm mắt vào hình hài người con gái đã biết bao lần anh làm tổn thương? Vì sao chưa lúc nào anh muốn gần nó như bây giờ? Hành động mà anh đang thực hiện đây đây có phù hợp với “một đứa con ngoan”.

” Con ngoan, phải rồi.” Anh nhủ thầm, khoé môi như bị một lực kéo vô hình chạm vào chế tác thành nụ cười hoàn mĩ.

Trong đầu anh chẳng chịt bởi sự thật, sự thật chồng đè lên sự thật. Người con gái anh yêu là con của kẻ đã giết chết bố anh; người mẹ anh luôn xem là hình mẫu cho sự chuẩn mực lại chính là người đứng sau tất cả, mưu mô, thủ đoạn, toan tính. Đường như cái từ giản đơn ấy đang rút kiệt sức sống của anh, chúng như những con đĩa bám rịt lấy, không ngừng hút máu cho tới khi anh chỉ còn là một cái xác khô, còn anh chẳng cách nào khiến chúng biến mất. Minh Anh bất lực, đôi bàn tay anh bầu chặt tay lái.

Anh muốn nhìn thấy Vi để lòng anh được lắng lại, anh muốn chạm mắt vào hình hài nó bởi anh muốn cái nhìn trong veo của Vi gột sạch tâm can mình, anh muốn gần nó để khắc cốt một từ ” bình yên ”. Giá như sinh mạng này không phải của bố anh ban tặng mới tồn tại tới bây giờ, anh đã ào đến bên nó và ôm nó trong vòng tay mình. Anh yêu nó điên cuồng nhưng chỉ có thể nín thinh, con dao hai lưỡi luôn cứa vào anh trước khi chạm được đến nó.

- Này, cậu gì ơi?- Người phụ nữ lạ mặt gõ cửa xe.

Không buồn ngoảnh sang , dù biết hành động đó của mình là bất lịch sự, Minh Anh im lặng đợi người ấy tiếp lời.

- Cậu muốn thuê căn phòng đó hả? Tôi thấy cậu đứng đây lâu rồi mà chỉ nhìn mãi nó. Cậu đúng là biết nhìn nhà đấy, căn phòng vừa rộng rãi, thoáng mát lại sát mặt đường. Tôi lấy rẻ cho, 4 triệu một tháng, giá này là hợp lý lắm rồi nhé!- Nói liền một mạch như thể mấy câu này được người phụ nữ học thuộc lòng, suốt cả đoạn mà không vấp một lỗi nào, bác ấy chăm chú như chỉ chờ chờ cái gật đầu của Minh Anh.

- Căn phòng đó không phải có người thuê rồi sao?

Giọng anh vẫn lạnh tanh, đôi mắt cứ dôi vô định, điểm nhìn là cánh cửa trắng đã bị dịch chuyển.

- À, lúc sáng, cô gái ở phòng đó đã trả chìa khoá, tôi cũng ưng ý bé ấy lắm nhưng không thuê nữa thì biết làm thế nào được.

- Trả phòng?

- Cậu đừng hiểu lầm, chất lượng phòng trọ của tôi tốt lắm, cô gái đó chuyển đi là vì cô ấy và mẹ sang Anh định cư chứ Tường Vi bảo tôi là bé rất thích đây. Mà cậu có định thuê không?- Giải thích một hồi chán chê, người phụ nữ chốt câu cuối.

- Không! Cảm ơn!

Nhờ sự thật thà và nhiều chuyện quá mức bình thường của chủ nhà mà giờ anh được biết, Vi đã chẳng còn ở Việt Nam, cô ấy đi rồi...Một sự lựa chọn thông minh! Thoát khỏi nơi địa ngục này, cô ấy mới có thể hạnh phúc!

Nhấn ga, chiếc xe lao đi với tốc độ kinh hoàng, nó như muốn xé toạc màn đêm, hất bay mọi vật cản. Anh cầm tay lái như một kẻ mù tốc độ, thách thức với Tử thần chẳng có mắt.

Gió thốc mạnh, nửa như vuốt ve, nửa như muốn thổi bay tất cả, mơn trớn rồi lại xoáy nhẹ từng tiểu tiết trên gương mặt toàn bích. Nơi đuôi mắt anh, chất lỏng trong như pha lê cứ dồn tới, ra xa rồi lại dồn tới, là gió hay là trái tim anh đã lồi kéo chúng, như là hệ quả tất yếu, một giọt nước lăn xuống.

Tin...Tin..Tin...

Ketttttt...

Ầm...Ầm...

News Hot!!!

Chủ tịch tập đoàn NW, bà Trần Thiên Thi đã bị cảnh sát bắt đi vào sáng nay với tội danh mưu sát chồng - nguyên chủ tịch tập đoàn NW 11 năm trước.

Được biết đoạn băng làm chứng cho tội ác của người phụ nữ này gửi đi từ một người nạp danh. Phía bên cảnh sát đã chứng thực độ tin cậy của cuộn băng.

Thông tin trên đã đưa mức cổ phiếu của NW xuống mức thấp chưa từng thấy trong lịch sử.

Sunday

Tối qua, ngày 5-8, một vụ giao thông nghiêm trọng đã xảy ra trên tuyến đường cao tốc, một chiếc ô tô được nhận định là của vị tổng giám đốc trẻ tuổi NW- Hàn Minh Anh.

Nạn nhân đã chết trong khi đưa vào viện cấp cứu với khuôn mặt không thể nhận dạng vì bị bỏng nặng. Người điều khiển chiếc ô tô còn lại đang mất tích và không thể có thông tin gì bởi chiếc xe này chưa đăng kí biển số. Người ta vẫn đang tìm kiếm giấy tờ tùy thân trong chiếc xe nát vụn.

Nguyên nhân của vụ tai nạn là do hai chiếc xe phóng quá tốc độ quy định và chiếc không mang biển số đi ngược chiều.

Sóng gió đang liên tiếp ập tới tập đoàn này, sáng nay chủ tịch NW cũng vừa bị bắt với tội danh mưu sát...

Hi! Việt Nam.

Con gái chủ tịch tập đoàn NW- Hàn Minh Trang dưới sự giúp đỡ của J.A và cổ đông đã lên vị trí điều hành thay thế ẹ và anh.

Cô đã đưa ra một thông tin cực shock ngay ngày đầu tiên nhận chức: chuyển nhượng toàn bộ số cổ phần cho tập đoàn J.A, lợi nhuận thu về sẽ quyên góp tất cả cho quỹ từ thiện.

Hàn Minh Trang đã từ chối trả lời mọi câu hỏi về quyết định này.

Thời gian qua, NW đã gây chấn động dư luận với một loạt scandal...

Để mấy tờ báo sang một bên, bàn tay Uyển Nhi gõ nhẹ lên kết quả xét nghiệm, Minh Anh đã từ bỏ chặng đua này quá sớm.

- Có kết quả xét nghiệm ADN chưa bác sĩ?

Chàng trai bước vào phòng nhanh và nhẹ tới mức Nhi không phát hiện ra sự có mặt cho đến khi anh lên tiếng.

- Cậu là Thiên Anh?

- Vâng.

- Cậu ngồi đi!- Để giữa bàn tay với ý mời, Nhi dứt mình ra khỏi những suy nghĩ và xúc cảm đang sắp thành hình.- Ừm, kết quả đã có rồi.

- ...

- Nạn nhân đưa vào viện hôm thứ hai chính là Minh Anh.

- ...

- Tối qua đã hoàn thành xong việc xét nghiệm...

Đôi bàn tay chàng trai buông thõng, câu nói của cô như rơi vỡ trong không khí, từng mảnh cửa vào sợi dây hi vọng mỏng manh của người đối diện.

- Tôi không biết phải nói điều này với Trang như thế nào. Tôi vẫn sợ cô bé không chịu nổi, chuyện này thật quá sức tưởng tượng và bất ngờ...

- Nhưng sớm hay muộn cũng phải nói, phải không?

Thiên Anh tiếp lời cô một cách mạch lạc.

- Có lẽ bây giờ không ai thích hợp ở bên Trang hơn cậu.

- ...

- Đôi mắt con người là thứ khó nói dối nhất, và tôi tin nó đã tường minh tình cảm của cậu dành cho em ấy. Hãy động viên và an ủi Trang.

Đón lấy tập hồ sơ, Thiên Anh đứng dậy toan rời đi nhưng rồi cậu quay lại, bờ môi mấp máy như muốn nói điều gì đó.

- Chiều nay, ngay khi hết giờ làm tôi sẽ tới thăm Trang. Hẹn gặp cậu!

Uyển Nhi móm lờ, cứu nguy cho sự lúng túng của Thiên Anh.

- Hẹn gặp chị chiều này. Chào chị!

Đan hai bàn tay lại với nhau, Nhi khẽ tựa cằm mình lên, không khỏi thú vị. Tình yêu là vạn phép thần thông, nó có thể đưa ta tới giới hạn của mọi cảm xúc, nó biến những người có vẻ như rất cao, rất xa, tưởng chừng thật sự khác biệt bởi trí thông minh và ánh hào quang trở nên gần gũi và vụng về. CEO, siêu sao ca nhạc, ...? Bất kỳ ai cũng không thể cưỡng lại trước nó, tình yêu là niềm vui, là nhớ nhung, là hạnh phúc, nhưng cũng chính nó phát sinh ra bao nỗi đau cho nhân thế; thù hận, ghen tuông, ích kỷ chẳng phải bắt nguồn từ nó sao? Vậy mà người ta vẫn lao vào như những con thiêu thân bị thu hút bởi ánh sáng. Chính cô cũng bị nó khống chế, các phép tính luôn chính xác tới từng dấu phẩy của cô đã bị sai lệch từ ngày gặp lại Bảo Anh.

Chồng chưa cưới ra đi đột ngột, vậy mà không một giọt nước mắt nào rơi ra từ khuôn mặt dù là giả tạo; đối với Nhi, thứ ướt át ấy luôn là một cái gì đó xa xỉ. Và Minh Anh, là người cô luôn dành một niềm ngưỡng mộ đặc biệt vì vậy nên chỉ có thể lặng lẽ ở trong lòng chứ không cho phép sự giả tạo vấy bẩn lên nó.

Liệu Minh Anh đã lựa chọn cái chết cho riêng mình hay đơn giản đó chỉ là một vụ tai nạn?

Nhấn nút send trên laptop, Uyển Nhi ngã người ra sau...

” Chào em, Tường Vi!

Chắc giờ này em đã sang tới bên đó và ổn định. Chị nghĩ em sẽ sớm thích nghi với môi trường cũng như nhịp sống ở Anh thôi, đúng không?

Chị không định phá bình niềm vui của em bằng bức email này nhưng chị nghĩ em cần biết:

Minh Anh đã mất ngày thứ hai vừa rồi, chính cái ngày em rời đi, cũng là ngày đính hôn khi đang trên đường vào viện cấp cứu vì tai nạn xe. Tang lễ sẽ được tổ chức vào ngày mai.

Mọi chuyện cũng đã xảy ra, chị mong em bình tĩnh và đừng kích động!

Yêu em,

Uyển Nhi ”

- Vi ơi, con làm sao thế này? Vi ơi! Vi...!

Người phụ nữ lay mạnh đôi vai của đứa con, hồn vía bay đi đâu mất khi thấy con gái nằm im lìm bất động ngay cạnh laptop.

- Mai, em mau gọi xe cấp cứu...Vi bị ngất rồi, nhanh lên!

Em không tin vào định mệnh,

Em không tin bất kì ai có thể ngăn cách được hai chúng ta

Xin người đừng bỏ em một mình

Hãy mang em đi cùng

Con tim em đang chảy máu vì người

Nước mắt đang rơi

Em đang đau đớn

Hãy nói tất cả chỉ là một trò đùa nghiệt ngã

Hãy xuất hiện trước mắt em

Hãy giải thoát em khỏi nỗi đau này...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

34. Chương 34

5 năm sau...

Quý khách đang ở trên chuyến bay X của hãng hàng không VnA...

Thôi nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Vi âu yếm nhìn con trai đang say giấc nồng.

- Mom.

- Jesse quên lời mẹ dặn rồi sao?

Hơi giật mình khi con bất chợt tỉnh ngủ, nó nhanh chóng trấn tĩnh nở một nụ cười.

- Con nhớ mà. Hi. Jesse đang nói tiếng việt đây.

Chỉnh lại cổ áo cho con, nó trêu mếu:

- Con không ngủ nữa à? Có đói không?

Đưa ngón trỏ ra lắc lắc, thằng bé chu miệng lên, hướng cái nhìn trong veo về phía nó.

- Lát nữa gặp bố, lỡ Jesse buồn ngủ thì làm sao đi chơi với bố được?

- Mẹ yên tâm, con không buồn ngủ đâu, nếu buồn ngủ, con sẽ làm thế này này.- Đưa đôi bàn tay nhỏ xinh lên mắt, thằng bé che hờ- vậy là bố sẽ không biết con đang buồn ngủ. Hi.

Nhéo má con, nó phì cười:

- Thôi được rồi, giờ con ngồi yên một lát nhé, sắp tới nơi rồi đấy.

- Hi, vâng ạ. Sắp được gặp bố rồi! Hi.- Chạm những ngón tay nhỏ xinh vào lòng bàn tay nó, thằng bé nghiêng đầu trông rất yêu.

- Jesse của mẹ ngoan thật đấy nhỉ!^^

- A! Bố!

Vì vừa làm xong thủ tục check out, quay sang đã thấy thằng bé reo ầm ĩ, chạy ào về phía anh Michael.

Kéo hành lí theo bước chân lon ton của con, nó tháo kính.

- Jesse của bố!- Bé bồng thằng bé, anh cầm vali hộ nó, mỉm cười- Em mệt không?

- Hi. Không mệt lắm ạ!- Đưa mắt xung quanh một lúc, nó tiếp tục- Thế chị dâu đâu hả anh?

- Cô ấy đang ở khách sạn. Lúc sáng bị trật chân nên không ra đón em được.- Anh Michael lúng túng thấy rõ.

- Có thật không đây? Hay là...ai đó lại làm chị dâu giận dữ?- Vì háy mắt cùng câu nói lấp lửng.

- Bố Jesse lại làm mẹ Nikki giận rồi.

Chẳng biết thằng bé có hiểu gì không, chêm thêm vào làm khuôn mặt thanh tú của anh họ nó dần chuyển sang màu đỏ.

- Đâu có đâu. Jesse đừng nghe lời mẹ đỡ đầu.

- Hihi. Em trêu thôi mà. Anh và Jesse về trước đi kéo chị dâu đợi.

- Em không về luôn sao?

- Em muốn tới nơi này một lát! Anh và chị không cần chờ em đâu vì chắc em sẽ về muộn đấy ạ.- Hôn thật nhẹ lên trán Jesse, nó nhoẻn cười. - Mẹ đi nhé Jesse!

- Chào mẹ!

Đưa tay tạm biệt thằng bé, nó bước nhanh ra khỏi sân bay và vẫy taxi.

- Phiền anh đưa tôi tới địa chỉ này.

Đẩy tờ giấy cho lái xe, nó khép chặt mi, ngả người ra phía sau.

Thời gian vốn chưa bao giờ biết ngừng lại dù chỉ là một tích tắc, bản năng của nó là gõ nhịp và cuốn tất cả trôi cùng mình, nó lấp liếm những vết thương, hong khô những giọt nước mắt và thổi bay những miền kí ức xưa cũ về vô cực khiến những mảng đen đốm đau của quá khứ không thể ngăn bước chân bất kì một ai.

Năm năm đã trôi qua kể từ ngày nó rời Việt Nam, năm năm nó trốn chạy trong lịch học dày đặc và làm việc không ngơi nghỉ, năm năm không phải là thời gian quá dài nhưng cũng đã kịp phủ lên trái tim nó một lớp mặt nạ mỏng tang khó bay biến.

Vài ngày trước, khi cầm trên tay tấm thiệp mời của Thiên Anh và Trang nó biết rằng giờ cũng đã tới lúc nó cần trở về.

- Cô ơi tới nơi rồi!

- Cảm ơn anh!

Trở tiên, Vi mở cửa xe bước xuống, những xúc cảm xen lẫn nhau đang dần thành hình từ sâu bên trong. Nặng vuốt nhẹ lên mi nó như một sự an ủi, mong bước chân đang di chuyển của Vi dừng ngừng lại.

Anh đang ở rất gần nó...5 bước...4 bước...3 bước...2 bước...một bước...

Lớp mặt nạ mỏng tang khẽ siết lấy tim, để nước mắt dù muốn cũng vô phương trào ra, để khoé môi nó dịch chuyển mỉm cười trước khi đối diện với anh.

- Chào anh! Lâu quá rồi phải không?

Bên ngoài khu nghĩa trang, một ánh nhìn thôi theo Vi, một nụ cười trong bối phép tính toán không bị sai lệch.

” Em đã về rồi sao Vi? ”

Uyển Nhi thả một câu hỏi trôi trong gió trước khi nhả ga mất hút.

Bàn tay Vi miết nhẹ lên cửa xe, áp sát làn da trắng mịn vào tấm kính để mong hơi lạnh có thể đông cứng mọi cảm xúc. Nó đã diễn trước anh, nó muốn cho anh biết nó là một cô gái mạnh mẽ, nó vẫn có thể mỉm cười lạc quan và bước tiếp kể cả khi không có anh, nó muốn anh biết nó có thể ghim chặt những kí ức về anh để chúng không cách nào bung ra. Vi sẽ hoàn thành xuất sắc vai diễn của mình nếu nụ cười của anh không mãi hiển hiện trước mắt, nụ cười thân thương mà nó luôn cảm đoán bản thân nghĩ tới dù chỉ là trong giấc mơ. Phút chốc, tấm mặt nạ như bị một chiếc dao vô hình rạch nát, để từng mảnh kí ức đâm xuyên vào tim Vi đau nhói.

” Vì sao? Vì sao số phận lại bất công tới thế? Đã tham lam lấy đi mọi thứ từ nó sao còn mang anh đi?”

Năm ngón tay nó nắm chặt, nước mắt vô thức đọng đầy khuôn nhưng tuyệt nhiên không một giọt nào rơi ra.

Chiếc taxi cứ chậm chậm lăn bánh, ánh vàng từ những ngọn đèn đường hắt từng mảng sáng vào khuôn mặt của vị khách trẻ tuổi ngồi bên trong ngay sau khi tấm kính được kéo xuống. Gió nhẹ thổi, vuốt ve đôi mắt trong veo đã nhuộm màu u buồn, khiến tàn tích cuối cùng vương trên mi bốc hơi vào không khí.

Sáng, ngày mới đón chào nó bằng một cơn mưa rào.

Đẩy tấm cửa kính sang một bên, Vi đưa bàn tay ra hứng những giọt mưa vội vã. Nó yêu lắm cách mà cơn mưa bất chợt ào đến, không báo trước, không dai dẳng nhưng ẩn tượng và dễ chịu lạ lùng.

Bước vào phòng khi cơn mưa vừa dứt, nó bắt đầu check lịch làm việc đồng thời hoàn thành xong phút chạm môi với cốc cà phê nghi ngút khói.

Hôm nay nó cần...

- Mom! Mom! Mom!

Đặt cốc cà phê xuống, Vi bước ra cửa.

- Hi. Jesse dậy sớm thế?

Cúi xuống véo má thẳng bé, nó cười tươi.

- Chị nói với Jesse hôm nay sẽ dẫn thẳng bé đi chơi, rồi tối cả nhà sẽ cùng về Anh thế là nó nằng nặc sang đây chào mẹ đỡ đầu đây, em bỏ bùa gì mà Jesse yêu vậy nhỉ?- Chị Nikki đứng ngay phía sau Jesse, mái tóc vàng ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp, cổ phát âm chuẩn từng từ trong câu nói.

- Mẹ, hôm nay Jesse sẽ đi chơi với bố và mẹ Nikki, tối Jesse phải về mất rồi, Jesse sẽ nhớ mẹ lắm. Mẹ không về với Jesse à?

- Hi, Jesse à, khi nào về con vẫn có thể gọi điện ẹ mà. Jesse đi chơi vui vẻ nha! Mẹ cũng sẽ nhớ Jesse lắm!- Hôn lên má thằng bé, Vi đứng thẳng dậy.- Em mong là chị và anh đã có một kì nghỉ vui vẻ ở Việt Nam. Rất xin lỗi vì tối nay em không thể ra sân bay tiễn anh chị và Jesse.

- Hi. Không sao đâu, lúc nào rảnh thì hãy sang Anh thăm anh chị nhé! Jesse đi nào!

Nó vẫy tay chào lại thằng bé rồi đóng cửa. Sắp xếp nốt tài liệu cần thiết trên bàn, Vi đắn đo cân nhắc những lựa chọn cho buổi ra mắt đầu tiên ở công ti.

Một ý nghĩ chớp nhoáng lướt xẹt qua đầu, Vi tự mỉm cười với bản thân trước khi rời căn phòng.

Công ti M.P.A

- Không biết giám đốc mới của công ti mình là ai nhỉ? Đạo này trụ sở chính toàn cử người mới về.

Cô gái đặt tài liệu xuống, quay ghế sang thác mắc, âm điệu đủ lớn để cả phòng nghe thấy.

- Cậu quan tâm làm gì, dù sao cũng không ảnh hưởng tới mình cơ mà. À này, cậu thấy CFO của công ti ta rồi chứ?

- Chưa.

- Trời ạ, ở bên phòng cái Mai ấy, ảnh hồ sơ thôi mà cùng làm người ta điều đứng rồi, điển trai dễ sợ. Nghe bảo nhân viên nữ bên ấy ai cũng tranh nhau đi làm sớm để gặp được CFO đấy.

- Thế á?

- Thôi thôi, mấy cô có định làm việc không đây? Muốn bị cắt hết tiền thưởng sao? - Trưởng phòng lên tiếng khiến tất cả im re.- Hôm nay, CMO- giám đốc phụ trách marketing, cấp trên của chúng ta sẽ tới ra mắt, mong các cô các cậu làm việc cho nó nghiêm túc một chút dùm.

- Vâng, trưởng phòng!

Cốc...cốc...cốc...

- Mời vào!

Đẩy xe chở đầy những khay cà phê vào, cô nhân viên phục vụ mỉm cười:

- Anh chị cần dùng cà phê không ạ?

- Lại nhân viên mới à?

- Hình như phòng mình không có gọi cà phê?

Trưởng phòng cũng khó hiểu tiến lại gần.

- Đây là chế độ mới của công ti hay sao ấy nhỉ?

Câu hỏi rụt rè của trưởng phòng làm tất cả đều phì cười.

- Hi. Vâng ạ!^^

Nhoăn miệng cười thật tươi, câu trả lời của nó làm cả phòng ai cũng vui vẻ hẳn, không đưng được phục vụ cà phê tận nơi.

- Cho chị một tách nhé!

- Tôi nữa!

- Cả chị nữa!

Để từng tách lên bàn làm việc của tất cả mọi người xong, cô nhân viên tháo chiếc tạp dề trắng ra ngoài, gắn chiếc băng tên nhỏ xinh lên áo rồi cúi chào:

- Rất vui được làm quen với mọi người. Tôi là Thái Nguyễn Tường Vi- CMO mới của công ti.

Xoảng...

- Ôi trời!

Phản ứng đúng như nó mong đợi, Vi đánh rơi nụ cười ra khỏi môi nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng.

- Chế độ mới chỉ phục vụ tận nơi một tách thôi nhé mọi người!

Sự ngạc nhiên xen lẫn ngại ngùng bỗng bay biến chỉ trong phút chốc.

Ra mắt ẩn tượng, đưa mọi người đi từ trạng thái cảm xúc này sang trạng thái cảm xúc khác theo ý mình, thân thiện, dễ gần nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận rõ quyền năng. Vị giám đốc marketing trẻ tuổi hoàn thành xong màn chào hỏi nhân viên cấp dưới với một mũi tên trúng ba đích.

- Mong là mọi người sẽ có một buổi sáng tốt lành cùng cà phê. Anh chị làm việc tiếp đi ạ. Vi xin phép!

Ngay khi cánh cửa vừa đóng, cả phòng chụm lại tranh nhau nói.

- Xinh thật đấy!

- Có khi sếp còn trẻ hơn mình ấy nhỉ?! Xinh quá!

- Thôi đi mấy ông, mấy ông không nhìn thấy cái nhẫn chứng nhận đã kết hôn nằm chình ình trên ngón tay mĩ nhân à?

- Từ rày về sau phải làm việc cho cẩn thận, sếp trẻ nhưng trông khó tính đấy.

- Ủ, lúc này nghe bảo là giám đốc marketing làm tởn sựt nữa đánh đổ cốc cà phê.

Kết luận cuối cùng là: CMO mới của M.P.A đích thực họ hàng nhà “Cáo”.

Được tổng giám đốc thông qua, nó hài lòng với những nhận định mình đọc được qua mắt của nhân viên. Thời gian du học và thực tập ở Anh quả thật giúp nó rất nhiều, không những hoàn thiện hơn về kiến thức mà cả kĩ năng sống cũng như ứng xử.

Giờ chỉ còn giám đốc tài chính, không muốn mối quan hệ đồng nghiệp sau này vì bản chất công việc mà căng thẳng, nó cần chuẩn bị một chút trước khi gặp mặt.

Bước ngang qua sảnh lớn, Vi hơi giật mình lúc chạm mắt vào bản thân trước gương. Đây là nó? Trong suy nghĩ không còn chỗ cho sự giản đơn và ngây thơ trước kia nữa, nó đang bị cuốn đi.

” Từ khi nào...?” . Vi dứt ánh mắt ra khỏi gương, bước tiếp.

Nó vừa vào thang máy, một dáng người lướt xẹt qua mắt khiến tim nó ngưng đập vài giây. Lắc đầu, Vi phủ nhận hình ảnh vừa đập vào tâm trí, dạo này nó còn mắc thêm chứng ảo giác nữa sao?!

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

35. Chương 35

” Mẹ thật sự xin lỗi con Trang à. Mẹ không đủ tư cách để cầu xin con hay mong con tha thứ cho tất cả lỗi lầm mà mẹ đã gây ra. Dù vậy nhưng mẹ mong con hiểu rằng mẹ rất yêu hai con. Xin lỗi vì đã làm tổn thương hai con. Mẹ đã mất Minh Anh, chỉ còn mình con. Mẹ chẳng biết nói gì, giờ mẹ chỉ có thể chúc phúc cho con mà thôi, hãy sống hạnh phúc bên người con yêu thương. Như vậy là mẹ đã mãn nguyện lắm rồi.”

Chỉnh lại chiếc vương miện nhỏ xinh đang nằm duyên dáng trên mái tóc, Trang quay người lại ngay khi tấm rèm được kéo sang một bên, giấu nhem những tâm sự vào sâu trong đáy mắt.

- Vẫn biết cô gái nào trước ngày cưới cũng sẽ rất rạng rỡ nhưng mà phải thú nhận rằng, quả thực em là một cô dâu xinh đẹp! Chị bắt đầu hồi hận khi để Thiên Anh đi cùng rồi, em xem, tới giờ mà chưa thoát được lời nào kia.

Uyển Nhi mỉm cười ẩn ý, hướng ánh nhìn về phía Thiên Anh. Thấy anh cứ đứng trân nhìn mình, nó nghĩ chắc phải gỡ cho anh thôi.

- Em lạ lắm à? Sao anh cứ nhìn mãi thế?

Đưa tay ra giúp nó xuống, anh lắc đầu, dịu dàng:

- Chỉ là vì anh thấy cô dâu của anh xinh đẹp quá thôi!- Nói đoạn, anh lại nhìn sâu vào mắt nó như muốn nó đọc được niềm hạnh phúc vô bờ từ anh.

Hai gò má nó chợt hồng lên, khoác tay mình vào tay anh, Trang nghe tim mình đang rung lên những nhịp đập hạnh phúc nhất. Nó thật may mắn vì đã tỉnh táo nhận ra tình cảm của anh dành ỉnh.

- Cười lên nào!

Tách! Tách! Tách!

Hạ máy ảnh xuống, Uyển Nhi hài lòng với những bức vừa mới chụp được, cười tươi:

- Chàng và nàng may mắn lắm đấy nhé! Cặp vợ chồng duy nhất được Uyển Nhi chụp ảnh cưới, lại còn miễn phí nữa.

- Hi. Em rất muốn mình có cái điểm phúc ấy đây, chị có thích không? Để em và anh Thiên Anh đỡ phải tới studio. Mai là bắt đầu.

Trang kéo váy lên ột chút để độ dài của nó không ảnh hưởng tới việc di chuyển, háy mắt đề nghị.

- Hi. Chỉ cưới một lần duy nhất thôi, phải làm cho nó lung linh chứ, mấy bức này chị chụp nháp và giữ lại làm của riêng mà.- Cất máy ảnh vào trong túi, Uyển Nhi tiếp- Lát nữa nếu không bận thì mời hai em dùng bữa tối với chị nhé?

- Tối nay ạ? Hi, em có hẹn với bố mẹ anh Thiên Anh mất rồi. Em vào trong thay đồ một lát!

Phòng thay đồ đóng lại, bên ngoài chỉ còn Thiên Anh và Uyển Nhi.

- Còn một tuần nữa là tới ngày kết hôn. Hi. Cậu chuẩn bị xong hết rồi chứ?- Nhấp chút cà phê, Nhi hỏi mà không nhìn.

- Vâng.

Trước khi không khí kịp chùng xuống trong im lặng Trang đã thay đồ xong bước ra.

- Em rất thích bộ váy cưới này, ưng ý nó tới từng đường chỉ, hai người có thể cho em biết ai là người đã thiết kế không?

Cổ im lặng một cách ẩn ý, Uyển Nhi gõ nhịp trong đầu chờ sự xuất hiện của người đặc biệt.

- Tổ đã nhờ bạn thiết kế.

Vi xuất hiện ngay sau khi Nhi đếm đến ba.

- Vi!

Nó gần như là mừng rỡ chạy đến, ôm chầm lấy cô bạn, nó cứ nghĩ là Vi sẽ không về, nó cứ nghĩ là cô bạn không thể tới dự đám cưới hay gặp nó như thế này?

- Sao cậu lại bảo bạn không về được hả cái đồ đáng ghét? Cậu có biết tổ buồn thế nào không?

Vỗ vỗ vai nó, Vi cười:

- Tổ xin lỗi, xin lỗi.

Thả Vi ra, nó nắm cô bạn từ đầu đến chân (dễ đến cả phút):

- Mèn ơi! Cậu khác quá Vi à! Xinh hơn! Hàng mi thưa ngắn và đôi mắt đen láy của cậu đâu mất tiêu rồi?

- Hi. Tại thời tiết bên Anh khác bên mình mà.

Giải thích cho nó xong, cô bạn quay sang chào hỏi mọi người.

- Chào mừng em đã trở về!

Thiên Anh sau một hồi bắt ngờ lại vui vẻ như thường.

- Rất vui vì được gặp lại anh!

Giờ chỉ còn một người im thin thít từ lúc nó xuất hiện:

- Hi. Chào chị Nhi!

- Lâu lắm rồi mới gặp em!- Uyển Nhi vòng tay qua ôm nó một cái thật chặt.

- Muốn có thời gian nói chuyện với cậu nhiều hơn nhưng mà giờ tớ phải đi rồi, cho tớ địa chỉ khách sạn cậu ở với phone đi, để tối tớ tới!

Lôi một cuốn sổ nhỏ bằng lòng bàn tay ra, Trang chăm chú chờ nó đọc địa chỉ.

- Phòng 408- khách sạn H.G. Số điện thoại của tớ là 0165 *****. Hi. Sẵn sàng đón tiếp quý cô mọi lúc mọi nơi nhé!

- Okay. Hihi. Cậu cứ chuẩn bị nha, tớ đi đây!- Quay sang kéo tay anh Thiên Anh cô bạn mỉm cười- Chào mọi người.

Vẫy tay qua cửa cho tới khi chiếc xe lăn bánh đi mất, Trang khiến nó thật sự thấy vui, đã bao lâu rồi mà cô bạn của nó vẫn dễ mến như ngày nào.

- Cô nương có cho tôi vinh hạnh được mời cô về nhà chơi không đây? Anh Bảo Anh sẽ vui lắm khi thấy em.

Lấy túi xách, chị Uyển Nhi háy mắt với nó:

- Hi. Vinh hạnh đó đáng lẽ ra là của em mới đúng chứ ạ!^^

Đóng cửa xe, nó cài dây an toàn.

- Em về luôn chứ? Còn bác gái, bác ấy có khoẻ không?

Nhấn ga, chị Nhi quay sang hỏi nó đầy quan tâm.

- Vâng, em về hẳn luôn. Hi. Cảm ơn chị, mẹ em vẫn khoẻ.

- Công việc của em thế nào? Nghe bảo em đã hoàn thành xong bằng thạc sĩ đại học Oxford. Hi. Thành tích rất đáng nể nhé!

- Em thi tuyển bên trụ sở chính của M.P.A nên được điều về làm CMO chi nhánh Việt Nam.

- M.P.A?- Nhắc lại tên công ti của nó, khoe môi chị Nhi như mỉm cười thích thú.

- Sao thế ạ?

- À, không có gì. Hi. Cho chị gửi lời khen tới chiếc nhẫn trên ngón áp út của em, nó rất đẹp.

Vi đưa bàn tay trái lên chạm nhẹ chiếc nhẫn, đẩy nhanh sự lúng túng và tích tắc đôi mắt nó biến chuyển đi. Và hình như hành động ấy không thể qua được mắt của chị Uyển Nhi.

- Vật phẩm xinh xắn ấy chỉ có thể đánh lừa những chàng trai nhút nhát mà thôi, nó không đủ quyền năng để ngăn cản ai đó khi họ thật lòng với em, bất kể dù em đã kết hôn hay chưa?!

- Em biết.

- Em khác trước đây nhiều. Hi. Thời gian tuyệt vời thật!

Dừng xe, chị nhoẻn cười nhìn nó chuyển chủ đề:

- Tối nay, chọn món gì để chị phục vụ tận nơi nào?

Sau một hồi đi dạo lòng vòng quanh Hồ Tây, nó đón chiếc xe bus cuối cùng trong ngày khi màn đêm tĩnh mịch bao trùm lên tất cả.

Đã lâu lắm rồi giờ nó mới tiếp tục thói quen gần như bị rơi vào quên lãng này. Bước lên, Vi chọn vị trí cuối cùng sát cửa sổ, nó là hành khách duy nhất trên xe. Xem ra từ chối lời đề nghị đưa nó về nhà của anh Bảo Anh là một sự lựa chọn không tồi, vì cái tin nhắn thông báo không thể đến thăm nó tối nay của Trang mà Vi đã nán lại hơi lâu so với dự định ban đầu. Nếu là nó, nó cũng sẽ không vui lắm khi thời gian của mình và người ấy bị san sẻ thế nên Vi không muốn bản thân là kì đà cản mũi cho hai người dù chị Nhi bảo rằng muốn anh Bảo Anh có thể nói chuyện thoải mái với nó.

Hà Nội về khuya không quá ồn ào, nó yêu mùi hoa sữa thoảng quanh trên những chặng xe bus qua, yêu cái không khí mát lạnh dễ chịu khiến bàn tay chỉ muốn đưa ra mãi qua cửa kính, yêu khoảnh khắc yên bình mà nó chẳng cần suy nghĩ hay toan tính, yêu phút giây nó vững vàng và tĩnh để nhịp sống hối hả vô phương cuốn đi hay chạm vào.

Ipod nó vang đều từng giai điệu của Fox rain, một bản ballad buồn...từng giai điệu gõ nhẹ vào trái tim đang khép chặt của nó, ngăn cửa nhỏ xíu mở ra, thả cho kí ức Vi chôn chặt bay lượn và làm sống lại không khí ngày hôm ấy, ngày cô sinh viên năm nhất thích thú pha lẫn ngạc nhiên ngắm nhìn gương mặt một chàng trai đang say ngủ tựa vào vai mình, ngày mà sau này anh nói với nó rằng: “Hôm ấy anh đã làm một điều lạ lùng mà tới giờ anh cũng chẳng thể lí giải”.

Tim nó tê nhức, hình dáng anh cũng vừa kịp tan thành ảo ảnh, nhạt dần rồi mất hút, Vi cười, nó đang nhớ anh, rất nhiều!

- Đây này, thấy chưa? Hôm trước tớ còn chụp được từ bàn tay của cả hai người mà.

Đưa điện thoại ra, cô nhân viên đắc thắng.

- Sao lại có thể như thế? Thật khó tin, rõ ràng CFO của tụi mình du học ở Mỹ, về trước ngày CMO ra mắt ba tuần, với lại giám đốc marketing du học bên Anh cơ mà, cô ấy chẳng thi tuyển ở trụ sở chính của tập đoàn còn gì? Chồng Mỹ, vợ Anh á? Không thể nào!

- Này nhé, nếu không phải vợ chồng thì thứ giống nhau đâu ra cái thứ giống nhau đó hả? Nhân viên nữ bên kia lại được phen đau tim rồi, ai chứ phụ nhân mà là CMO thì hết đường hi vọng. Hic. CFO đẹp trai của tôi.

- Đoán già đoán non. Một. Vào hỏi CMO của mình là biết ngay thôi à?! Nghe bảo cậu phải gửi thông báo họp tới các bộ phận thì phải mà? Giờ vẫn ngồi ung dung thế hở cô thư kí?

- Sắp xong rồi, chỉ còn bộ phận chăm sóc khách hàng nữa thôi. Yên tâm. Nè, việc nhà người ta mình nhiều chuyện có khi lại đi tong đầy năng phó phòng ạ.

- Thế mới càng phải hỏi, mắc công người ta lại nghi ngờ hai vị lãnh đạo sáng chói nhà mình. Vả lại tớ phải nộp cái này.

Giơ tập tài liệu lên, cô nhân viên thở dài tiến về phòng cấp trên.

*

Cốc...Cốc...Cốc...

- Mời vào!

Nó ngược lên, nhoẻn cười:

- Có chuyện gì thế chị?

- Bản kế hoạch về việc thay đổi giao diện trang chủ của công ti, sử dụng công nghệ web mà chúng ta đã thảo luận trước đó và người đại diện. Giám đốc xem qua thể nào. Trưởng phòng nghỉ phép, nếu để tới mai thì gấp quá nên tôi nạp hộ.

- À, vâng. Chị đợi em một lát!

Cất tài liệu vào ngăn kéo, nó bắt đầu xem bản kế hoạch.

- Về vấn đề người đại diện, chỉ cần đáp ứng đủ các tiêu chuẩn của chúng ta là có thể ứng tuyển, tuy nhiên xét mọi phương diện về mức độ phù hợp lại chỉ có bốn gương mặt tiềm năng.

- Đây là dòng sản phẩm mỹ phẩm hoàn toàn mới hướng tới độ tuổi tầm 20 đến 25, những người trẻ năng động vì vậy không nhất thiết phải chọn gương mặt quá nổi tiếng hay xinh đẹp, mức độ vừa đủ nhưng có thể cho thấy tối đa hiệu quả sản phẩm, làm tôn công dụng của dòng sản phẩm mới là ổn nhất. Nếu không có gì thay đổi, mai chúng ta sẽ họp bàn về vấn đề này.

Thấy nó nói xong rồi mà chị nhân viên vẫn cứ đứng yên, mắt không rời bàn tay nó, Vi thấy lạ:

- Còn gì nữa sao chị?

- À...ừ...- Chị nhân viên lúng túng.

- Có gì chị cứ nói ạ.

Đưa cốc cà phê lên, nó khuyến khích:

- Thật ra cũng không có gì, chỉ là, mấy hôm nay công ti đang ầm lên thông tin giám đốc và giám đốc tài chính là vợ chồng.

Suýt chút nữa là nó chết bồng, ngụm cà phê vừa uống cũng chỉ thiếu nước trào lên mũi vì sặc.

- Giám đốc không sao chứ?

- Em không sao.

- Tai...tại...CMO và CFO cùng đeo chiếc nhẫn kết hôn giống y chang nhau nên...

Rõ ràng lúc nó mua, nhân viên bán hàng bảo chỉ có một cái duy nhất mà nhỉ? Trùng hợp tới khó tin! Lấy lại bình tĩnh, nó trấn an:

- Có thể là do ngẫu nhiên thôi! Không có chuyện đó đâu ạ. Em vẫn chưa gặp giám đốc tài chính của công ti mình. Hi.

- Vậy xin phép giám đốc!

- Chào chị!

Khẽ lắc đầu, nó biết tổng chị ấy đang sượng run vì chứng nhận xong một thông tin sốt dẻo, cảm tưởng như muốn chấp thêm cánh để bay ra ngoài. Nếu thế thì cái người đó quả là có sức hút không nhỏ, ít nhất là đối với nhân viên nữ trong công ti bởi đã kết hôn rồi mà vẫn được chị em săn đón nhiều đến vậy. Nó nên đợi tới ngày mai sau buổi họp hay qua chào hỏi người kia bây giờ nhỉ?

Lau vệt cà phê lem nơi khoe miệng, list công việc cần làm chỉ chít trong sổ tay dập ngay cái suy nghĩ dở dờ ương ương vừa mới loé lên trong đầu Vi.

Trước sau gì chẳng gặp, sao nó cứ phải lẩn tránh về cái chuyện này nhỉ??? Ghét quá!!! Vấn đề của nó bây giờ là đưa ra một phương án toàn diện mang lại thành công lớn cho dòng sản phẩm mới của công ti về tất cả các mặt đồng thời thuyết phục làm sao để CFO chấp nhận rút kinh phí. Chỉ thế thôi! (chỉ thế thôi mà cũng cả khối việc, đủ đề bẹp nó nếu sơ sẩy. Khổ thân. ==')

Tinh ...Tinh...Tinh...

Suýt nữa thì nó quên khuấy đi một chuyện cực- kì- quan- trọng: làm phù dâu cho Trang?! .

Sms: Trang

” Tối nay cậu rảnh không?”

” Hiện thì ngoài việc định tăng ca ra tớ chưa có lịch gì. Sao thế?”

” À. Hi. Tối nay, anh Thiên Anh, anh Bảo Anh và tớ sẽ cùng hợp tác với nhau cho ra một liveshow hoành tráng chào mừng cậu trở về. Hihi. ^^ ”

” Lại định dim hàng gì tớ đấy hả? ==’ ”

” Đâu đâu. Nói chơi thế chứ, cũng không hoành tráng lắm, chỉ special thôi, đi nhé?^^. Mọi người mất công chuẩn bị mà. Hi. Năm năm rồi cậu mới lộ mặt về chứ ít ỏi gì?! Hôm chị Nhi và anh Bảo Anh kết hôn cậu cũng chỉ gửi lời chúc mừng chứ có về tham dự đâu? Sẽ rất vui đấy, đảm bảo cậu mà không bắt ngờ là tớ bỏ tình yêu dành cho shopping.”

” =), tớ chỉ trêu thôi mà. Ủ, tớ đi. Máy giờ và ở đâu thế hử nàng? Đạo này nàng thi hành chính sách tiết kiệm đấy à? Nhấn tin... . . Lâu chết đi được ấy.”

Tinh...Tinh...Tinh...

- Alo?

- Giờ thì vừa ý nhá? Tớ gọi hân hoan này, không lại mang tiếng keo kiệt. 8 giờ, ở nhà hát...

- Rồi, rồi.- Nó ghi địa chỉ cô bạn đọc vào tờ giấy.

- Hẹn gặp cậu vào tối nay! Bye.

- Bye!

Mỉm cười, Vi đặt tờ giấy sang một bên. Hôm nay lại phải “gương mẫu” về đúng giờ nữa rồi, kế hoạch tăng ca thế là phá sản.

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

36. Chương 36

8 giờ 5 phút tối, nó có mặt tại nhà hát trong một chiếc váy ngắn ôm eo tôn lên dáng người vốn dĩ đã rất chuẩn, đôi môi mềm dịu ngọt mùi của hoa oải hương. Vi kéo túi xách lên cao và bước vào.

Nó chỉ tới sớm năm phút nhưng sao chẳng thấy ai cả, nhà hát mở thế mà tuyệt nhiên không xuất hiện một bóng người, sáng choang nhưng lạnh lẽo khiến niềm háo hức về một liveshow bất ngờ tan biến, mất thêm 10 phút chờ đợi, Vi rút máy gọi điện cho Trang. Đôi chân nó thoăn thoắt tiến tới sân khấu chính.

“A lô?! Tớ tới rồi, cậu đang ở đâu đấy?”

“Hi. Xin lỗi cậu, tớ với mọi người đang bị tắc đường, tắc một tiếng rồi đấy, bực ghê cơ.”

“Thế giờ tớ về nhé?”

Nó chán nản đưa ra giải pháp duy nhất hiện lên trong đầu.

“Ấy, đừng vậy mà, cậu chịu khó đợi chút xíu được không?” - Cô bạn cất giọng nài nỉ, không cần nhìn nó cũng tưởng tượng được ánh mắt khẩn thiết của Trang - vũ khí tối tân mà cô nàng chuyên môn dùng. “Cậu đã đặt chân vào phòng chưa vậy?”

“Tớ đang ở ngoài, thôi được rồi, tớ sẽ đợi cậu và mọi người ngay đây. Vụ này tớ sẽ bắt ai đầu têu đèn bù nhé? Ai đời khách mời lại bị đối xử như vậy không hả?”

“Okay. Okay. Vào đi, lúc sáng bọn tớ đã chuẩn bị sơ sơ rồi, cậu sẽ ngạc nhiên cho xem, cứ ngắm cho thoải mái tới khi nào tớ và mọi người đến ha?”

Trang bắt đầu mô tả tình trạng của cô nàng từ khi xuất phát đến lúc bị tắc ra sao, cô nàng và mọi người đang thê thảm thế nào giữa một rừng xe cộ, nó phải công nhận rằng bạn nó rất ư là có khiếu dẫn dắt sự việc khiến nó dù đang đứng chờ vợ muốn buồn cũng chẳng buồn nổi vì Trang cứ liến thoắng ở đầu dây bên kia. Cơ mặt dần ra dễ chịu, Vi quay người bước vào phòng xem cái món quà bất ngờ mà mọi người đã dày công chuẩn bị là những gì?

“Tách... Tách... Tách...”

Toàn bộ khu vực ghế ngồi sáng ngập trong ánh đèn, chỉ duy khu vực sân khấu bị rèm đen che lại. Dọc con đường dẫn xuống là muôn vàn những đoá hoa oải hương, tất cả như một phép màu trong chuyện cổ tích, nó ngạc nhiên tới mức không nói lên được lời nào. Ngược mắt lên, bao quanh khắp căn phòng là... chân dung của nó... những bức hình này... Vi thấy tim mình đang rung lên dữ dội...

“Vi! Cậu vẫn nghe máy chứ?”

“Tớ... tớ...”

Chiếc điện thoại trên tay nó rơi thẳng xuống đất vì không còn lực níu giữ, Vi đưa bàn tay lên ôm chặt lấy bờ môi mấp máy chẳng nên câu ngay sau khi những thanh âm êm ái của piano từ sân khấu chính vang lên... giai điệu này...

“Không... không thể nào... Thôi đi Vi, mày đừng tự huỷ hoại bản thân nữa, đây chỉ là trùng hợp, chỉ là trùng hợp mà thôi...”

Vi trấn an cơn đau đang vùng lên nhức nhối, bàn tay nó run run nắm chặt lấy thành ghế gần nhất. Nó phải rời khỏi nơi này, phải ra khỏi đây trước khi tim nó bị kí ức đâm nát...

“...Nếu như anh không gặp em liệu trái tim em có thương tổn...”

- Lần đầu tiên hát cho riêng mình em nghe mà anh chọn bài buồn so vậy sao? - Vi nghiêng đầu, muốn nở một nụ cười nhưng chẳng thể.

Anh nhìn nó dịu dàng:

- Bài hát mới của FourA nên anh muốn em là người đầu tiên được nghe, giờ thì anh đổi ý rồi, nó làm đông cứng xúc cảm của em, anh sẽ dành tặng nó cho riêng mình em.

Đùng đưa đôi bàn chân để những ngọn cỏ lau mơn nhẹ vuốt ve mình, nó tựa đầu vào vai anh yên bình trong tiếng đập khẽ của con tim, trong ánh hoàng hôn êm dịu của buổi chiều tà.

- Em sẽ bị ám ảnh mất thôi!

“... Nếu như tình yêu không tồn tại...”

Anh đã không khiến em khổ đau trong đợi chờ...

... Người anh yêu, anh mãi yêu em và cần em...”

Xúc cảm nó cố ghim chặt bống chốc bung ra, nước mắt thi nhau rơi, ướt đầm khuôn mặt nó, không một âm thanh, không một tiếng nấc, Vi khóc trong câm lặng, đôi mắt dõi thẳng vào tấm rèm đen.

Giai điệu cuối cùng kết thúc, sân khấu bừng sáng, tấm rèm đen được kéo sang hai bên, nó kiếm tìm chiếc đàn piano. Đây là giấc mơ hay ảo giác?

Anh đứng thẳng dậy và bước về phía nó, Vi thấy anh đang ngày càng gần mình. Hình dáng anh, khuôn mặt anh, đôi mắt anh...

Một bước chân, nó cảm nhận rõ cả mùi hương quen thuộc từ anh, nó gần mình không được để ảo giác mê hoặc, không được phép để lí trí nuông chiều trái tim, nó chỉ cần sơ sẩy một chút, nó sẽ vĩnh viễn không thể vực dậy được nữa... nhưng... anh gần nó quá...

Anh lặng thinh ngắm Vi trong chốc lát rồi gần như ngay lập tức phá tan mọi nghi hoặc, giằng xé của nó bằng một chiếc ôm, một chiếc ôm chặt, một chiếc ôm đong đầy tình yêu và nỗi nhớ mà anh luôn giữ suốt năm năm qua, giọt nước thanh khiết trào ra khỏi mi mắt, lăn xuống. Giọng anh ấm và nhẹ:

- Đừng khóc! Anh về với em rồi đây!

Mỉm cười mãn nguyện, Trang hạnh phúc nhìn anh trai và Vi, nó vẫn không thể tin được, anh Minh Anh còn sống, mọi thứ cứ như một giấc mơ.

- Minh về thôi em!

Thiên Anh nắm lấy bàn tay nó, anh nói nhỏ.

- Vâng!

Quay sang anh Bảo Anh, nó cảm kích:

- Cảm ơn anh rất nhiều!

- Không có gì, em mệt rồi thì nên về nghỉ ngơi sớm đi. Hai ngày nữa là tới lễ kết hôn, Thiên Anh nhớ chăm sóc em gái tôi cho tốt nhé!

Nói một câu bông đùa, anh cùng hai người ra ngoài.

- Hình như chị Nhi vẫn chưa biết chuyện này phải không ạ? Anh hãy nói cho chị ấy biết nha! Em về đây! Chúc anh ngủ ngon!

Đóng cửa xe, Trang vẫy tay chào tạm biệt. Chiếc xe hoà vào dòng luân chuyển tấp nập trên đường rồi rất nhanh mất dạng.

Đút tay vào túi quần, Bảo Anh đưa mắt lên trời ngắm nhìn những vì sao, ánh sáng lấp lánh từ chúng bắt gặp khiến anh mỉm cười. Anh đang vui.

Ngày nhận kết quả xét nghiệm ADN, anh đã luôn cố nghĩ rằng tất cả chỉ là nhầm lẫn dù cho Uyển Nhi là vị bác sĩ có năng lực nhất bệnh viện và máy móc rất khó sai sót. Chính bởi niềm tin le lói ấy, anh bắt đầu kiếm tìm Minh Anh, kiếm tìm dù biết hi vọng là vô cùng mong manh.

Rồi tới khi mọi thứ gần như đi vào ngõ cụt, trong chuyến công tác sang Mỹ cách đây hơn một tháng, anh đã gặp lại người bạn thân của mình với vai trò đối tác kí kết hợp đồng.

Không một lời kể về sự sống sót kì diệu của Minh Anh, anh cũng nghĩ mình chẳng nhất thiết phải biết, điều quan trọng là Minh Anh vẫn hiện diện trên cõi đời này. Thế là đủ.

Vậy là anh cất công thu xếp cho cuộc tái ngộ giữa Minh Anh và người anh yêu quý.

“Em sẽ hạnh phúc Tường Vi à!”

Nhìn đồng hồ, anh mở cửa xe, tới giờ anh trở về với mái ấm của mình rồi.

====

Lấy chiếc bánh thứ hai ra khỏi lò vi sóng, Nhi tỉ mẩn cho từng đường nét. Trang trí một chiếc bánh cũng giống như vun đắp từng dòng tình cảm cho người ta yêu, cần toàn tâm, khéo léo, tinh tế và mới lạ.

Đặt chiếc bánh sang một bên, cô hình dung được nét rạng rỡ của chồng mình khi trở về nhà ra sao?

Sống cùng nhau đã gần một năm nhưng suốt quãng thời gian ấy tới giờ chưa khi nào cô cảm thấy bất an về tình cảm của Bảo Anh dành ình. Anh nhẹ nhàng vừa đủ nhưng ẩn sau mỗi cử chỉ quan tâm chăm sóc của anh cô luôn biết anh yêu mình nồng nhiệt, đôi lúc chỉ cần nhìn vào mắt là có thể hiểu rõ ý nhau, phải chăng vì thế Nhi chưa bao giờ hối hận khi chờ đợi anh một thời gian dài.

Gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, cô cười tự hỏi: Vậy thì có gì anh phải giấu mình khi sắp xếp cuộc hẹn cho Minh Anh và Tường Vi?

Năm năm trước, Nhi đã tốn kha khá công sức để cự Chủ tịch NW - người chú đáng kính của Minh Anh giao ình chứng cứ duy nhất tố cáo Thiên Thi. Vẫn biết hành động gửi đĩa trước giờ đính hôn của mình có

chút độc ác và nhẫn tâm nhưng chỉ làm thế tham vọng của mẹ Minh Anh mới bị dập tắt, chỉ có như thế, chỉ khi đối diện với hai đứa con bà ta mới cần rút lương tâm và hối cải. Nếu bà ta biết Chủ tịch quá cố đã yêu thương bà ta tới mức nào, ngay cả khi tìm hiểu được quá khứ của vợ, ông cũng vờ như không biết, sẵn sàng đón nhận hai đứa con riêng của bà và đối xử không khác gì con ruột, hợp thức hoá tình yêu của bà với con bằng cách nhận nuôi Minh Anh cũng như Trang “tình cờ” thì hẳn Thiên Thi sẽ biết thế nào là cần rút bội phần, từ giờ tới cuối đời sẽ bị nỗi đau đó dày vò, sống trong chính sự ghê tởm bản thân mình. Tuy không đủ độc ác để phanh phui tất cả nhưng Nhi tin rằng với ngần ấy sự thật đang phơi bày, bà ta đang phải trả giá. May mắn chẳng qua cũng chỉ là món nợ tạm thời cuộc sống Ợn, gieo nhân nào thì gặt quả nấy!

Minh Anh và Trang sẽ rất shock, Nhi biết, nhưng người thật sự đáng lo lại chỉ mỗi mình Minh Anh.

Mọi niềm tin sụp đổ, chân dung thật sự của người mẹ sẽ khiến cậu như thấy chẳng còn lối thoát, tất cả những gì cậu nhận được chỉ vồn vện một từ “dối trá”. Với tính cách của Minh Anh, người đầu tiên cậu nghĩ tới lúc ấy chẳng thể là ai khác ngoài Tường Vi. Nhưng trớ trêu thay, Vi cũng đã đau khổ quyết định đi du học ngay ngày hôm đó.

Uyển Nhi cho người ngầm đi theo Minh Anh vì cô cũng chẳng đoán biết được cậu muốn làm gì? Cậu sẽ làm gì?

Tai nạn xảy ra, ngay lập tức người của Nhi đưa cậu đi cấp cứu, cô bắt buộc phải lén xuất viện. Vụ tai nạn đặt ra cho Nhi một loạt câu hỏi: Liệu đó có phải là một sự lựa chọn? Và nếu đó không phải là một sự lựa chọn thì thật sự Minh Anh đã nghĩ những gì vào lúc đó?

Giữa tình trạng nguy cấp của Minh Anh thì dù cho vụ tai nạn có phải được sắp xếp từ trước hay không chỉ có một phương án và cũng là giải pháp tốt nhất: Cứ để mọi chuyện diễn biến theo hướng nếu cô không kịp thời nhờ người đưa Minh Anh đi cấp cứu.

Đánh tráo kết quả của người xấu số, cô cho ra một kết quả xét nghiệm ADN hoàn hảo, công bố tới tất cả người thân thích của Minh Anh, bao gồm cả Tường Vi: Minh Anh đã chết.

Phó mặc sự sống bản thân cho số mệnh, nếu chết đi thì bởi ý trời, nếu tiếp tục sống thì đó là lúc Minh Anh được sinh ra một lần nữa. Sinh mạng con người vốn dĩ không thể vì những phút giây tiêu cực mà chọn đường cùng nhưng dù sao cũng không ai có quyền đánh giá hay phán xét, bởi đâu ai vấp phải những gì Minh Anh đã và đang trải qua?

Minh Anh đã sống, nhờ sự chạy chữa kịp thời và chăm sóc chu đáo từ các bác sĩ. Tuy nhiên, anh không mở miệng nói bất kì một từ nào, Nhi tôn trọng quyền riêng tư của Minh Anh nên mỗi lần đến thăm cô cũng không hỏi anh bất cứ điều gì. Sức khoẻ của Minh Anh dần khá lên nhưng anh không hề có ý định liên lạc hay muốn gặp ai. Nhi ngầm hiểu rằng: Tai nạn chỉ là khoảnh khắc lí trí bị lấn át bởi nỗi đau. Giờ đã đến lúc cô cho anh biết sự thật về cái chết của bố, vốn dĩ Chủ tịch quá cố của NW đã tiên liệu sẵn sự ra đi của mình, từ khi biết bản thân bị ung thư không sống được bao lâu nữa cho tới khi lập bản di chúc và nhường cơ hội được tiếp tục tồn tại cho đứa con ông hết mực yêu quý. Nhi đưa cho Minh Anh hồ sơ bệnh án được cất kĩ và di nguyện được luật sư ghi lại cẩn thận từ bố anh.

Nhìn thấy người mình yêu đau vốn đã là một cực hình, không thể đến bên người ấy, chữa lành những vết thương mình gây ra thì đó lại chính là bi kịch, bởi cái sự trớ trêu lạ thường của cuộc đời mà anh đã không thể. Vì Minh Anh là một người con, dù trái tim anh có gào thét vì yêu, vì thương; lương tâm của một người con sẽ khiến anh phải nín thính, anh không được phép ở bên cạnh Vi, nhìn Vi mà luôn nghĩ đến cái chết của cha chẳng khác nào đâm cho cô bé một nhát sau lưng và khoét sâu thêm vết thương vốn đã rất nặng của chính bản thân mình.

Cao hơn tình yêu chỉ có thể là tình thân, tình yêu có lớn tới mức nào cũng sẽ hoá nhỏ bé trước sự yêu thương ta nhận được từ bố mẹ, đặc biệt là với Minh Anh, bố là người anh kính trọng nhất, người đã cho cả anh và em gái anh - hai đứa trẻ mồ côi biết thế nào là một mái ấm gia đình.

Nhi tin rằng sau khi đọc những gì cô đưa, Minh Anh sẽ cảm thấy được an ủi phần nào bởi bố anh cũng luôn mong muốn anh sống hạnh phúc.

Vào một buổi sáng đẹp trời, Uyển Nhi nhận được thư tay từ Minh Anh. Trong thư anh cảm ơn cô đã chăm sóc anh suốt thời gian anh nằm viện, cảm ơn về cả di nguyện của bố anh mười sáu năm về trước, anh mong

cô giữ bí mật chuyện anh còn sống.

Đọc xong lá thư mà cô chỉ bất giác mỉm cười. Cô muốn theo dấu anh.

Bắt đầu ở Mỹ từ hai bàn tay trắng, Minh Anh luôn khiến người ta phải ngạc nhiên với những gì anh có thể làm. Tiếp tục theo học ngành mình bỏ dở với tên Mike - tên của anh ở Mỹ, vừa học vừa làm, nỗ lực của anh thật đáng ghi nhận. Từ một cậu công tử bột, quen sống trong đầy đủ tiện nghi, anh đã dần biến mình ra khỏi cái vỏ tướng chừng rất đẹp đẽ và hoàn hảo đó. Có khi nào anh chỉ đang che lấp vết thương bằng sự bận rộn?

Minh Anh cần thời gian và Vi cũng thế, họ cần có đủ thời gian để nhìn lại, để chấp nhận sự thật, để đối diện với nó và để bước tiếp trên những chặng đường riêng.

Việc Nhi cần làm và nên làm tới đây là hết. Cô huỷ bỏ mọi sự quan sát. Uyển Nhi tin rồi sẽ tới một ngày Minh Anh trở về Việt Nam. Sớm hay muộn cô cũng sẽ gặp lại anh.

Cứ thế năm năm trôi qua chóng vánh như chỉ vừa kịp phủ lên vạn vật một lớp bụi trần xinh đẹp. Lễ kết hôn của Thiên Anh và Trang sắp cận kề, thời điểm gặp lại sẽ chẳng mấy chốc mà tới. Quả như dự đoán, Minh Anh xuất hiện trước phòng làm việc của cô ngay khi thiệp cưới của em gái anh gửi đi được một ngày, một lễ kết hôn không quá lớn nhưng cũng đủ để bất kì ai quan tâm biết được thông tin.

Minh Anh vẫn thế, vẫn một sức hút thú vị mà Nhi chẳng tài nào lí giải, thời gian đã ưu ái cho anh sự chừng chạc và điềm tĩnh lạ thường. Anh cho cô biết anh đã gặp lại Bảo Anh khi chồng cô sang Mỹ kí kết hợp đồng đợt vừa rồi, anh đến gặp cô để được đích thân nói lời cảm ơn chân thành của anh dành cho cô. Và cuộc nói chuyện lại bỏ qua một nhân vật chính nhất - Tường Vi.

M.P.A, M.P.A? Nhi đã lẩm nhẩm cái tên đó rồi bật cười. Vi làm việc ở M.P.A, Minh Anh cũng làm việc ở M.P.A, một người ở Mỹ, một người ở Anh và giờ thì cùng nhau về Việt Nam; chồng cô kí kết hợp đồng với M.P.A và gặp lại Minh Anh (chưa xét đến trường hợp Minh Anh đã tìm hiểu trước Vi thực tập ở đâu, làm tại chỗ nào và thi tuyển ở đó.). Đó hoá chẳng phải một tình cờ thú vị sao?

Một khi Bảo Anh đã gặp Minh Anh, cuộc hội ngộ giữa Minh Anh và Tường Vi mà người sắp đặt không ai khác ngoài chồng cô chắc chắn sẽ diễn ra. Bản hợp đồng thuê trọn nhà hát cộng thêm sự về trễ rất hiếm gặp của chồng làm cô chẳng mấy sức mà đoán ra anh đang làm gì.

Thật là một đoạn đường dài lắm gian nan, trải qua bao thử thách như thế liệu Minh Anh và Vi có quyết định trở về bên nhau? Liệ tình yêu sau này của hai người có mãi bền chặt? Câu trả lời chỉ có hai người đó biết, chỉ có hai người đó quyết định. Điều gì càng dễ có được thì càng dễ mất đi, vốn dĩ đã là như thế. Ta phải qua bao ngày mưa mới yêu những ngày nắng, qua bao ngày nhớ mới quý những ngày cạnh nhau, qua bao nỗi đau mới biết trân trọng hạnh phúc, qua bao lần vấp ngã mới trưởng thành. Cái gì cũng có cái giá của nó!

- Vợ à, vợ đang nghĩ gì thế?

Bất ngờ đặt bàn tay lên vai cô, anh dịu dàng:

- Em đang nghĩ xem chồng làm gì mà giờ này vẫn chưa về ấy mà. ^^.

Anh im lặng trước câu nói của cô một lát rồi hôn nhẹ lên má cô chuyển chủ đề:

- Em đã ăn tối chưa?

Anh làm thế bởi anh biết, có cần thiết phải nói về lí do không khi mà cô vợ thông minh của mình đã có sẵn câu trả lời.

- Các chị vẫn chưa về à? - Thư kí tiến lại gần đám đông đang tụ tập trước sảnh.

- Làm sao mà về được? Bọn chị đang phải chứng thực một chuyện đây.

- Chuyện gì cơ?

- Thì cái chuyện CMO và CFO là vợ chồng ấy?

- Ô, chẳng phải chị Vân bảo là không phải còn gì, đích thân sếp của em khẳng định mà. * mặt ngơ ngác*.
- Hồn không để ý à? Từ cái hôm họp hành gì đấy về, CFO thường xuyên cười hơn trước, đã đẹp nay còn đẹp hơn, cứ chứng nhận cho nó “yên tâm”. * mắt long lanh*.
- Hì, em thấy mấy chị mới có vấn đề ấy, nếu là vợ chồng thì chẳng sống với nhau hàng ngày, việc gì phải đợi họp hành gặp nhau rồi sau đó mỉm cười happy cho người ta bắt thóp ạ? Nghe đã bắt hợp lí rồi. Với lại CFO dù có là mỹ nam thật đấy, tài giỏi thật đấy nhưng mà cũng kết hôn rồi. Các chị bỏ cuộc đi thôi, đây gọi là xen vào việc tư nhà người khác. Mà cả CFO, CMO đều đang họp trên phòng bác tổng, không biết lúc nào mới xong, về sớm chẳng phải tốt hơn là rình mò thế này ă?
- Ý bọn chị là muốn xem có phải vợ của CFO là CMO không ấy mà, nếu phải thì đây đúng là tin hot nhất năm.

Đang bàn tán ồn ào thì...

“Tinh...”

Cửa thang máy bật mở, tất cả chẳng cần ai nói ai chạy nhanh vào cùng một vị trí nấp, nín thở nghe ngóng (bao gồm luôn thư ký).

Chàng bước ra đi thẳng, nàng cũng bước ra nhưng rẽ ngang, chàng và nàng chẳng ai nói gì với nhau. Thế là tất thấy bề mặt, thư ký hả hê “em đã bảo mọi người mà, truyền thống vốn là CMO, CFO chẳng bao giờ ưa được nhau”. Mấy chị nhân viên ai nấy nét mặt tiu nghỉu, ỉu xìu như bánh đa nhúng nước kéo nhau về. Còn mình thư ký, thiết nghĩ mình cũng quý Giám đốc Marketing, bước chân theo định bụng mời CMO đi ăn.

- 30 phút nữa mẹ em đáp máy bay, mình ra sân bay thôi anh! - CMO mỉm cười ngay khi xe của CFO vừa tới.
 - Em ổn chứ? Cả ngày hôm nay không ăn được gì mà! - CFO chưa khi nào dịu dàng tới thế, mở cửa xe.
 - Em không sao. - CMO dù nét mặt hơi mệt mỏi nhưng vẫn hạnh phúc nhìn CFO trước khi vào trong xe.
- ” A... a... a... Mấy chị ơi!!! Là thật đấy!”

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

37. Chương 37 : Ngoại Truyện

Ngoại Truyện 1

Sân bay Nội Bài...

Vi nép sát vào người Minh Anh, các cuộc họp kéo dài liên tiếp từ sáng tới tối, cộng thêm cả ngày không ăn được gì khiến sức lực nó như bị vắt kiệt.

- Em mệt lắm không?- Minh Anh đưa tay chạm lên má nó, giọng anh rất mực dịu dàng.

Nó khẽ tựa mình lắc đầu. Mắt tập trung vào dòng người đang dần bước ra nhưng mãi vẫn không thấy mẹ đâu. Vì bắt đầu lo lắng, nó lục tìm điện thoại trong túi lại quên mất rằng điện thoại đã hết pin.

- Bình tĩnh nào Vi, lấy máy anh gọi thử xem sao.

Anh đưa điện thoại cho nó, động tác của Vi bỗng trở nên gấp gáp, đầu dây bên kia không có ai nghe máy. Nó lại bấm số của dì, Vi khẽ thở phào khi máy có tín hiệu.

- Dì ạ? Con là Vi đây. Mẹ con đi chuyến bay lúc mấy giờ hả dì? Sao con chưa thấy mẹ đâu?

- Dạ? Mãi tới tuần sau ạ? Con không thấy mẹ nói gì cả. Vâng máy con hết pin. Dạ. Con biết rồi. Con chào dì.

Đưa trả điện thoại cho anh, Vi ngao ngẩn lắc đầu:

- Mẹ em huỷ vé về Việt Nam, đi du lịch Pháp với dì.

Anh khẽ gật đầu, dìu nó ra khỏi sân bay. Ra tới nơi, Vi ngay lập tức thoát ra khỏi vòng tay anh, nôn tới tấp cho tới khi trong bụng không còn thứ gì. Lâu lắm rồi nó không còn có cảm giác này.

Anh đỡ nó dậy, lấy khăn lau miệng cho Vi.

- Em có muốn đi viện khám bây giờ không?

- Không, em không đi đâu.- Nó lắc đầu, trên đời này nó sợ nhất là kim tiêm và hãi nhất là bác sĩ.

- Thôi được rồi.

Anh mở cửa xe cho nó, đang chuẩn bị sang ghế bên kia thì chợt cả hai cùng phát hiện có ai đó đang nhìn mình. Quay lại thì thấy một bà lão tầm 70 tuổi, đang lục thứ gì đó trong túi đồ.

- Cháu gái, cháu ăn cái này đi, cháu dâu bà cũng như cháu. Khổ, chỉ cần cố gắng qua hai tháng đầu, mọi thứ sẽ ổn cả thôi.- Bà lão đưa cho Vi một hộp ô mai.

Sắc mặt Vi từ trắng xanh chuyển sang hồng, còn sắc mặt Minh Anh thì chuyển từ hồng sang trắng xanh, chưa kịp để nó giải thích bà lão đã chào tạm biệt rồi rời đi.

Vi nhìn hộp ô mai trên tay, thoáng chốc chỉ muốn tìm lỗ nẻ để chui.

- Chúng ta... bà ấy hiểu nhầm rồi.- Vi khó khăn chột một câu.

- Sẽ sớm thành sự thật thôi.- Anh Minh Anh không nhìn nó, chột câu cuối. Trong phút chốc Vi thấy bản thân mình hoá đá.

Ngoại Truyện 2

Minh Anh cho hạ cửa kính xuống, đôi mắt đen như lưu ly khẽ se lại khi nhìn thấy nét mệt mỏi trên khuôn mặt nó:

- Em muốn ăn gì không? Hồi ở bên kia em ăn uống thế nào mà giờ bệnh dạ dày lại nặng như vậy?

Vi cúi đầu, mặc dù mẹ đã can ngăn nhưng khoảng thời gian ở bên ấy nó bỏ bữa suốt, lại lao vào lịch học và làm thêm như điên, chỉ vì nó sợ, nó sợ... chỉ cần có bất cứ tích tắc nào rảnh rỗi nó sẽ vì nhớ anh mà bị giày vò, nó sợ đối diện với sự thật là anh đã ra đi... đi mãi...

- Em vẫn ăn uống bình thường mà.- Nó nói dối, mắt cố gắng không chớp cái nào.

- Bình thường mà ngày nào cũng ở trong thư viện tới khuya mới về.- Mắt anh nhìn về phía trước, giọng nói hết sức thản nhiên.

Vi há hốc: " Sao anh biết?"

- Anh đoán.- Phát hiện mình bị hố, Minh Anh chọn bừa một câu trả lời.=.=

Nó gật gật, anh làm thế nào mà biết được? Như chợt nhớ ra điều gì, Vi quay sang phía anh:

- Sao cái này của em và anh lại giống nhau được nhỉ? Hôm trước chị Vân hỏi em cũng thấy lạ, rõ ràng lúc em mua chị nhân viên quả quyết chỉ có một cái duy nhất.- Vi giơ bàn tay mình cho anh xem.

Bạn nào đấy khẽ ho nhẹ một cái, sắc mặt không chút biến chuyển trả lời:

" Chắc chị nhân viên ấy lừa em thôi, làm gì có chuyện sản xuất riêng một cái duy nhất? Xem ra là trời định."

Sau đó nhanh chóng chuyển chủ đề, em ngủ một lát đi, tới nơi anh gọi.

" Vâng"

Vi tựa đầu vào cửa xe, gió vờn qua khuôn mặt, ve vuốt bờ mi cong, chỉ một thoáng Vi đã chìm vào giấc ngủ.

Minh Anh kéo cửa kính lên ột chút, cố gắng để không động tới nó. Nhìn chiếc nhẫn đang sáng lấp lánh trên tay Vi, khoé môi bất giác cong lên. Chị nhân viên đó làm việc thật hiệu quả, thuyết phục khách hàng cũng tốt nốt.

Đưa tay lên xoa thái dương, Minh Anh nhớ lại cái hôm anh im lặng đi theo Vi vào trung tâm mua sắm trong một lần anh sang Anh thăm cô và đã phải tốn công sức dụ dỗ cô bán hàng thế nào mới có thể mời mọc thành công Vi mua chiếc nhẫn này, cùng một đôi với anh.

Anh dừng xe, đưa tay sang bế Vi lên nhà.

Ngoại Truyện 3

Vi đưa thìa cháo lên miệng, đối với dạ dày đang trống rỗng của nó mà nói, bất cứ thứ gì được cho vào bụng lúc này cũng là cực phẩm nhưng quả thực bây giờ Vi đã hiểu vì sao trước đây khi nó nấu ăn cho anh, anh chỉ bảo bình thường bởi quả thực anh nấu rất ngon, tới ăn nó cũng cảm thấy tiếc vì sợ ăn hết.

- Vẫn còn nhiều, em ăn thêm đi.- Như đọc được bản khoản của nó, anh mỉm cười.

- Anh nấu ngon quá!- Vi thật thà thú nhận.

- Vậy ở lại đây là được rồi, anh sẽ thường xuyên nấu cho em.

Vi ngược mắt nhìn anh, nuốt ực, đúng lúc ấy bên ngoài có chuông cửa, anh kéo ghế đi ra. Chỉ một lát sau mang vào rất nhiều hành lí, Vi chớp mắt liên tục và nhận ra cái đồng hành lí anh vừa mang vào là đồ của nó ở khách sạn

- Anh sợ em phải chuyển đồ mệt nên vừa nãy đã nhờ người giúp em rồi.- Anh nhẹ nhàng giải thích.

Đùng... Vi cảm thấy như có sét đánh giữa trời quang, cái này... liệu có phải là sống chung không?

Trong cơn mơ màng, Vi cảm thấy có ai đó bế mình lên, khuôn mặt nó nép sát vào lồng ngực quen thuộc, thoảng một mùi hương quyến rũ, nó tìm được cảm giác bình yên và quen thuộc trong vòng tay ấy nên không suy nghĩ gì nhiều tiếp tục ngủ.

Đã rất lâu rồi Vi không có một giấc ngủ ngon và sâu như thế này, chỉ khiếm khuyết một điều là bụng nó đã bắt đầu biểu tình. Vi mở mắt, tấm rèm đen đã che hết từng sợi nắng mỏng manh cố len vào qua tấm kính. Nó nhìn quanh, đây chẳng phải nhà anh Minh Anh sao? Nó vẫn nhớ như in nội thất trong nhà. Vi bước xuống, ngón tay miết nhẹ lên viền của chiếc bàn làm việc, chạm khê lên từng khung ảnh. Anh không cười, nét rạng rỡ thường có ở các sinh viên vừa tốt nghiệp mất hút trên khuôn mặt anh. Trong khoảnh khắc, Vi chạnh lòng, anh và nó giống nhau.

Bước vào phòng tắm Vi mới phát hiện ra anh đã chuẩn bị sẵn bàn chải, kem đánh răng và cả khăn mặt ình, nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi bước xuống nhà.

Vi rón rén bước vào phòng ăn, thấy anh đang quay lưng lại với mình chuẩn bị món ăn nào đấy, hương thơm lan nhẹ trong không khí. Trong đầu Vi chợt có một ý tưởng, nó thực muốn hù anh một cái.

- Em dậy sớm vậy sao?- Anh lên tiếng.

Vi thở dài, ý tưởng đã bị bóp nát ngay khi vừa kịp hình thành.

Kéo ghế, ngồi xuống bàn, nó nhìn anh:

- Tối qua anh không gọi em?

Anh đặt bát cháo thơm phức xuống bàn, đưa tay vén sợi tóc vừa mới rũ xuống trên khuôn mặt Vi:

- Anh thấy em mệt nên muốn em ngủ thêm chút nữa.

- Vâng. - Giọng Vi gần như là tiếng muỗi kêu rồi.

- Em ăn đi, lát có đi làm được không?

Nó gật đầu như máy, cất lực nhấn mạnh: " Em không sao." Rồi bắt đầu ném thử. Vi đưa thìa cháo lên miệng, đối với dạ dày đang trống rỗng của cô mà nói, bất cứ thứ gì được cho vào bụng lúc này cũng là cực phẩm nhưng quả thực bây giờ Vi đã hiểu vì sao trước đây khi cô nấu ăn cho anh, anh chỉ bảo bình thường bởi quả thực anh nấu rất ngon, tới ăn nó cũng cảm thấy tiếc vì sợ ăn hết.

- Vẫn còn nhiều, em ăn thêm đi.- Như đọc được bản khoả của nó, anh mỉm cười.

- Anh nấu ngon quá!- Vi thật thà thú nhận.

- Vậy ở lại đây là được rồi, anh sẽ thường xuyên nấu cho em.

Vi ngược mắt nhìn anh, nuốt ực, đúng lúc ấy bên ngoài có chuông cửa, anh kéo ghế đi ra. Chỉ một lát sau mang vào rất nhiều hành lý, Vi chớp mắt liên tục và nhận ra cái đồng hành lý anh vừa mang vào là đồ của nó ở khách sạn

- Anh sợ em phải chuyển đồ mệt nên vừa nãy đã nhờ người giúp em rồi.- Anh nhẹ nhàng giải thích.

Đùng... Vi cảm thấy như có sét đánh giữa trời quang, cái này... liệu có phải là sống chung không?

- Em... em ở khách sạn cũng được mà.- Vi lấp bắp.

- Có nhà không ở, em muốn làm giàu cho khách sạn?- Anh khoanh tay lại, nhìn nó.

- Không phải, em... em đã làm đơn xin cấp nhà lên công ti rồi, vài hôm nữa chắc sẽ được duyệt.

Minh Anh cầm lấy điều khiển TV, thản nhiên thông báo:

- Hai người cùng nhà chỉ được cấp một biệt thự thôi, anh đăng kí tên anh thay cho cả em rồi.

Vi buồn bực nhìn anh và phát hiện ra rằng, nói chuyện với anh, dù ăn cháo cũng có thể bị nghẹn chết.

Ngoại Truyện 4

Dùng xong bữa sáng, anh đưa nó tới công ti nhưng nó yêu cầu anh dừng xe cách nơi làm việc một đoạn, Vi thật sự ngại chuyện mọi người trong công ti biết chuyện giữa anh và nó, hơn nữa lúc trước khi chị Vân hỏi nó đã phủ nhận thẳng thừng, nói thế nào chuyện này cũng khó giải thích rõ ràng được.

- Không lẽ đi với anh khiến em xấu hổ tới mức ấy?- Anh mở cửa xe cho nó, giọng có chút tự ái.

- Xin lỗi, em không có ý đó chỉ là em không muốn nhận về một tá antifan, hồi đại học đã quá đủ rồi ấy.- Nó khẽ ho nhẹ, thành thật.

- Sớm muộn gì mọi người cũng biết.

- Giấu được ngày nào hay ngày ấy.

Vi vừa dứt lời đã nhận ngay được ánh nhìn hình viên đạn của bạn nào đấy. Nó vội vẫy tay chào tạm biệt anh, nghiêng người né cái nhìn khùng bố ấy. Anh phải thông cảm cho nó chứ, nó mới về công ti làm việc thôi, không muốn bị người người ghét, người người ném đá đầu.

Chào buổi sáng mọi người rồi vào phòng, Vi cảm nhận như có chục cặp mắt dán chặt vào từng bước đi của nó. Khẽ lắc đầu, có lẽ nó quá miễn cảm rồi, Vi tập trung check lịch làm việc và kiểm tra email.

Một lát sau có tiếng gõ cửa.

- Mời vào.- Mắt vẫn không rời màn hình máy tính, nó bắt đầu gửi đi mail trả lời.

- Chị Vi, đây là bản báo cáo số lượng sản phẩm tiêu thụ trong tháng này.- Thư kí nhỏ nhẹ.

- Ủ, cảm ơn em.

Vi đón lấy bản báo cáo. Xem ra tình hình tiêu thụ sản phẩm rất khả quan, phản ứng của khách hàng đối với dòng sản phẩm mới cũng rất tích cực, thật may nó không gặp khó khăn trong việc thuyết phục anh đối với vấn đề tài chính. Kết quả này tốt thật. Vi nở nụ cười rất tươi.

- Mọi người vất vả nhiều rồi, em thông báo tối nay ss mời các bộ phận nhé!

Không thấy có tiếng người đáp lại, Vi thấy kì ngắc lên. Bạn thư kí nào đó cũng nhìn nó không chớp mắt.

- Anh Thư? Em có nghe chị nói không?

- Dạ, có. Chị Vi...- Thư ấp úng nhìn nó, ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ.

Nói thật, sao nó cứ cảm thấy rừng mình liên tục thế này?

- Ừ em.

- Chị và giám đốc tài chính công ti mình thật đẹp đôi. ^^

Vi rung tay, nhìn lại thư kí riêng của mình.

- Em nói gì thế?- Giả nai cấp độ một, sắc mặt điềm nhiên không biến chuyển.

- Tối qua, em thấy hết rồi. Hihi. Em ra thông báo ọi người tối nay chị mời đây.

Vi rung tay tập hai, cái này có được gọi là " chạy trời không khỏi nắng" không? Không lẽ nó phải ngỡ ngàng nhanh như vậy?=. =

*

Tối giờ ăn trưa, nó nhận được tin nhắn của anh.

- Xuống dưới đi ăn thôi em.

Vi rep lại thần tốc, em dùng bữa ở nhà ăn công ti cũng được.

- Vậy anh đợi em.

Trán nó chảy mồ hôi. Vi tắt lap xuống nhà ăn. Vừa tới nơi, nó đã thấy anh ngồi ở chiếc bàn sát cửa kính, bên cạnh anh là một cô gái trẻ tầm 26, 27 tuổi. Ngồi đối diện với anh chính là CHRO (giám đốc nhân sự) của công ti. Quanh đó vô số cặp mắt của nhân viên nữ cứ hướng về anh không chớp, cảm giác của nó giống y hệt cái hồi anh vẫn là một chàng trai nổi tiếng với chất giọng trầm ấm quyến rũ ngày nào. Nó lưỡng lự, lấy khay đồ ăn rồi ngồi xuống cạnh Anh Thư.

- Chào mọi người, cho em ngồi ở đây nhé!- Vi cười tươi.

Anh Thư nhìn nó, ngạc nhiên:

- Chị Vi, hôm nay chị ăn cơm ở công ti ă?- Sau đó nhìn về hướng anh, tiếp tục- Chị không sang ngồi bên đó với... - Thư dè dặt giọng-... CFO công ti mình sao?

Trường các bộ phận dưới quyền nhìn Vi, nó đoán chắc là họ nghe hết đoạn hội thoại rồi, chắc chắn luôn họ biết quan hệ giữa nó và anh. Và gần như 100% là do năng thư kí riêng tốt bụng ít lời của nó tuôn ra.

- Ừ, từ hôm nay ss không ăn ngoài nữa.- Vi lơ đẹp câu hỏi phía sau.

Lấy thìa múc một miếng cơm đưa lên miệng, nhưng cơm vừa mới nuốt nó đã muốn nôn hết ra. Mặt Vi tái mét, nó khẽ mím môi cắn răng nuốt xuống.

Phía bên kia bàn ăn, ánh mắt Minh Anh vẫn chăm chăm nhìn về phía nó. Anh chợt đứng dậy bước nhanh ra khỏi nhà ăn. Vi không quay đầu lại, nó vẫn chăm chú nhét thức ăn vào dạ dày, việc này thật khổ sở quá đỗi, anh đi đâu rồi? Không phải giận nó chứ?

- Chị Vi, tối nay chúng ta đi tầng 2 nữa nhé!- Trưởng bộ phận tiếp thị cười tươi như hoa.

- Đúng rồi em thấy đi hát được không?

Mọi người bàn tán rôm rả cả một góc nhà ăn. Vi cười.

- Vâng, sẽ có tầng 2.

Chợt điện thoại nó rung, Vi đọc tin nhắn rồi chào mọi người nhanh chóng đi ra. Lén lén lút lút nhìn quanh trước khi mở cửa phòng anh Minh Anh. =='. Sao nó giống người đang làm chuyện mờ ám thế này.

Vào tới nơi, Vi rất ngạc nhiên vì trên bàn có một phần ăn, là món cháo nó cực kì thích. Nó cảm động nhìn anh.

- Em ngồi xuống ăn đi, thức ăn không hợp khẩu vị mà còn cố.- Anh đưa thìa cho nó, khẽ trách.

- Cảm ơn anh.- Trong lòng nó bỗng rất ngọt ngào, thì ra lúc này anh đi nhanh như vậy là vì đi mua đồ ăn cho nó.

Vi ăn rất ngon lành, phát hiện ra có người đang nhìn chằm chằm mình, không dám ngẩng đầu lên, mặt thoáng đỏ, sao giống nữ sinh trung học thế này?=. =

Minh Anh đưa khăn lau vệt cháo còn sót lại trên môi Vi, mỗi cử chỉ nhỏ đều chứa đựng sự dịu dàng vô bờ. Vi ngẩng mắt lên, bắt gặp đôi mắt sâu vô ngần đen láy, trái tim đập cuồn cuộn trong lồng ngực, anh ghé sát về phía nó, môi anh chạm khẽ lên môi Vi, nụ hôn nhẹ nhàng ban đầu bỗng ngày càng sâu ngày càng quyến luyến.

Cốc... Cốc... Cốc...

Tiếng gõ cửa khiến cả anh và nó đều giật mình. Vi thoáng bối rối, chỉnh lại tư thế và cất đồ ăn xuống dưới bàn.

Anh trầm giọng:

- Mời vào.

Ngay lập tức cánh cửa được mở ra, giám đốc nhân sự nhìn anh nở nụ cười thật tươi, nhưng ngay khi phát hiện nó, nụ cười trên môi ấy hơi ngưng lại, có phần gượng gạo.

- Chào chị! - Vi mỉm cười đứng dậy.

- Không ngờ em cũng ở đây. Anh với Vi đang bận sao?- Chị Linh hỏi Minh Anh nhưng mắt thì nhắm thẳng vào nó, Vi thấy gai người, đáp nhanh:

- Vâng, cũng khá là bận ạ, em và anh Minh Anh đang thảo luận đôi chút về dòng sản phẩm mới.

Nghe tới đó, Linh không giấu sự tức giận đang bùng lên qua đôi mắt, trái lại, khoé môi Minh Anh khẽ cong lên, năm năm, cũng ghê gớm ra nhiều rồi.

- Em có việc gì không?- Anh chặn đứng ánh mắt phóng ra điện.

- À, không có gì, lúc này em thấy anh đi vội nghĩ anh có việc gì gấp, không biết anh có cần giúp không.- Linh nhìn anh cười, giọng hết sức nhỏ nhẹ.

Mi mắt Vi giật giật, cái này có gọi là phân biệt đối xử không vậy?

- Mình nói chuyện sau, anh và chị tiếp tục đi. Em xin phép trước!

Vi lên tiếng chào, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc của anh, không quên nhìn trước ngó sau có ai thấy mình không?=. =. Thật vất vả với kiểu lên lút này.

Ngay khi bóng Uyên vừa khuất, mấy cái đầu nhô ra khỏi vị trí nấp theo thứ tự: trưởng bộ phận marketing, trưởng bộ phận chăm sóc khách hàng cho tới trưởng bộ phận bán hàng và hệ thống phân phối, cuối cùng là thư kí riêng của Vi- Anh Thư.

- Mọi người thấy chưa, em nhìn không có sai.- Anh Thư đưa tay phải phải nép gấp trên váy.

- Bà cô Linh kia làm gì mà cũng chui vào phòng CFO trong giờ ăn trưa thế nhỉ?- Một người hỏi.

- Chắc chắn là có ý đồ cướp chồng nhà người khác rồi.- Một người trả lời.

Bất chợt bốn người nhìn nhau, Thư háy mắt cười:

- Tối phải chúc say chị Vi mọi thông tin.

Cả bốn người gật đầu cái rụp.

*

11 giờ đêm...

Minh Anh rời mắt khỏi màn hình laptop, cầm điện thoại xem giờ, 11 giờ rồi Vi vẫn chưa về, bình thường Vi không khi nào về quá muộn như thế này cả, trước kia là vì em anh dụ dỗ, bây giờ chẳng qua cũng chỉ là đi liên hoan thôi, có cần thiết phải muộn tới vậy không?

Còn bị bệnh đau dạ dày nữa, cả ngày không ăn uống được gì. Minh Anh đặt điện thoại xuống rồi lại nhắc lên, nhắc lên rồi lại đặt xuống. Cuối cùng quyết định nhắc lên. Ngay tức khắc điện thoại của anh rung.

- Anh, tới đón em, đừng đi ô tô!- Giọng Vi có chút men rượu.
- Em đang ở đâu?- Minh Anh tắt đèn, lao nhanh ra ngoài.
- Ở trạm xe bus, em đang đợi chuyến trước đây hai đứa mình ngồi ấy.
- Ủ, đứng đó đợi anh, anh đến ngay.

*

Vi lặng nhìn lên trời, khoe mắt nó ướt ươn ướt. Trong cơ mơ màng, lúc uống rượu say, nó nhìn thấy bố, thấy anh mắt hiền hậu của ông, cả giọng nói vô cùng thân thuộc, nó chỉ vừa đưa tay ra, bố đã mất hút như ảo ảnh.

Nó nhớ tới những ngày đầu sau khi bố mất, nhớ như in hình ảnh mẹ bất khóc trong đêm tối, nhớ khoảnh khắc gia đình không bao giờ có thể toàn vẹn. Phút chốc, Vi thấy tim mình nặng quá, phút chốc, nó hoang mang với lựa chọn bên anh. Mẹ liệu có chấp nhận anh không? Nó muốn mình ích kỉ, thật ích kỉ, bởi yêu đôi lúc cũng cần ích kỉ mà, nhưng ích kỉ sẽ khiến mẹ đau lòng, ích kỉ sẽ làm nó chột thấy có lỗi với bố, nó không làm được.

- Vi- Một giọng nói nhẹ nhàng thoảng bên tai.

Nó quay lại, nhìn thấy anh. Mái tóc vì chạy vội mà có chút lộn xộn, trên vầng trán xuất hiện từng giọt mồ hôi lấp lánh.

- Anh đến rồi.
- Ủ, mình về thôi em.

Anh đưa tay đỡ nó lên xe bus. Vi tựa đầu vào vai anh và nhắm mắt. Anh lặng im không nói gì cả, chỉ khẽ khàng ôm lấy nó, cảm giác rất yên bình. Cuối cùng thì ước nguyện ngồi xe bus, tựa vào vai anh chàng đẹp trai của nó đã mỹ mãn rồi.

Chiếc xe vừa dừng lại, nó tới sức lực nhào ra khỏi vòng tay anh cũng không có, nôn hết lên người anh. Sắc mặt ngày càng tái mét.

Anh vỗ nhẹ lên lưng nó rồi cúi xuống.

- Lên đi, anh công em về.
- Em xin lỗi.- Nó á ngại nhìn vết nôn trên áo sơ mi anh.
- Ủm, không sao. Lần sau đừng uống nhiều như thế. Mai anh sẽ gọi bác sĩ tới khám cho em.

Vi ngoan ngoãn trèo lên lưng anh, nó vùi đầu vào cổ anh, thổ thổ.

- Minh Anh, ở Mĩ lâu như vậy liệu anh có ai không?

Anh mỉm cười, đưa tay mình lên nắm lấy bàn tay nó.

- Chỉ có một người, đuổi mãi không đi, bám chặt như oan hồn vậy.
- Ai mà ghê gớm vậy? Ai mà bám mãi không đi chứ?- Vi chu môi.
- Ủ, vì là khắc cốt ghi tâm nên không thể quên được, vì trong tim chỉ chứa được một chỗ duy nhất nên không thể đón nhận thêm ai được.

Trái tim Vi hăng một nhịp, giấu nhem biến chuyển từ đôi mắt Vi gật gù:

- Chắc chắn có bà con với em.

Anh phì cười, lấy chìa khoá ra mở cổng. Công nó về tới tận phòng, dặn dò:

- Em tắm đi rồi ngủ một giấc. Tỉnh dậy sẽ thấy tốt hơn.

- Vâng. - Vì nghiêng đầu cười, gò má vì rượu mà ửng hồng lên. Minh Anh đưa tay véo nhẹ lên má nó rồi rất nhanh rời đi, bước chân di chuyển nhanh tới mức Vi cứ ngỡ anh đang trốn tà.

Lấy đồ ngủ, Vi mệt mỏi bước vào phòng tắm. Đồ quý Anh Thư, tháng này liệu nó có nên trừ tiền thưởng không nhỉ? Chắc chắn một tay em nó bày ra cái trò nói sai phạt rượu này để moi móc thông tin đời tư đây mà. Hại nó, uống vào không được nôn ra không xong. Và cuối cùng thông tin em nó lòi ra được cũng chỉ vồn vện ba chữ "có quen biết". Vi ngụp đầu trong nước, anh nói đúng không sớm thì muộn mọi người đều sẽ biết thôi, nó cũng muốn được đường hoàng đi bên cạnh anh mà không phải lo người ta dị nghị hay bàn tán.

Còn mẹ nữa...

Nó quần khăn tắm bước ra, đồ ngủ cũng không buồn mặc, ngã vật ra giường. Nhắm mắt lại, quay phải quay trái, trở ngược trở xuôi vẫn không tài nào ngủ được.

Bên ngoài truyền đến tiếng động, Vi lập tức nhắm mắt.

Minh Anh đẩy cửa bước vào, cố gắng không làm động tới nó. Anh tới bên giường, nhìn Vi rất lâu. Đưa bàn tay lên trán Vi để chắc chắn nó không bị sốt. Từng ngón tay thon dài lướt nhẹ lên má, lên môi, truyền đến nó một cảm giác hết sức ngọt ngào.

Vi ngửi thấy mùi thức ăn, nó biết anh mang đồ lên ỳnh và lưỡng lự vì sợ đánh thức nó. Khi nó phân vân không biết có nên mở mắt ra không thì môi anh đã chạm xuống môi nó, một nụ hôn ngắn ắn chứa biết bao dịu dàng, hàng mi khẽ rung. Ngay khi anh vừa định rời đi, Vi đưa tay ôm lấy cổ anh hôn lại.

Nó có thể thấy thoáng biến chuyển trông đôi mắt đen như lưu ly kia, và trong thoáng chốc Vi cũng biết mình vừa phạm phải một sai lầm.

Nụ hôn ngày càng sâu, nó như là bộc phát của sự kìm nén, dây dưa mãi không dứt, Vi thở gấp, nó thiếu khí trầm trọng rồi. Anh ngừng lại, nhìn chăm chú vào mắt Vi khiến khuôn mặt nó đã đỏ lại càng đỏ thêm. Trông đôi mắt anh như có một sức quyến rũ điên cuồng khiến nó không thể cưỡng lại. Lần đầu tiên, nó nhìn thấy đôi mắt đen láy biến chuyển sống động tới như vậy.

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên má Vi, bàn tay anh lạnh lạnh khiến nó cảm giác rất dễ chịu, Vi vô thức đưa tay mình nắm lấy tay anh. Và nó chợt nhận ra, đây là hành động sai lầm thứ hai của nó vì rất nhanh anh lại cúi xuống hôn nó. Môi anh chạm nhẹ, ma sát rồi ngấu nghiến lấy đôi môi Vi.

Bàn tay anh lần tới mép khăn tắm Vi vừa quần vội vào người rồi rất nhanh giật ra. Vi thầm nguyện rửa mình một nghìn lần, vì cái tính lười mà nó tạo điều kiện cho người ta làm việc xấu. Tối đây thì nó đã đoán chắc chắn các cảnh tiếp theo không dành cho trẻ em dưới 18, Vi run run, cổ lấy hơi, thì thầm.

- Đừng anh...

Anh ngược mắt lên nhìn Vi, giọng anh rất nhẹ:

- Anh yêu em.

Loảng xoảng... hàng vệ phòng thủ vỡ vụn. Hàng mi cong khẽ rung rung, nó nhìn anh, đôi bàn tay đang giữ lấy viền khăn tắm buông nhẹ.

Anh dịu dàng hôn lên trán, vào mắt, xuống má, rồi tới cằm, rất nhanh hôn xuống cổ. Môi anh chạm tới đầu, Vi thấy mình như tê dại tới đó. Nó cắn chặt môi, cảm đoán bản thân mở miệng phát ra bất kì âm thanh nào. Anh dừng lại, đưa tay chạm khẽ lên môi nó, giọng nói ầm áp đã có chút trầm đục:

- Đừng cắn Vi.

Rồi rất nhanh lại hôn lên môi nó. Bàn tay anh tháo bỏ hoàn toàn khăn tắm ra khỏi người nó, Vi nhắm mắt, nhịp thở ngày càng dồn dập, cảm giác này thật khiến người ta bứt rứt.

Môi anh di chuyển xuống ngực nó, hôn nhẹ rồi lại dịu dàng cắn lên bầu ngực Vi, khiến nó như ngất lịm trong tê dại, trong phút chốc nó ước muốn được hoà vào làm một với anh...

Ngoại Truyện 5

Vi đưa tay túm chặt lấy ga giường, cảm giác này thật giày vò, thật khó chịu, cứ như thể anh đang chơi trò mèo vờn chuột với nó vậy. Minh Anh vẫn dịu dàng và kiên nhẫn hôn từng chút từng chút một, xuống bụng Vi và xuống dưới nữa...

Vi rên nhẹ. Nó theo bản năng khép chặt chân lại, dùng chút lí trí cuối cùng mà xin anh...

- Đừng làm thế anh...

- Sẽ không sao đâu, anh hứa...- Anh khẽ tách chân nó ra, giờ phút này giọng anh đã hoàn toàn trầm đục, nó có thể thấy anh đang bị dục vọng khống chế nhưng mỗi cử chỉ dành cho nó đều rất mềm nhẹ như thể nâng niu không nỡ làm nó thương tổn.

Vi xấu hổ, mặt nó đỏ bừng như có lửa đốt, men say khiến người ta cuồng loạn thì lại khiến nó thêm ngượng và tỉnh táo. Lưỡi anh liếm nhẹ khiến toàn thân Vi bị kích thích mạnh mẽ, nó vợ vội lấy gối phía trên đầu trùm kín mặt mình, thật sự muốn trốn chạy khỏi sự khiêu khích của anh. Môi vô thức lại cắn chặt. Nó rất muốn cầu xin anh ngừng lại... nhưng sự khiêu khích của anh ngày càng lớn hơn, lưỡi anh không ngừng đảo quanh, dây dưa ở phía dưới. Vi không tìm được rên lên... đầu óc quay cuồng trong sự dịu dàng và kích thích triền miên...

Vi đưa tay kéo áo tắm của anh xuống, trong đầu nó chỉ có duy nhất một suy nghĩ, duy nhất một mong muốn anh đừng tiếp tục giày vò nó thế này. Nhưng vì gối trùm kín mặt, anh rời khỏi vị trí ban nãy cộng thêm tay lại đưa xuống hơi quá đà thành ra nó chạm phải thứ gì đó nóng rẫy, tay Vi như phải bỏng rút ngay lại, tiếc là rút nhanh tới mấy cũng không thể nhanh bằng anh. Anh bắt lấy tay nó, giữ nguyên ở đấy. Vi cảm tưởng như toàn bộ máu đổ dồn hết lên mặt, toàn bộ dây thần kinh và sự kích thích tập trung hết lên tay, nó cầu trời anh đừng hỏi nó mấy câu kiểu như ” em cảm thấy thế nào?” hay ”phát biểu cảm tưởng” như trong mấy cuốn ngôn tình nó hay đọc nhé! Anh mà làm thế nó đi chết luôn.(._.)

Một lát sau Vi không thấy động tĩnh gì cả, bàn tay kia mon men lại phía đầu, lôi gối ra ngay lập tức bắt gặp ánh mắt si mê của anh. Cơ thể anh trần trụi trước mặt nó, tới nuốt nước thôi mà Vi cũng cảm thấy khó khăn. Anh cúi xuống hôn Vi, đầu ngón tay miết nhẹ nơi bầu ngực nó, khiến Vi một lần nữa lại chìm trong mê loạn, ngay phút giây nó không đề phòng nhất, anh đột ngột đâm vào. Vi đau tới mức cắn chặt lấy môi anh, máu tươi chảy hoà vào trong miệng nó. Thật sự là quá đau. Hai tay nó bấu chặt lấy ga trải giường giờ đã nhăn nhúm một mảng, đau tới mức nước mắt ứa ra. Cảm nhận được giọt nước mắt của nó, anh không di chuyển thêm nữa, hôn nhẹ lên nước mắt Vi.

- Rất nhanh sẽ không đau nữa.- Anh trấn an nó.

- Anh... ra đi có được không? Em... khó chịu.- Vi thiếu chút nữa là nức nở, đây là cực hình chứ sung sướng cái nỗi gì.

- Qua một chút sẽ đỡ hơn, thật đấy. Nhưng... phải chịu đau một tí.

- Thật không?- Vi ngờ vực hỏi lại.

- Thật.- Anh đáp

Dứt lời anh lại dịu dàng hôn lên môi Vi, nhẹ nhàng rồi cuồng nhiệt, Vi như bị cuốn theo từng đợt tê dại toàn thân, an tâm để anh dẫn dắt. Tới khi nó hoàn toàn bị nhấn chìm bởi sự ngọt ngào thì anh bắt đầu di chuyển, Vi tự an ủi mình, lát nữa sẽ qua lát nữa sẽ qua, để bản thân dần thích nghi với sự căng nhức. Nhưng... rất lâu sau, nó vẫn thấy đau. Anh không còn nhẹ nhàng nữa mà di chuyển ngày càng nhanh, ngày càng mạnh, trong nó trào dâng từng đợt từng đợt kích thích, không còn cảm giác đau đớn khủng khiếp như ban đầu nữa. Vi dần quen với nhịp chuyển động của anh.

Vi nhẹ nhàng mở mắt, mỗi lần ra vào mang tới một sự khoái cảm khó có thể diễn tả. Anh rời môi nó, nụ hôn hạ nhẹ nhàng xuống cổ.

- Minh Anh.- Vi gọi khẽ.

- Đau nữa không? - Anh đưa tay vuốt tóc nó, hỏi.

Vi gạt rồi lại lắc, vẫn còn đau, đau chết đi thì có... thể mà có ai lừa gạt người ta ” rất nhanh sẽ không đau“, lừa đảo lừa gạt, ôi, Minh Anh của nó cũng ” cầm thú”.

Nhìn biểu hiện hết gạt lại lắc của nó, anh không khỏi phì cười. Vi còn chưa kịp mở miệng kể tội thêm câu nào, anh lại bắt đầu tăng nhịp độ, từng luồng hơi nóng như muốn thiêu cháy nó. Anh ra vào rất nhanh, khiến Vi một lần nữa không kịp được lại rên lên, nó không biết cách nào để che đậy sự xấu hổ khi dần phát hiện ra mình muốn anh. Cơ thể nó đột nhiên co rút, máu nóng trong người như muốn bốc cháy. Vi đau đớn cắn răng vào vai anh. Cuối cùng khi khoái cảm lên đến đỉnh điểm trong cơ thể nó, anh khẽ rên nhẹ một tiếng. Nó cảm nhận sâu sắc như thế nào gọi là ” hoà làm một”.

Trong phút chốc, mọi suy nghĩ, mọi ràng buộc đều đứt đoạn, nó yêu anh, nó cần anh, nó sẽ làm mọi thứ để mẹ chấp nhận anh, chấp nhận tình yêu của cuộc đời nó.

Đôi mắt đen láy nhìn nó đầy mê đắm, như muốn ôm gọn từng đường nét, từng cử chỉ của nó thu vào trong tầm mắt, anh cúi xuống hôn lên má nó, giọng anh khàn khàn:

- Anh rất hạnh phúc.

Vi đưa tay lướt nhẹ lên môi anh, rất đổi ngọt ngào thì thầm:

- Em cũng thế.

Nó rướn người lên hôn anh, hai cơ thể lại quấn lấy nhau, triền miên cho tới gần sáng...

Trong cơn mơ màng, Vi thấy bàn tay ai đó đang xoa khẽ khuôn mặt mình, rất buồn làm nó không kịp được mở mắt, cất giọng ngái ngủ:

- Đừng nghịch, để em ngủ thêm lát nữa.

Bàn tay đang ở trên mặt chuyển xuống phần lưng trần, như có cả luồng điện kích thích, nó cau mày, cắn chặt môi.

- Anh không nằm yên được vậy em đi sang phòng khác ngủ.

Dứt lời, nó ôm chần toan di chuyển, nhưng ngay lập tức Vi vịn lần ân hận, nửa thân dưới đau nhức như bị xe cán, nó yên vị luôn từ bỏ ý định nhúc nhích.

- Ngoan, anh có làm gì đâu, chỉ muốn ôm em một lát.- Minh Anh kéo nó lại sát cạnh mình, hơi thở ấm áp cứ mơn trớn bên tai, cứ thế này nó chết mất. Vi quyết tâm dứt bản thân ra khỏi cơn buồn ngủ choáng váng, tập trung giữ tinh thần tỉnh táo để không bị con cáo bên cạnh dụ dỗ rồi ăn sạch.

Ngoại Truyện 6

Trong cơn mơ màng, Vi thấy bàn tay ai đó đang xoa khẽ khuôn mặt mình, rất buồn làm nó không kịp được mở mắt, cất giọng ngái ngủ:

- Đừng nghịch, để em ngủ thêm lát nữa.

Bàn tay đang ở trên mặt chuyển xuống phần lưng trần, như có cả luồng điện kích thích, nó cau mày, cắn chặt môi.

- Anh không nằm yên được vậy em đi sang phòng khác ngủ.

Dứt lời, nó ôm chần toan di chuyển, nhưng ngay lập tức Vi vịn lần ân hận, nửa thân dưới đau nhức như bị xe cán, nó yên vị luôn từ bỏ ý định nhúc nhích.

- Ngoan, anh có làm gì đâu, chỉ muốn ôm em một lát.- Minh Anh kéo nó lại sát cạnh mình, hơi thở ấm áp cứ mơn trớn bên tai, cứ thế này nó chết mất. Vi quyết tâm dứt bản thân ra khỏi cơn buồn ngủ choáng váng, tập trung giữ tinh thần tỉnh táo để không bị con cáo bên cạnh dụ dỗ rồi ăn sạch.

Nó kéo tay anh đang di chuyển lung tung ra khỏi chân, xem giờ. Ngay sau đó là cú ôm chần bật người dậy cực nhanh mà không để ý hậu quả, nó nhăn trán lại vì đau, nét mặt vô cùng ảo não và sầu thảm:

- 8 giờ 30 rồi, sao anh không gọi em? Muộn mất rồi.

- Anh có gọi mà, đưa tay ôm mặt lay em tỉnh từ này tới giờ đây thôi.- Giọng anh tỉnh bơ.

Vi quay sang lườm anh một cái, vuốt má là hành động lay tỉnh cho người khác thức dậy trong khi người đó vẫn còn đang say ngủ à? Trên đời chắc chỉ có mỗi Minh Anh.

~~~ Anh đùa đấy, anh xin nghỉ cho em cả ngày hôm nay rồi. Em nghỉ ngơi cho khỏe đi.

- Anh gọi điện xin nghỉ cho em sao?- Vi ngờ vực hỏi lại. Anh ấy gọi sẽ suy ra được những chuyện gì? Vì sao Minh Anh lại xin phép cho nó chứ không phải nó xin phép? Tại sao Minh Anh lại biết nó ốm? Và điều cuối cùng là với bộ óc phân tích như của cấp dưới nó thì kiểu gì cũng mò được đến cụm từ ghê rợn nhất mọi thời đại “ ở chung”. Vì rùng mình, vẻ mặt đau khổ nhìn anh.

Minh Anh nhú mày, không hài lòng với biểu cảm trên khuôn mặt nó, giọng bất bình:

- Em có cần phải đau khổ thế không? Anh chỉ xin nghỉ cho em thôi mà.

Nhìn thấy bộ dạng trẻ con của anh, Vi không nỡ lại kéo kéo chần ngồi xuống, đưa tay ra xoa xoa hai hàng lông mày đang nhíu chặt lại trên khuôn mặt điển trai, biết lỗi thì thắm:

- Em không có ý đó, anh gọi điện xin nghỉ cho em sợ người ta sẽ nghĩ này nọ.

Minh Anh cầm lấy tay nó rồi kéo Vi vào lòng:

- Anh chính là muốn người ta nghĩ này nọ đấy.

Vi như thể bị ai đó đưa tay bóp cổ, nghẹn họng không biết nói gì, sao anh lại có thể abc tới mức này cơ chứ??? T^T Bàn tay ở trên người Vi lại bắt đầu không an phận, di chuyển lung tung. Vi ảo não:

- Đừng nghịch nữa mà.- Vi giữ bàn tay anh- Tại sao anh lại thế chứ? Em biết đối mặt với cấp dưới như thế nào?

- Sau này mình lấy nhau rồi cũng không giấu người ta mãi được, em lo sợ chuyện của mình sẽ khiến người ta dị nghị đúng không?- Anh tựa cằm lên vai nó.- Đừng lo, anh đã nhận được giấy điều chuyển trụ sở chính bên Anh rồi, sẽ không có chuyện gì đâu. Với lại, anh không yên tâm khi thấy em suốt ngày bị người ta nhòm ngó.

- Điều chuyển? Điều chuyển đi đâu? Sao anh không nói em?- Vi ngạc nhiên.

- Sang năm, bên trụ sở chính muốn anh làm Tổng giám đốc khu vực Đông Nam Á.

Nó hơi ngẩn người, mới bên nhau chưa được bao lâu anh lại sắp bị điều chuyển rồi sao? Vì vô thức dựa sát mình vào người anh, thật sát, thật sát cho tới khi con cáo Minh Anh di chuyển ngày càng lớn mật hơn trên người nó. Ngẩng đầu lên nhìn anh vừa đúng lúc đôi môi kia ập xuống, miết nhẹ lên môi nó, trong một tích tắc thoáng qua, mắt Vi chợt sáng lên. Nó đưa tay lên ôm lấy cổ anh, kéo cả anh xuống, đáp lại anh cuồng nhiệt. Con cáo này, phải cho anh một bài học, trừng phạt triệt để hôm qua dám ăn nó sạch sẽ, nghỉ thì cũng xin nghỉ rồi, những việc cần làm cũng đã làm rồi, ăn cũng bị ăn rồi.

Anh có vẻ bất ngờ và lúng túng trước sự chủ động của Vi. Nó cắn mạnh môi xuống, làm anh đau đến rên lên một tiếng.

- Em quả thật là một con mèo không biết nghe lời.

Khóe môi khẽ nhếch lên, Minh Anh toan nắm lấy hai bàn tay Vi. Nó nhanh chóng thu tay trước khi anh bắt được, mỉm cười, lật người nằm lên phía trên anh, vụng về tháo bỏ quần áo của anh, hai má đỏ bừng lên không biết nên làm gì tiếp theo, lúng túng chột chột tay lên ngực anh.

- Chỉ thế thôi à?- Bộ dáng anh phải gọi là cực kì hưởng thụ vì đã ngấm hiểu ra nó đang có ý trả đũa.

Nghĩ tới chuyện hôm qua là nó lại thấy xấu hổ, nó vừa làm gì thế này? Hay là xuống nhỉ? Tha cho anh ấy dễ dàng thế sao?

Sự phân vân của Vi còn chưa tìm được câu giải đáp, nó còn chưa biết có nên tha cho anh hay không thì người nào đó dưới kia đã không chịu đựng nổi, một lần nữa ôm lấy nó đổi vị trí, giọng anh khàn khàn:

- Em thật biết cách thách thức sức chịu đựng của người khác. – Nói rồi cúi xuống hôn nó, bàn tay không ngừng vuốt ve lên xuống. Anh hôn dọc một đường từ cổ tới bụng, mỗi nơi môi anh lướt qua đều khiến toàn thân Vi run rẩy, ở đâu đó trên cơ thể nó đã bắt đầu ẩm ướt. Khi toàn thân Vi chìm hoàn toàn trong mê đắm, anh đột ngột đi vào, chậm rãi di chuyển trong nó, không còn đau đớn như hôm qua, từng đợt khoái cảm dâng trào như sóng...

Bên ngoài căn phòng ánh nắng nhảy nhót, lan tràn khắp nơi nhưng tuyệt đối không len được vào căn phòng tràn ngập tình yêu của đôi trẻ. Sáng ngày hôm ấy, anh một lần lại thêm một lần muốn nó cho tới tận trưa mới chịu buông tha...

Ứng dụng xem bói trên điện thoại

Xem tử vi, coi bói toán, gieo quẻ, xem tướng số, lá số tử vi, tiên đoán tương lai...Tải về máy miễn phí

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thien-than-mat-di-doi-canh>